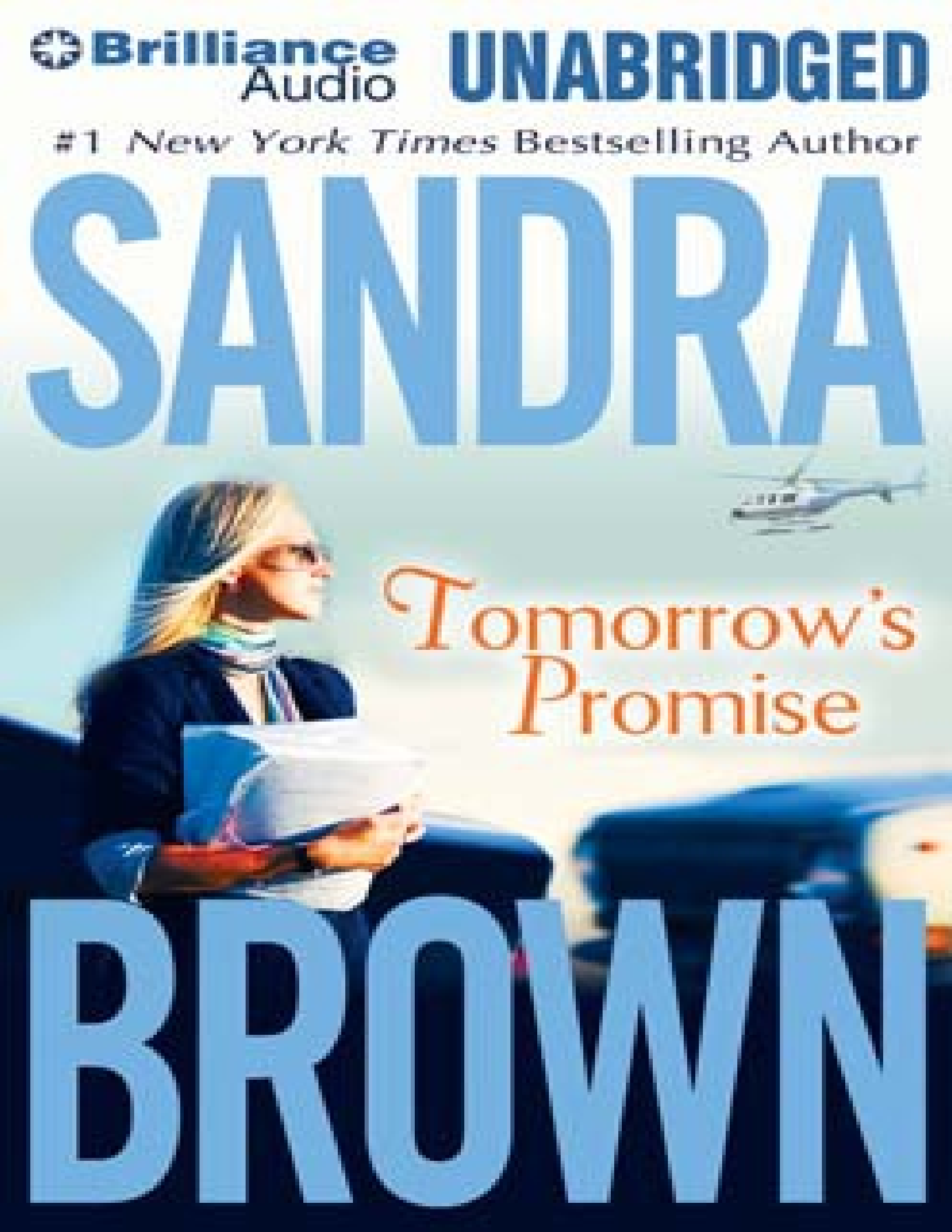

 Brilliance
Audio

UNABRIDGED

#1 *New York Times* Bestselling Author

SANDRA

*Tomorrow's
Promise*

BROWN

Giã Từ Quá Khứ

Sandra Brown

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giã Từ Quá Khứ - Sandra Brown](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

Chương 1

Chiếc máy bay số 124 của hãng hàng không American từ New Orleans đi Washington DC đang bị gặp rắc rối . Ít nhất đó cũng là điều Keely Preston cảm thấy . Đôi tay lạnh giá ẩm ướt chắt vào nhau và đặt trên lòng , nàng lo lắng nhìn chăm chăm ra cửa sổ trong khi những tia chớp xanh lè chói mắt đang nhảy nháy liên hồi.

Khoang hạng nhất bao giờ cũng làm cho hành khách đi chuyến bay thoải mái hơn nhiều so với các vé bình thường , chính vì thế mà bao giờ Keely cũng lấy vé hạng nhất.

- Cô Preston!- Keely giật nảy người và quay lại nhìn cô tiếp viên hàng không đang đứng cúi qua chiếc ghế trống bên cạnh và thì thầm hỏi về bí mật - Cô có muốn uống gì không ạ ?

Keely hất mấy sợi tóc màu nâu óng và cố nở nụ cười với đôi môi cứng ngắt . Không chắc nàng có mỉm cười thành công hay không .

- Cảm ơn cô , tôi không muốn uống gì.

- Uống chút gì có thể khiến cô bình tĩnh hơn một chút đấy ạ. Tôi để ý thấy cô có vẻ lo lắng về cơn bão.Tôi cam đoan với cô là mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Keely nhìn xuống hai bàn tay nắm chặt và mỉm cười tự chế nhạo mình :

- Tôi rất tiếc đã tỏ ra lo âu như vậy - nàng ngược nhìn nữ tiếp viên và mỉm cười vững vàng hơn - khỏe mà , thật đấy.

Cô tiếp viên mỉm cười rất nhà nghề và nói:

- Nếu cô cần gì xin bấm chuông gọi tôi . Chắc vài phút nữa là chúng ta sẽ ra khỏi vùng bão , khoảng một giờ nữa sẽ hạ cánh xuống sân bay washington.

- Cảm ơn cô - Keely nói và cố thư giãn.Nàng ngồi ngã vào chiếc ghế hạng nhất êm ái và cố xua cơn bão kinh khủng ra khỏi đầu bằng cách nhắm mắt lại .

Người đàn ông ngồi ở dãy ghế bên kia khẽ phác nhìn nàng cố tỏ ra dũng cảm , mặc dù ông cảm thấy nàng đang khiếp sợ , ngưỡng mộ tất cả thuộc về người đàn bà này ngay từ khi nàng bước lên máy bay mấy phút trước , sau khi ông ngồi xuống ghế . Ở nàng có biết bao nhiêu thứ đáng được chiêm ngưỡng .

Ví dụ như mái tóc . Mái tóc nàng mềm mại và chải rất thoải mái . Ông vốn coi thường những cô gái tầm thường bắt chước kiểu tóc của các ngôi sao nhạc rock hoặc những phụ nữ nổi tiếng . Người phụ nữ ngồi ở dãy ghế bên kia có mái tóc mềm mại , mỗi lần nàng quay đầu thì mái tóc lại đung đưa quét qua vai . Trong mái tóc được chải kỹ lưỡng và rất sạch , ông nghĩ chắc nó phải thơm hương một loài hoa nào đó.

Ông sẽ chẳng còn là đàn ông nữa nếu như không nhận thấy thân hình thon lả và mềm mại của nàng khi nàng đi ngang qua ông để tìm ghế.- Chỗ nàng ở dãy bên kia , trên hàng ghế ông ngồi một hàng . Nàng mặc một bộ đồ bằng vải dệt kim màu cây lá xanh thẫm . Chiếc áo len tay dài vừa chấm đến thắt lưng . Váy ngắn bó sát lấy hông rồi nở rộng dần cho đến đầu gối thì xòe hẳn.

Đôi chân cũng tuyệt đẹp . Ông để ý thấy điều đó khi nàng vớ lên để vớt chiếc áo khoác ngoài lên khoang hành lý trên đầu.

chính lúc đó ông nhìn thấy nét mặt nhìn nghiêng của nàng và phần trước chiếc áo len dài tay khuôn lấy bộ ngực đầy đặn nhưng không quá lớn.

Một ai khác có thể lầm tưởng là ông đang mãi mê đọc tập giấy trước mặt - máy bay cất cánh xong ông đã rút tập giấy tờ này trong cặp ra - nhưng thực ra ông đang nhìn người phụ nữ đó . Nàng đã gọi món thịt thăn mềm cho bữa tối , nhưng thực tế chỉ ăn chính xác là ba miếng nhỏ xíu. Một miếng súp lơ xanh không bánh mì ,không món tráng miệng .Nàng uống nửa ly rượu vang Rosé và một tách cà phê với kem.

Sau bữa tối ông đã đọc qua nhiều tài liệu trong có vẻ rất quan trọng khác , rồi nhét tất cả lại vào cặp . Ông cũng đã giở lướt qua tờ Time , nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc lên nhìn người phụ nữ .Vì thế ông nhìn thấy và nghe rõ mấy câu trao đổi giữ người phụ nữ với cô tiếp viên hàng không .Lúc này ông thôi không giả vờ đọc báo nữa mà nhìn người phụ nữ kỹ hơn .

Đúng lúc đó chiếc máy bay vấp phải một ổ gà trong không khí và hẫng xuống đột ngột. Với những người quen đi máy bay thì chẳng có gì phải sợ hãi . Nhưng người phụ nữ ở dãy ghế bên kia nhồm phất dậy và nhón nhác nhìn quanh . Mắt nàng mở to sợ hãi.

Chưa kịp nghĩ ngợi gì mà chỉ tuân theo một cái gì từ tiềm thức , người đàn ông không kịp dừng lại để phân tích xem đo là cái gì , chỉ một loáng ông đã ngồi vào chiếc ghế trống bên cạnh nàng và cầm tay nàng trong tay mình.

- Không sao đâu mà.Không có gì phải lo lắng . Chỉ là không khí rối loạn thôi , không có gì phải sợ đâu.

Thực tế chẳng có ai ngoài hai người khách ngồi ngồi trong khoang hạng nhất nhận thấy rung động đó.Ngay lập tức chiếc máy bay đã chỉnh lại hướng bay và lấy lại độ cao. Các tiếp viên vẫn đang ở trong khoang phục vụ bữa ăn , tiếng lanh canh của đồ sứ nghe rất rõ . Các hành khách khách trên chiến bay khuya này thì hoặc là đang ngủ , hoặc là đang mãi nghĩ chuyện khác chẳng ai để ý thấy việc người đàn ông đẹp trai đã lao sang dãy ghế bên cạnh để ngồi bên người phụ nữ đang nhón nhác .

Đôi tay ấm áp khỏe mạnh và đầy chất đàn ông nắm chặt tay nàng .Đôi tay đẹp đẽ và chải chuốt quá khiến Keely trở mắt nhìn một lúc rồi mới ngược đôi mắt khینگ ngạc nhìn lên mặt người đàn ông đó . Khuôn mặt đang nhìn sát vào mình vậy mà lạ lùng là cô chẳng hề cảm thấy khó chịu .

- Xin lỗi - nàng nói và thăm nghĩ - xin lỗi cái gì nhỉ ?- tôi vẫn khỏe mà . Thật đấy.Chỉ là ...

Cổ họng khản đặc khiến Keely giật mình . Giọng nói du dương hàng ngày của nàng đâu mất rồi? Và tại sao nàng lại lắp bắp như một con ngốc thế này ? Nếu không phải là con ngốc loạn thần kinh thì còn ai có thể hành động một cách ngu xuẩn như vậy trên máy bay nữa kia chứ ?Và tại sao nàng lại không muốn rút tay ra khỏi đôi tay đàn ông này ?

Thay vì rút tay ra , nàng ngược mắt lên nhìn vào đôi mắt đen chưa từng thấy được viền dưới một hàng mi cũng dày và đen chưa từng thấy. Trên gò má , ngay dưới mắt trái có cái sẹo nhỏ.Mũi thẳng và đẹp như tạc . Miệng rộng và đầy đặn , đôi môi đầy nháy cảm đến mức gần như nguy hiểm . Cái cảm và đường quai hàm có vẻ bướng bỉnh và đàn ông , nhưng dường như bớt khắc khổ nhờ cái lúm đồng tiền gần khóe miệng bên phải .

- Ồ,vậy thì bạn bè để làm gì kia chứ ?- Ông hỏi rồi mỉm cười khiến tim người ta như muốn tan ra , nụ cười tự tin đầy truyền cảm đã trở thành thương hiệu của ông và khiến kẻ đối diện như bị rút phép thông công.

Trời ạ ! Mày đang đùa với ai vậy chứ ? - ông tự hỏi , ông chẳng hề cảm thấy mình là một người bạn . Những tia chớp xanh lè trong cơn giông kia cũng không thể so sánh được với luồng điện nẩy người khi hai đôi mắt gặp nhau , luồng điện như đánh thẳng vào tim ông khi lần đầu tiên ông nhìn rõ mặt nàng.

Xanh biếc . Đôi mắt xanh biếc màu lá cây, to , thẳng thắn và đầy nhục cảm . Nước da nàng không hồng hào hay trắng ngà . Không phải như vậy. Mà hồng hào vàngọt lịm ,giống như một trái mơ chín vàng ửng lên trong ánh nắng hè. Nước da nàng càng đẹp hơn nhờ phớt nhẹ một lớp trang điểm rất tinh tế....

Cái mũi tuyệt đẹp. Cái miệnglạ chúa ,cái miệng ! Đôi môi mềm mại và hồng như san hô.

Tai nàng đeo đôi khuyên nhỏ . Một dây chuyền mảnh lấp lánh nơi chân cổ . Đôi tay ông đang nắm trong tay mình không thấy đeo nhẫn . Ông vui mừng nhận thấy điều đó

Toàn thân nàng hơi run run khiến trong một thoáng ông thầm ước giá biết được trong cơn đấm đuổi tẩm thân này sẽ run rẩy thế nào bên mình . Ý nghĩa đó thấy ông vừa cảm thấy xấu hổ vừa xúx động . Rõ ràng là nàng không có ý định khơi dậy một phản ứng như vậy ở một người đàn ông , nổi thèm khát rõ ràng là chỉ ở phía ông ,thế nhưng không thể phủ nhận được điều đó ,và đó không chỉ là ước ao ,ông cảm thấy thôi thúc muốn được bao bọc lấy nàng ,không phải chiếm đoạt mà là bao bọc che chở nàng .Che chở cho nàng ,nâng đỡ nàng bằng sức mạnh của mình ,đó hoàn toàn là thứ cảm xúc đàn ông , và từ xưa đến nay ông chưa bao giờ cảm thấy như vậy trước một người phụ nữ nào

Chắc hẳn những ý nghĩa trong đầu đã biểu hiện lên trong mắt ông ,bởi vì nàng khẽ rút tay ra ,ông miễn cưỡng buông tay nàng ra :

- Tôi là Dax Devereaux - nói nói giọng kiểu như tự giới thiệu để khóa lấp chút e dè chột xuất hiện giữa hai người

- Vâng ,đúng là ông - nàng nói và khẽ cười vì lời mình - Ý tôi muốn nói bây giờ thì tôi đã nhận ra ông rồi , rất vui được làm quen với ông ,nghị sĩ Devereaux , tôi là Keely Preston .

Ông heo mắt nhìn nàng đầu hơi nghiêng nghiêng đầy chăm chú

- Keely Preston , tôi nghe thấy cái tên này ở đâu rồi nhỉ ? chắc hẳn tôi phải biết cô .

Nàng mỉm cười :

- Ông chỉ có thể biết tôi nếu có lần nào đó lái xe đến New Orleans . Tôi là phóng viên chuyên mục giao thông trên đài phát thanh KDIX ,tôi thường bay trên các máy bay trực thăng để phát thanh trong các giờ cao điểm.

Ông xòe bàn tay vỗ vào trán :

- Đúng rồi Keely !ồ , tôi rất hân hạnh được gặp một người nổi tiếng như cô

Nàng lại cười và ông cảm thấy vui vui trước giọng cười đó . Giọng cười của nàng khe khẽ và du dương như tiếng nhạc . Gương mặt đáng yêu của nàng không còn căng thẳng lo âu nữa .Nàng đáp :

- Đâu có nổi tiếng tí nào ạ.

Ông ngả người sang và thì thầm nói:

- Nhưng cô rất nổi tiếng ! Tôi biết nhiều người hàng ngày không dám lái xe đi làm nếu không có cô hướng dẫn từ trên máy bay - ông ngẩn đầu lên và hạ mi mắt nhìn xuống , mắt ông nhìn xoáy vào nàng - Xin cô tha lỗi cho tôi đã nhìn cô như vậy , Keely . Nhưng nếu ngày nào cô cũng bay trên máy bay như thế thì tại sao ...?- ông không nói hết câu , nàng bèn nói tiếp hộ ông

- Vậy thì tại sao lúc này tôi lại hoảng sợ như thế chứ gì ?- Nàng quay sang nhìn ra cửa sổ . Máy bay đã bay qua vùng bão mạnh nhất , mặc dầu những ánh chớp như vậy thật là ngớ ngẩn . Không phải là tại máy bay đâu . Đúng như ông nói đấy , ngày nào tôi cũng bay trên máy bay . Nhưng cơn bão đã làm tôi lo lắng.

Đó là lý do không mấy thuyết phục khiến cho nàng nghe cũng cảm thấy không xuôi tai. Nàng không dám đoán xem Dax Devreaux cảm thấy lý do của nàng lỗ bịch thế nào.

Sao nàng không giải thích cho ông hiểu nhỉ ? Tại sao mình lại không nói cho ông biết rằng Preston chỉ là bí danh của nàng . Rằng tên nàng khác kia ? Tại sao nàng không cho ông biết đôi khi nàng rất sợ bay , rằng cái nghề nghiệp phải hàng ngày bay trên máy bay lên thẳng đó chính là liệu pháp bắt buộc để nàng có thể vượt qua nỗi sợ của chính mình ?

Thú nhận những điều đó với chính bản thân mình còn khó nữa là nói ra thành lời với người khác. Bằng kinh nghiệm nàng biết rằng đàn ông , nhất là những người đàn ông hấp dẫn độc thân - thường không thấy thoải mái khi nghe nàng kể về hoàn cảnh của mình . Họ không biết liệt nàng vào loại người như thế nào . Để tránh cho mình và Dax rơi vào tình huống lúng túng đó nàng sẽ nhất quyết bám vào câu trả lời chung chung lúc này . Hình như lúc này ông thấy thỏa mãn với câu trả lời của nàng .

Để đổi đề tài câu chuyện và không muốn nói về mình nữa , Keely hỏi :

- Kỳ tới ông có định trở thành thượng nghị sĩ của bang Louisiana chúng ta không ?

Ông cười lục cục và rút đầu lại vẻ rất trẻ con. Nàng thoáng nhìn thấy vài sợi tóc bạc trong mái tóc đen dày của ông . Mái tóc rất đẹp.

- Nếu phe đối thủ làm một điều gì đó thì tôi sẽ không thể trở thành thượng nghị sĩ được . Cô nghĩ thế nào ?

Nàng chân thành đáp :

- Tôi nghĩ là ông đang có một cơ hội hay. Quá trình làm nghị sĩ của ông rất tốt đẹp.

Dax Devereaux là một người có tên tuổi ở bang quê hương nàng . Ông được coi là một chính khách của người lao động . Người ta thường gặp ông mặc quần jeans và áo lao động đến nói chuyện với dân chài , với nông dân hay với công nhân . Những người hay chỉ trích thì nhạo báng chiến thuật của ông và buộc tội ông là giả dối và mị dân . Những người ủng hộ thì ngưỡng mộ ông . Bao giờ các hoạt động của ông rất công khai . Không một khu vực bầu cử nào trong quận là không biết rõ người đại diện của họ.

- Cô không nghĩ là tôi có một đối thủ ư ? Mới đây ông ta vừa khuấy lên một cuộc tranh cãi đấy - ông hỏi nàng và nhắc tới tờ báo chỉ trích gần đây

Nàng cũng có đọc bài báo đó nên mỉm cười :

-Ồ, ông phải thừa nhận là tên tuổi DEVEREAUX ĐÂY CÓ LỢI GÌ KHI RA TRANH CỬ Ở BANG LOUISIANA.

Ông cười đáp lại :

- Làm sao tôi có thể làm gì được khi mà một trong những cụ kị của mình là dân Pháp nhập cư lừng lẫy kia chứ ? Tôi cũng chẳng hiểu đó là lợi thế hay là một trở ngại nữa kia . Cô có biết đôi khi những người man rợ có lối cư xử ra sao không ?

Đó là những tay đấu kiếm. Họ rất hay nóng máu , không biết kiềm chế và là một lũ hợm hĩnh , một trong các cụ tổ của ti6 đã gây ra một vụ scandal vì đã dám cưới một cô gái mỹ sau khi Jackson đánh bại người Anh ,và thậm chí còn có một con cừu đen của gia đình dám câu jết với bọn Yankee khi quân đội mỹ chiếm đóng New Orleans trong trong thời gian nội chiến nữa kia.

Nàng cười phá lên :

- Được rồi , được rồi . Hóa ra ông là hậu duệ của một dòng họ gồm những kẻ cắt họng người ta và những kẻ phản bội - Nàng nhìn ông vẻ suy đoán rồi ngọt ngào nói - tôi nghĩ rằng ông hẳn là một giấc mơ của báo chí đấy .

- Ô , thật ư? - ông hỏi , mat91 lấp lánh khiến nàng bỗng thấy lúng túng .

Nàng lấp bắp :

- Tôi định nói là tên họ ông đều bắt đầu bằng chữ D và kết thúc bằng chữ X . Dĩ nhiên là một nhà quảng cáo thông minh sẽ nghĩ đến điều đó trong thời gian vận động tranh cử. Còn tuổi trẻ của ông và ... cả bề ngoài nữa . Kiểu như John Kenedy ấy mà.

- A ! Nhưng ông Kenedy thì có bà Kenedy bên cạnh, tôi làm gì có một bà vợ hấp dẫn nào làm tài sản cố định kia chứ? - Keely biết điều đó , tất cả mọi người đều biết đó , cuộc sống độc thân của ông là một điểm luôn bị phe đối thủ chọc vào , có người nhìn vào cách ông hành động cũng chẳng được ích gì , một số người luôn cho rằng kẻ độc thân điển trai bao giờ cũng là một mối đe dọa đầy nguy hiểm chết người đích thực khi dính dáng đến chuyện chính trị.

Keely nhìn xuống . Hai đầu gối của ông kề sát sạt vào nàng khiến nàng cảm thấy cả vải quần ông cọ sát vào da mình , nàng không ngồi nhích ra , thay vì ngồi nhích ra nàng lại ngược mắt nhìn ông và thấy ông đang chăm chú nhìn mình rồi nói:

- Thậm chí tôi không có một viễn ảnh nào về người vợ tương lai cả.

Keely nuốt nước bọt :

- ông không có ư? - câu hỏi không át nổi hơi thở run run

- Không.

Một sự kềm nén tuyệt vời , điều đó có thể rất đẹp đẽ trong phim ảnh , trong các bài hát , trong tiểu thuyết . Nhưng nó có thể là nỗi đau vô cùng khi người ta phải thực sự trải qua , nỗi rạo rạo dâng lên trong ngực Keely trong khi nàng nhìn ông dăm dăm không thể nào dụi đi được . Đã bao năm rồi nàng từ chối cảm giác đó . Nhưng giờ đây cảm giác đó đã tìm được cơ hội , nó bùng lên thành một khối khổng lồ ,làm ngực nàng phồng lên , tràn đầy cơ thể nàng cho đến khi nàng cảm thấy như tắc thở . Nhưng trước khi Keely chết vì cơn ngạt thở đó thì cứu tinh đã xuất hiện.

Cô tiếp viên hàng không đến bên ghế Dax và nói:

- Tôi thấy hai vị có vẻ quen nhau rồi ạ . Cô Preston , tôi đem gì đó đến nhé ? còn ngài , thưa nghị sĩ Devereaux ?

Dax khẽ đáp , mắt vẫn không rời Keely :

- Cô uống với tôi một ly brAndy nhé ?

Keely cố nói nhưng không thể cất nổi lời , vì thế nàng chỉ gật đầu . Dax quay sang nói với cô tiếp viên hàng không .

- Hai brAndy

Keely lợi dụng lúc đó để lấy lại bình tĩnh , nàng đưa lưỡi liếm môi và vuốt lại nếp váy , chớp chớp mắt và hít vào ba hơi thật sâu. Chân ông vẫn để nguyên chỗ cũ , có khác chăng là càng sát vào chân nàng hơn .Ông cao như thế nào nhỉ ? Nàng chưa kịp để ý gì thì ông đã hiện ra bên nàng và nắm tay nàng :

- Keely ?

Nàng ngược nhìn ông , mặt ông rất nghiêm trang :

- Nếu tôi tranh cử chức thượng nghị sĩ thì cô có phiếu cho tôi không ?

Họ cùng cười vang , sự căng thẳng biến mất . Cô tiếp viên bụng brAndy đến . Keely ngập ngừng nhấp một ngụm . Nàng không thấy ngon ,nhưng không để cho ông biết .

Dax thân mật nói :

- Hãy kể cho tôi nghe về công việc của cô đi. Chắc hẳn vui và sôi nổi lắm.

- Tôi có thể cam đoan với ông là người ngoài nhìn vào thì thấy có vẻ huy hoàng hơn người trong cuộc nhiều . Nhưng tôi rất thích công việc của mình .

- Có bao giờ cô cảm thấy mệt mỏi vì bị cuốn đi trong cơn lốc ngưỡng mộ của công chúng không ?

- Ông quên rằng tôi phát thanh trên radio sao ? thường thì người ta không nhận ra trước mặt tôi . Nhưng ngừng lần tôi xuất hiện trước công chúng thì tôi thấy thích một số cách tiếp đón long trọng.

- Có lẽ cô nên thử bước vào lĩnh vực báo hình xem sao.

- Truyền hình ư ? cám ơn ! - nàng nói - Camera thì nhường cho bạn tôi là Nicole .

- Nicole ? tên cô ta là gì kia ?

Nicole Castleman . Cô ấy phụ trách phần bản tin lúc sáu giờ của đài truyền hình , họ ở cùng tòa nhà với đài tôi.

- À ,hồi ở New Orleans tôi có nhìn thấy cô ấy rồi .Tóc vàng phải không ?

- Đúng đấy . Đàn ông không bao giờ quên Nicole - Keely nói không hề ác ý - chúng tôi thân nhau đã nhiều năm nay . Cô ấy say sưa những công việc sôi nổi đại chúng . Mỗi khi chúng tôi cùng nhau đi ra ngoài thì bao giờ mọi người cũng chỉ chú ý đến mình cô ấy mà thôi.

Dax nói :

- Tôi không tin - Keely ngược nhìn lên và nhận thấy ông ấy nói vậy đầy ngụ ý . Nàng vội quay nhìn đi nơi khác

- Tôi sẽ không từ bỏ công việc của mình .

- Chắc hẳn đó là một yêu cầu . Phải chăng điều gì đó có liên quan đến cuộc sống riêng của cô ? Gia đình cô chẳng ?

Đó là một câu hỏi mập mờ và Keely lập tức lảng tránh những câu hỏi loại đó . Cô mỉm cười với ông :

- Tôi định sẽ chỉ làm nghề này thôi .

Họ không dả động đến đề tài đó nữa .

Đèn yêu cầu thắt lưng an toàn bật sáng , cô tiếp viên đến để dọn các ly không . Viên phi công thông báo họ đang hạ cánh xuống sân bay National . Họ cùng lắng nghe mà chẳng nghe thấy gì lời thông báo về tình hình thời tiết ở thủ đô . Họ không nhìn nhau , mà cũng chẳng cần nhìn làm gì . Cảm nhận sâu sắc về nhau đã lộ lộ đầy rồi (trời ! tình yêu sét đánh nè)

Tay ông đặt trên thành ghế ngăn cách giữ hai người . Đó là một bàn tay dài, khỏe mạnh với những ngón tay thon thon , hơi lấm tấm những đám lông đen đen . Một bàn tay đẹp . Ngón tay đeo nhẫn là một chiếc nhẫn bằng vàng . Chiếc đồng hồ đeo tay quai bằng da cá sấu ôm gọn lấy cổ tay ông . Đó là một chiếc đồng hồ mặt tròn với các chữ số la mã khắc trên mặt . Chiếc đồng hồ chỉ làm chức năng chỉ giờ mà thôi . Không lịch , không báo thức , không điểm giờ , không có những con số lóe sáng , không có những chức năng phút tạt khác . Chỉ có hai mảnh để chỉ giờ và phút . Nàng thấy thích chiếc đồng hồ .

Với nghề nghiệp của ông người ta nghĩ là ông sẽ mặc bộ complet màu xám trịnh trọng . Nhưng Dax Devereaux mặc quần da màu lạc đà , áo gió độn vai màu xanh nước biển , sơ mi màu be và một cái cà vạt kẻ sọc rất lịch sự .

Liệu có điều gì khiếm khuyết ở ông không nhỉ ? Chỉ một khiếm khuyết nhỏ nào đó thôi . Cho đến giờ Keely mới chỉ nhận thấy có mỗi một khiếm khuyết.

Dax cũng đang ngồi chăm chú nhìn bàn tay mình . Thực ra ông đang ước lượng khoảng cách từ bàn tay đến phần đùi mìn mông , để hờ dưới tay mình . Nàng ngồi vắt chéo chân rất giản dị , nhưng tư thế ngồi của nàng cho phép ông thoáng nhìn thấy cặp đùi đi tất lụa . Một mẩu đen màu xanh nhạt hơi ló ra dưới gầy váy . Tim ông thót lên . Một cái quần lót màu xanh lơ . Không hiểu đó là một cái quần minihay một cái quần cao với những dải nơ bằng sa tanh nhỉ?

Ông tự rửa thầm trí tưởng tượng dâm dăng của mình . Điều đó không hay cho nàng tí nào cả . Và nó khiến ông hơi đau đầu . Và bút rút . Ông ngồi nhấp nhồm trên ghế rồi đột nhiên quay sang nàng .

- Cô ở lại Washington có lâu không ?

- Tôi...tôi cũng chưa biết . Còn tùy vào ... rất nhiều điều - Nàng ngập ngừng đáp.

- Cô sẽ ở lại đâu ?

Keely rúm người lại . Nguy hiểm , Ông đang đến quá gần . Ông quá hấp dẫn , quá quyến rũ . Đã đến lúc phải dừng lại thôi , trước khi mọi chuyện bắt đầu:

- Tôi cũng không biết . Tôi nghĩ là bao giờ xuống sân bay tôi sẽ gọi tới một khách sạn nào đó.

Ông biết ngay là nàng đang nói dối - bằng đôi mắt xanh lá cay đang nhìn đi chỗ khác và giọng nói run rẩy khiến ông biết điều đó . Nàng chỉ quá thận trọng thôi mà . Điều đó càng khẳng định nhận định lúc trưưưc của ông . Nàng không hề vội vã gì . Ông sẽ tìm được nàng :

- Cám ơn ông đã đến giải cứu cho tôi - Đôi môi ươn ướt hé mở để lộ hàm răng trắng bóng đều đặn . Dax không thể làm gì khác là dứt mắt quay đi không nhìn vào miệng nàng .

- Tạm biệt - Ông đứng dậy để quay về chỗ mình .

- Tạm biệt !

Dax quay về chỗ mình thu dọn đồ đạc và chuẩn bị xuống máy bay . Mấy phút sau chiếc máy bay tiếp đất êm ru . Keely vẫn tiếp tục nhìn thẳng về phía trước hoặc nhìn ra cửa sổ , mặc dầu biết rõ ông đang ở phía sau mình.

Khi chiếc máy bay 737 dừng hẳn lại , Keely còn ngồi tiếp một lúc nữa mới đứng dậy với lên giá để hàng hóa trên đầu để lấy áo khoác . Nàng cẩn thận tránh không nhìn về phía Dax Devereaux , mặc dầu qua khóe mắt nàng vẫn biết là ông đang khoác áo bành tô lên người . Nàng quyết định chưa khoác áo vào vội . Có thể ông lại đến và đề nghị giúp nàng mặc áo thì sao . Nếu vậy thì ông sẽ lại buộc phải chạm vào người nàng và đó chính là điều họ nên tránh đi là tốt nhất .

Nàng cầm ví cùng chiếc cặp da nhỏ lên , khoác áo khoác lên vai rồi mới bước ra lối đi giữa hai hàng ghế .

Ông dừng lại để cho nàng đi qua trước mình .

- Cô có hành lý gì khác không ?

- Có , còn ông ?

Ông lắc đầu :

- Chuyến này tôi đi khá nhẹ nhàng .

- Ồ!

Chẳng còn gì nữa để nói . Nàng bước vào hành lang di động sáng sủa đã được nối từ cửa máy bay vào tận nhà ga rồi rảo bước đi tới . Thật kỳ cục ! Sao nàng lại không quay lại và đi cùng ông rồi họ tiếp tục trò chuyện một cách thân mật ? Nàng biết ông đi ngay phía sau mình . Tại sao ông lại không nói chuyện với nàng ? Cả hai đều cư xử một cách ngớ ngẩn như bọn trẻ mới lớn . Nhưng như vậy là hơn cả . Thận trọng giữ khoảng cách với ông càng xa càng tốt. Như vậy an toàn hơn.

Nàng đi sân bay . Đúng lúc nàng qua cửa kiểm tra thì đám phóng viên đeo camera tay lăm lăm micro đổ xô tới . Nàng tò mò quay lại .

Dax gần như bị bao vây ngay lập tức giữa đám phóng viên và những chiếc camera lóe đèn nhaoang nhaoáng . Ông đang mỉm cười , để thủ thế trước những câu hỏi tuôn ra ào ào ông chỉ bõn cợt nói về chuyện thời tiết ở thủ đô .Trong khi một phóng viên sẵn sỏ hơn cả vừa đặt xong

một câu hỏi mà nàng nghe không rõ . Dax ngược lên và bắt gặp ánh mắt nàng bên kia đám đông . Ông mỉm cười gần như xin lỗi . Nàng nhấp máy môi ra hiệu chào tạm biệt rồi quay đi và đi về phía thang cuốn.

Sau khi nhặt túi hành lý ra khỏi băng chuyền và kiểm tra lại tờ phiếu hành lý dán ở vé máy bay , Keely xách túi lên rời khỏi sân bay , bước ra hè phố . Nàng gọi ngay được một chiếc taxi chạy ngang qua và đang đứng sang bên để người lái xe bỏ túi hành lý vào cốp thì một chiếc taxi khác đỗ lại ngay ở làn đường bên cạnh.

Dax xô cửa bước ra , vòng qua sau xe rồi nhảy một bước lên hè đường đến đứng trước mặt nàng . Ông thở hổn hển . Đêm lạnh buốt , hơi thở của ông phả ra như sương mù giữa hai người .

- Keely ...- Trong ông có vẻ lơ đãng , tựa như đang mất kiên nhẫn với chính bản thân mình và rất lo âu - Keely , tôi chưa muốn chào tạm biệt cô đâu . Cô có thể ngồi uống với tôi một tách cà phê ở đâu đó không ?

- Dax...

- Tôi hiểu . Tôi là một người không quen biết . Cô không phải loại đàn bà nhặt vội một gã đàn ông trên máy bay hay ở bất cứ đâu khác để cùng ngồi uống cà phê.Tôi không muốn lời mời của mình xúc phạm cô . Tôi chỉ

Ông đưa tay lùa vào mái tóc gió thổi tung . Cổ áo khoác của ông lật lên và ôm lấy cái cảm một cách kỳ cục.Tà áo đập phần phật dưới chân trong làn gió hun hút lạnh buốt . Đai áo lỏng lẻo , vẫn chưa cài hết :

-Ồ ! quý quá! - ông khẽ rửa và thọc tay vào túi áo khoác , đưa mắt nhìn dòng xe cộ đông nghịt . Rồi ông nhìn cô - Tôi chỉ muốn được ở bên cô thêm một lát nữa , và làm quen với cô hơn . Vẫn còn sớm mà .Đi uống cà phê với tôi nhé ? Tôi xin cô!

Ai có thể cưỡng lại nổi nụ cười có cái lúm đồng tiền hấp dẫn đến thế kia cơ chứ ? Vậy mà Keely Preston phải cưỡng lại :

- Dax , tôi xin lỗi . Tôi không thể .

Ai đó phía sau bấm còi inh ỏi. Người lái xe taxi của cô cau mặt nhìn họ sốt ruột . Rõ ràng hai người chẳng nghe thấy gì hết.

- Cô hẹn gặp ai khác ư ?

- Không.

- Cô mệt ư?

- Không , chỉ là

- Là gì kia ?

- Chỉ là tôi không thể - Nàng cắn môi bực tức

- Keely , đó đâu phải là một câu trả lời - Ông mỉm cười nhẹ nhàng rồi hỏi - Tôi làm cô khó chịu ư?

- Không đâu ! - Nàng vội đáp . Câu trả lời vội vã khiến ông phần chấn , còn nàng thì xấu hổ .

Nàng quay nhìn đi chỗ khác , đưa mắt nhìn mông lung vào dòng xe cộ đông đúc . Những ngọn đèn trên sân bay như lấp lánh trong làn sương mù nhẹ đang tản dần.Nàng đáp rất khẽ đến nỗi ông phải cúi xuống mới nghe thấy lời nàng :

- Dax,tôi không thể đi với ông được . Tôi đã có chồng .

Chương 2

Đầu ông giật phắt ra đằng sau như bị ai đá vào đúng răng , đó chính là cảm giác của ông lúc này . Ông nhìn tròng lên đỉnh đầu nàng trong khi nàng cúi gằm nhìn xuống mảng bê tông ướt đầm dưới chân.

- Có chồng ? - ông quắc lên . Điều đó không thể tin được , và thật đáng ghét .

Nàng nhìn thẳng vào mắt ông, vẻ mặt không nói lên được điều gì . Nàng đáp ,giọng không cảm xúc :

- Vâng.

- Nhưng...

- Dax, tạm biệt.

Keely đi vòng qua trước mặt ông , giật tung cửa taxi ra và ngồi phịch vào ghế ,nói:

- Capital Hilton.

Người lái xe quắt mắt ,rõ ràng anh ta tức giận vì nàng đã bắt anh ta phải chờ lâu thế.

Chiếc taxi vọt khỏi lề đường và lao bắn vào dòng xe cộ đông nghịt . Keely chẳng buồn để ý . Hai bàn tay nàng bưng lấy mặt , hai ngón tay giữa ấn mãi vào một điểm trên trán ,nơi đang đập thành thịch đau nhói .

Cuối cùng ngày đó đã đến. Cái ngày mà bao năm nay nàng vẫn sợ hãi.Ở độ cao 37 nghìn feet trên không nàng đã gặp một người đàn ông . Một người đàn ông đã khiến cho tình cảnh của nàng càng thêm không thể chống đỡ nổi.

Keely Preston William đã lấy chồng mười hai năm ,nhưng chỉ được làm vợ có vên vên ba tuần.Nàng và Mark William yêu nhau từ hồi còn ngồi ghế phổ thông . Anh là ngôi sao điền kinh trong cái thành phố quê hương nhỏ bé của họ trên bờ sông Mississippi. Nàng là người lãnh đạo các cổ động viên.Hồi đó là năm 1969.Ma túy ,rượu mạnh và tình dục để dãi chưa len lỏi được vào trong các trường phổ thông trung học ở các thành phố miền nam . Cái cộng đồng mà nàng và Mark đã lớn lên trong đó vẫn còn thơ ngây trong trắng lắm . Những trận đá bóng trong vùng ,những cuộc cắm trại giao lưu rộng rãi và đi lễ nhà thờ vẫn còn được mọi người ưa thích .

Sau khi tốt nghiệp trung học cả Keely và Mark đã ghi danh vào trường đại học Mississippi . Mark vẫn là ngôi sao điền kinh , và kết quả là những bài tập nặng nề của những buổi luyện tập đá bóng khiến điểm số của anh càng ngày tụt dốc , cuối cùng anh không thi qua được học kỳ thứ nhất .

Cuộc chiến tranh Việt Nam khi ấy đang diễn ra ác liệt ,nó vẫn còn là mối đe dọa đối với bất cứ thanh niên nào , và Mark đã trở thành nạn nhân của cuộc chiến tranh đó . Hội đồng quân dịch nhận được bảng điểm trung bình của anh , ngay lập tức anh bị xếp vào hạng khác và nhận được lệnh vào quân dịch . Hai tuần sau anh đã lên đường tới trại huấn luyện.

Chính Keely đã đưa ra ý kiến muốn hai người thành hôn ngay sau khi Mark nhận được lệnh động viên. Nàng thúc ép anh ,khóc lóc , nài nỉ , dọa dẫm cho đến khi anh chịu thua . Cuối cùng đã ưng thuận- ngược với lý trí mách bảo - và cha mẹ hai bên chỉ được thông báo đến gặp họ ở ký túc xá vào một ngày đã định . Họ đã làm đám cưới.

Hai người đi New Orleans để nghỉ cuối tuần ,sau đó quay về nhà để sống hai tuần bằng bình cùng với cha mẹ Mark trước khi chiếc xe quân đội đến đem anh đi. Sau ba tháng ở Fort Polk , bang Louisiana , Mark được điều đến Fort Wolters bang Texas . Anh được chọn để dự khóa huấn luyện lái máy bay trực thăng .

Bốn mươi tuần huấn luyện phi công lái máy bay trực thăng đã bị rút gọn chỉ còn hai lăm tuần . Sau sáu tháng xa cách , Mark được nghỉ phép một tuần để về nghỉ với vợ mới cưới trước khi xuống tàu đi xa.

Cuộc hôn nhân của hai người trẻ tuổi yêu nhau say đắm thật tuyệt vời , nhưng trong những cái ôm siết nóng bỏng vẫn có cái gì đó thuần túy dịu dàng. Mark lên đường đi sang nửa bên kia trái đất để rơi vào một địa ngục mà ngay cả trong những cơn ác mộng hãi hùng nhất anh không thể tưởng tượng nổi .

Keely tiếp tục đến trường , nàng bắt mình bận bịu trong một công việc ngoài giờ học để quên đi nỗi nhớ nhung. Đêm đêm nàng viết cho Mark những lá thư dài , kể mọi chuyện cho anh nghe . Thư anh gửi về rất rời rạc . Có lần hai ba lá đến cùng một lúc , nhưng cũng có những khi hàng tuần liền nàng không hề nhận được tin tức gì của anh , nàng đọc mãi những bức thư của Mark gửi về , vui sướng trước những lời âu yếm yêu thương .

Rồi sau đó chẳng hề có tin tức gì nữa . Nhiều tuần ,rồi nhiều tháng nàng không nhận được tin chồng . Cha mẹ chồng cũng rất lo âu vì không biết tin con . Rồi một sĩ quan được Fort Polk cử đến tìm nàng . Người ta thấy chiếc máy bay trực thăng của Mark bị rơi nhưng không ai biết hiện anh ở đâu. Anh chưa được liệt vào danh sách hy sinh . Người ta không tìm thấy xác Mark trong đồng máy bay đổ nát . Cũng không có trong danh sách tù nhân chiến tranh , anh chỉ biến mất mà thôi.

Cho đến tận ngày hôm nay tất cả những tin tức về chồng mình Keely chỉ được biết có vậy. Tên anh vẫn nằm trong danh sách 2600 người được gọi là mất tích trong khi làm nhiệm vụ (MIA) ở vùng Đông Nam Á.

Trong những năm qua Keely không hề lùi biếng chút nào ,nàng hành động và đấu tranh để giữ cho công luận luôn chú ý đến vấn đề MIA ,nàng cùng với nhiều người vợ góa khác đã lập ra một nhóm hành động có tên PROOF - viết tắt của chữ positive Resolution Of Our Families . Trong hầu hết mọi hoạt động Keely đều đóng vai phát ngôn viên của tổ chức.

Keely ngả người dựa lên lưng ghế sọc sưa mùi thuốc lá và bụi đóng cáu của chiếc taxi , đưa mắt lơ đãng nhìn quang cảnh Washington lướt qua ngoài cửa sổ . Mười hai năm , liệu đến bây giờ mới từ bỏ hy vọng thì có tốt gì hơn so với ngay từ đầu khi mới nhận được tin Mark mất tích không ?

Chìm đắm trong nỗi đau tan vỡ và chán nản , nàng tốt nghiệp đại học với mảnh bằng phóng viên . Nàng nhận bằng tốt nghiệp và chuyển đến New Orleans ,nàng kiếm được một chỗ làm ở times picayune , nhận một chân nghe rất oai là sửa morat (sửa bản in thử). Nàng yên phận làm ở đó trong nhiều năm ,dần dần tìm được chỗ đứng và trở thành phóng viên tập sự . Nàng được phân công đưa tin về những sự kiện tầm thường đến nỗi các bài báo của nàng chìm ngấm giữa các bài báo khác .

Trong các quan hệ nhằng nhịt của làng báo , Keely biết được một phóng viên của đài phát thanh đã đột ngột bỏ đi vì không thích hợp với giờ giấc làm việc của đài phát . Vào giờ ăn trưa Keely đến gặp ông giám đốc đang bận đọc . Nàng đã quyến rũ được ông ta thuê mình vào chân đó và ngay ngày hôm sau đã bắt đầu công việc mới. It1 nhất thì công việc này cũng sôi nổi hơn những điều ngớ ngẩn mà nàng vẫn phải đưa tin.

Kely quen Nicole Castleman trong một tiệm thực phẩm trong khi hai người cùng một lúc đưa tay với lọ keet- chup . Họ đã trở thành bạn bè , và khi có người đề nghị tìm một phụ nữ có giọng nói quyến rũ để ngồi trên máy bay trực thăng tường thuật về tình hình giao thông thì Nicole đã giới thiệu Keely.

Keely đã chăm chú lắng nghe lời đề nghị đó một cách sợ hãi hoài nghi , cả đời nàng chưa nói vào micro bao giờ . Lại còn ngày nào cũng phải bay trên máy bay trực thăng ! Mark ! người ta đã nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng của anh rơi trong khi cháy rừng rực .Máy bay nổ , và người ta không tìm thấy một cái xác nào . Nàng không thể.

Nhưng rồi nàng đã có thể ,bởi vì Keely tìm thấy ở đó một cách để tìm lại những ký ức sống động về Mark ,bao năm qua đi ,những ký ức về Mark đã bắt đầu phai nhạt ,với lại công việc đó sẽ buộc nàng phải điều chỉnh được mình để xua tan nỗi sợ đi máy bay ,Keely rất ghét phải thừa nhận là mình sợ hãi một điều gì đó .

Trong bao nhiêu năm ấy tình bạn giữa Keely và Nicole ngày càng bền chặt .Nhiều lúc họ đã có thể nói chuyện với nhau một cách chân thành tuy đau đớn .Đêm hôm qua Nicole đã ngồi xếp bằng trên giường của Keely trong lúc nàng đang đóng gói đồ đạc và cố thuyết phục Keely đừng nhận nhiệm vụ này .

- Nữ thánh Keely ,cậu hy sinh bản thân mình như vậy chưa đủ hay sao? lạy chúa tôi ! Việc cậu cố tình bỏ mất sự nghiệp đã là một điều vô cùng ngu xuẩn rồi . Thậm chí Nicole đã hét lên như thế trong khi Keely chọn các thứ quần áo để đem đi.

- Nicole ,từ hồi bọn mình quen nhau đến giờ chúng mình đã tranh cãi điều đó không biết bao nhiêu lần rồi,đến nỗi bây giờ mình có thể đọc lại nguyên văn từng lời ,có khi chúng mình phải ghi âm lại để mỗi khi cãi nhau chỉ cần bật băng lên là đủ , như vậy sẽ tiết kiệm được hơi sức đấy.

- Keely ,châm biếm đâu có phải là tính của cậu .Vì vậy cậu thôi cái bài ghi âm đi.Cậu thừa biết là mình nói đúng mà .Cứ mỗi lần cậu đi gặp các bà vợ góa khác ,khi trở về cậu lại chán nản hàng tuần.- Nicole ngả người ra sau ,để lộ những ngón tay thon thon tuyệt đẹp đến phát ghen lên được.Đó chỉ là một trong những nét duyên dáng của cô .Cô có một phong cách đặc biệt với mái tóc vàng hoe và đôi mắt màu xanh nước biển. Nụ cười của cô như nụ cười thiên thần . Cái miệng thơ ngây kia có sức khiêu gợi đến nỗi ngay cả tay thủy thủ tráo nhất cũng phải nao núng.

- Nicole , đó là việc mình cần phải làm. Mọi người yêu cầu mình làm người phát ngôn bởi vì mình là kẻ thích hợp nhất .Mình đã hứa là sẽ làm .Và mình sẽ làm .Hơn nữa mình tin việc mình đang làm .Không phải cho mình mà là cho các gia đình khác . Nếu quốc hội bỏ phiếu thông qua việc tuyên bố chồng con bọn mình đã chết thì số tiền trợ cấp mà quân đội vẫn trả cho các gia đình sẽ bị cắt. Mình không thể đứng sang một bên nhìn chuyện đó xảy ra mà không làm gì.

- Keely , ngay từ từ đầu - ngay khi PROOF mới được thành lập - mình đã hiểu động cơ của cậu là rất mạnh , nhưng đến bao giờ thì những chuyện đau buồn này mới chấm dứt ? Hồi các tù binh chiến tranh được thả và Mark không có trong số đó cậu đã bị kiệt quệ thể chất . Mình biết rõ điều đó , và mình đã ở đó mà . Mình đã thấy cậu trải qua địa ngục , chẳng lẽ cậu định bắt mình cứ trải đi trải lại qua chuyện đó mãi ư?

- Vậy nếu mình phải làm điều đó - thì đúng vậy . Cho đến khi nào biết được điều gì đó về chồng mình (ôi! cô nàng này chung thủy quá)

- Và nếu như cậu không bao giờ biết được điều gì hết ?

- Thì cậu sẽ rất thỏa mãn mà nói rằng - mình đã bảo cậu rồi - mình nên đem theo cái áo vải mộc này hay cái màu ghi kia để mặc với bộ vét màu nước biển nhỉ?

- Xám và nước biển .Tuyệt đấy .Nicole nắm bắt một cách bất mãn - Cái áo mộc kia .Trông đỡ giống bà góa hơn (hết sức con nhỏ này).

Vậy là lúc này Keely đã có mặt ở Washington để thay mặt những người vợ góa và gia đình của các binh sĩ thuộc danh sách MIA trình bày với tiểu ban của quốc hội đề nghị không thông qua đề nghị tuyên bố chồng họ đã chết một cách vô trách nhiệm đó .

Lúc đối mặt với các nghị sĩ quốc hội . Liệu nàng có nghĩ đến cảnh ngộ của chính mình không ? Hay nghĩ đến cảnh ngộ của những người khác ? Đến Mark ? Hay nàng sẽ nghĩ đến người đàn ông nàng vừa gặp tối nay ?Người đàn ông vừa nói gần như bẽn lễn - Tôi chỉ muốn được ở bên cô thêm một chút mà thôi- Và với người đàn ông mà nàng buộc phải nói là - tôi đã có chồng .?

Người lái xe nói cụt ngủn :

- Khách sạn Hilton.

Lúc đó nàng mới nhận ra xe đã dừng lại một lúc lâu

- Cám ơn - Nàng nắm bắt.

Nàng trả tiền taxi ,xách chiếc valy duy nhất đi ra sảnh và nhận phòng đã dành sẵn cho nàng từ mấy tuần trước .Nàng viết vào tờ phiếu đăng ký tên Keely Preston theo thói quen , rồi hầu như gần như một lúc mới viết nốt họ William.

Phòng nàng lạnh buốt ,nghèo nàn và không hề có cá tính ,giống hệt mọi căn phòng khách sạn trong cái thành phố rộng lớn này .Cái phòng mà nàng và Mark đã ở trong tuần trăng mật của họ giống cái gì nhỉ ?Nàng không còn nhớ nổi nữa .Nàng chỉ nhớ được rất ít về thời gian họ sống bên nhau sau khi cưới .Mỗi lần nàng nhớ về anh thì chỉ nhớ đến anh như một ngôi sao bóng đá hay lớp trưởng của lớp họ học chung ,nếu không thì lại nhớ đến cái ngày hẹn đi dự vũ hội Valentin.

Trong hai tuần sống với nhau ở nhà bố mẹ anh ,Mark đã tỏ ra lo lắng và bối rối về việc Keely ngủ trong phòng anh .Đêm đầu tiên Keely đã vút tẩm mền đi để quay sang ôm anh và hôn anh .Mark đã tránh sang bên và bằng giọng khản đặc anh thì thầm nhắc cha mẹ đang ở ngay bên kia bức tường mỏng dính (hết chịu nổi thăng khờ này).Đêm hôm sau anh lúng túng viện cớ rồi kéo Keely ra khỏi nhà trước sự tò mò của hca mẹ .Họ lên xe đi ra hồ ,đổ lại rồi chui vào băng ghế sau chật chội của chiếc Cherry .Đối với Keely đêm hôm đó cũng như những đêm tiếp theo chẳng khác gì những cú địa chấn nhỏ .Nhưng nàng yêu Mark và tất cả vấn đề là ở đó .

Keely rùng mình vì căn phòng lạnh buốt .Nàng khoác áo lên ,mở nhạc ,đặt lại công tắc nhiệt độ rồi bắt đầu dờ dờ đạt ,vuốt lại những nếp áo bị nhàu rồi mới treo lên mắc .Nàng sắp làm xong mọi việc thì chiếc điện thoại để trên đầu giường reo .

- Alô ?- Keely trả lời

- Keely ,Betty Allways đây mà .Chị chỉ gọi tới để xem em đã lên đến nơi yên ổn chưa thôi .

Beety hơn Keely mười tuổi và đã có ba con .Chồng chị cũng bị mất tích suốt mười bốn năm nay ,nhưng người phụ nữ đó vẫn chưa chịu từ bỏ hy vọng .Cũng như Keely ,chị không làm các thủ tục pháp lý cần thiết để tuyên bố là chồng chị đã chết .Hai người quen nhau từ nhiều năm

trước khi họ cùng tham gia phục vụ trong ủy ban PROOF và vẫn thường xuyên liên hệ với nhau .Keely luôn được tiếp thêm tinh thần bởi người phụ nữ can đảm đó.

Betty chào chị !chị khỏe không ,bạn trẻ thế nào ?

- Mẹ con chị vẫn khỏe cả .Thế nào ,chuyến bay của em từ New Orleans lên đây có vui không ?

Hình ảnh Dax Devereaux thoáng xuất hiện lên cực kỳ trong tâm trí Keely ,trái tim nàng đau nhói.

- Không có gì đặc biệt ạ - Nói dối !Nàng tự kết tội mình .

- Em lo lắng về ngày mai ư?

- Ồ.Cũng không lo lắng hơn những khi phải đi gặp một đồng nghiệp sĩ mặt mày nghiêm trang đang thận trọng cái quản chuyện tiền bạc đâu chị ạ.

Betty cười thoải mái :

- Họ cũng không thể nào hăm dọa hơn đại tướng Vandersice đâu .Chúng ta đã trải qua những chuyến tệ nhất kia mà .Mà em biết rõ là tất cả mọi người tin vào em đấy .

- Em sẽ cố không để mọi người thất vọng .

- Keely ,nếu mọi chuyện không diễn ra như chúng ta muốn thì cũng không phải di lỗi của em đâu .Sáng nay mấy giờ chúng ta sẽ gặp nhau ?

Họ hẹn gặp nhau ở tiệm cà phê của khách sạn rồi từ đó họ sẽ tới thẳng phòng hội thảo của hạ nghị viện.

Keely gác máy .cố gạt đi cơn nản lòng bỗng bao trùm lấy mình rồi bắt đầu cởi quần áo đi đường nhàu nát .Nàng đang cởi tới quần áo lót thì chuông điện thoại lại reo .

Chắc hẳn Betty quên một điều gì đó ,Keely nhắc máy

- Cô không đeo nhẫn cưới !

Keely há miệng ngạc nhiên và nắm chặt lấy chiếc quần lót mini tựa như sợ Dax có thể nhìn thấy và cởi nó ra qua chiếc máy điện thoại này . Nàng ngồi thụp xuống giường ,hai đầu gối không thể nào đứng vững nữa.

- Là...làm thế nào ông tìm được tôi ở đây?

Tôi cho CIA theo dõi cô mà .

Cái...

Ông cười

- Yên tâm .Yên tâm đi ,cô không biết đùa à ? Thực ra là taxi của tôi đã đi theo cô tận khách sạn .Cô không thể bỏ tôi lại sau khi cuộc đời cho tôi tìm thấy cô.

Keely không nói gì ,ông đã hoàn toàn tước hết vũ khí của nàng .Nàng run rẩy xoắn mãi sợi dây điện thoại vào ngón tay ,mắt nhìn chăm chăm xuống thảm kẻ sọc trải trên sàn nhà ,sợ hãi

nghĩ đến lúc phải gác mái và không còn được nghe hơi thở êm ái của ông nữa .

Cô vẫn chưa nói gì về việc tôi theo sát cô /- cuối cùng ông lên tiếng phá vỡ sự im lặng mà cả hai người không ai cảm thấy khó chịu .

- Cái gì kia /Ồ , ông nói đến chuyện tôi không đeo nhẫn cưới ư? Có ,tôi vẫn đeo ,chỉ không đeo khi biết mình sẽ đổ mồ hôi .Mà tay tôi thì luôn đổ mồ hôi những khi phải đi máy bay .Vì thế tối nay tôi không đeo nhẫn cưới .

-Ồ! ông hít một hơi thật sâu -Ồ,cô đừng trách một anh chàng vì đã nhảy bổ vào một nỗi hy vọng lầm lạc

Không thấy nàng nói gì ,ông hỏi :

- Được không ?

Keely cười ,mặc dầu thực sự chẳng có gì buồn cười trong tình huống này ;

- KHÔNG ,TÔI KHÔNG THỂ TRÁCH MỘT NGƯỜI VÌ VỘI VÃ KẾT LUẬN MỘT CÁCH SAI LẦM .IẾ RA TÔI CẦN PHẢI NÓI NGAY VỚI ÔNG LÀ TÔI ĐÃ CÓ CHỒNG.

Một hồi lâu im lặng lơ lửng giữa hai người .Lần này hơi căng thẳng hơn lần trước :

- Lúc ở trên máy bay cô chẳng ăn uống gì cả ,chả71c cô đói lắm .Sao chúng ta không đi đâu đấy ăn chút gì nhỉ ?

- Dax !

Được rồi mà ! Tôi xin lỗi .Tôi không thể nào kiên nhẫn được .

Lại im lặng

- Dax ,tôi không thể đi với ông được .Xin ông hiểu cho ,ông hiểu mà ,phải không ?- Chợt cô nghe vô cùng cần thiết ông hiểu được điều đó cho mình .

Đường dây rọt rọt khe khẽ một lúc ,rồi có tiếng thở dài .

- Vâng ,thật không may là tôi hiểu .

- Vậy thìNàng ngừng lại một lát .Trong khuôn cảnh như thế này thì người ta thường nói gì nhỉ ? Rất mừng được quen ông ư/ Hẹn gặp ông vào lúc khác ,chúc ông may mắn trong kỳ tranh cử vào thượng nghị viện .Nhưng cuối cùng nàng bảo _CHÚC ngủ ngon.

Không hẳn đó là một lời chào tạm biệt .

- Chúc ngủ ngon

Nàng hờ hững dài luyến tiếc và đặt điện thoại xuống .Tưởng như nàng nghe rõ tiếng Nicole đang hét lên :

- Cậu mất khả năng yêu rồi hả ?

Nếu như hai người vẫn thường xuyên tranh cãi về việc Keely tham gia vào tổ chức PROOF thì điều đó vẫn chưa là gì so với những cuộc cãi cọ thường xuyên của họ về cuộc sống tình cảm

của Keely ,nói đúng hơn là về việc nàng thiếu hẳn một cuộc sống tình cảm .

Nicole rất yêu đàn ông ,và đàn ông cũng rất yêu cô .Nicole trải qua đám đàn ông với sự sao lãng của một người đàn bà đi qua một hòm điện thoại công cộng .Nàng sử dụng đàn ông và thái tình nhân hầu như hàng ngày .Nhưng một khi yêu ai thì nàng yêu với một tình yêu không giới hạn .Những người đàn ông đến với nàng thuộc đủ loại ,đủ hình dạng ,kích cỡ ,và đủ giống .Nàng ngưỡng mộ tất cả .

Nicole không thể nào hiểu nổi việc Keely vẫn chung thủy với chồng trong suốt mười hai năm trời .

- Lạy chúa ,Keely .Mười hai năm sống với một người đàn ông duy nhất cũng đủ đáng sợ lắm rồi .Nhưng mười hai năm cậu chỉ sống với ký ức thì quả là cực kỳ ngu xuẩn đấy .

Keely kiên nhẫn;

- Anh ấy không phải là một người đàn ông .Anh ấy là chồng mình .

- Nếu một ngày kia cái người chồng ấy của cậu trở về - mà Mình buộc phải nói là mình ngờ điều đó lắm - thì cậu nghĩ là cậu có thể tiếp tục ở nơi đã bỏ dở ư? Nói đi, Keely ? Cậu thông minh hơn thế nhiều .Vì chúa .không cần nói đến chuyện anh ta trải qua những chuyện gì .Anh ta sẽ không còn là người đàn ông cậu vẫn hình dung như trước nữa .Cả cậu nữa ,bạn của tôi ơi,cậu cũng đâu có còn là cô thiếu nữ má hồng cầm đầu các cổ động viên nữa đâu.

Keely không nói

- Cảm ơn !

Đó không phải là một lời chê ,mà là một lời khen tặng đấy .Cậu là một người đàn bà Keely .Cậu cần đàn ông -À,nếu như điều đó đòi hỏi quá sức đối với đạo đức cổ lỗ với cậu thì cậu cần một người đàn ông .Mình sẽ cho cậu mượn một anh chàng của mình .

Thay vì giận dữ Keely lại cười to :

- Thôi ,cảm ơn cậu .Mình chẳng biết ai trong số người đàn ông của cậu mình có thể mượn được- ngoại trừ Charles ,có lẽ là thế - nàng tình quái liếc nhìn bạn.

- Charles ư ? Anh ấy đâu có phải là một anh chàng của mình.

- Không ư?

- Không !

- Anh ấy yêu cậu mà ,Nicole.

Yêu!Thậm chí anh chàng chưa bao giờ có ý định rủ mình vào giường .Anh ta chỉ muốn có mỗi một điều là bày ra cho mình cả một địa ngục.Mà anh ta làm điều gì đó cực giỏi.

- Ý cậu muốn nói là anh ấy không hề cung phụng bất cứ ý muốn đồng dâm nào của chứ gì ?

Nicole quả quyết nói.

- Chúng mình đâu có bàn chuyện Charles và mình .Chúng mình đang nói chuyện cậu và một người đàn ông nào đó.

- Được rồi! -Keely nói một cách rất kịch.Nàng xòe bàn tay chống lên hông và nhìn thẳng vào Nicole- Giá như mình gặp một người đàn ông nào đó.Cậu có nghĩ là đàn ông đó có vui long mời mình đi xem phim và ăn tối mà không đòi hỏi một kiểu đáp lại nào đó không ?

- Không .Cậu xinh đẹp ,hấp dẫn ,thông minh và kêu gọi vô cùng .Anh ta sẽ muốn dắt cậu vào ổ của mình càng nhanh càng tốt.

- Chính xác đó là điều mình muốn nói.Nicole ,mình không thể làm như vậy được .Mình đã là vợ của một người đàn ông khác .Vì thế chấm hết mọi quan hệ tình ái .Chấm hết những chuyện bạn bè. Mình đã trở lại điểm ban đầu rồi đấy.

- Không cần thiết phải như thế .Cậu có thể ngủ với người đó. Cậu còn có thể tìm được cách nào đó xác nhận là Mark đã.....

- Nicole,cậu không được nói như vậy -Giọng nói nghiêm khắc của Keely đã chấm dứt mọi cuộc cãi cọ.

Nicole nghệt mặt hồi lối .Cô cúi xuống ngắm nghía những móng tay trau trốt rất đẹp của mình .Cuối cùng cô ngẩng lên mỉm cười ăn năn:

- Mình xin lỗi ,mình đã đi quá xa- cô tiến tới ôm lấy Keely và hôn lên má bạn- mình đã làm tình làm tội chỉ vì mình yêu cậu.

- Mình hiểu chứ.Và mình cũng yêu cậu .Nhưng chúng mình sẽ không bao giờ thống nhất quan điểm trong vấn đề này được,vì thế hãy nói chuyện khác đi.Được không ?

Nicole chịu thua,cô lẩm bẩm:

- Nhưng mình vẫn nghĩ rằng....

Nếu Nicole biết được nàng đã từ chối không đi uống cà phê với Dax -NGƯỜI đàn ông độc thân đáng lấy làm chồng nhất trong nước thì chắc hẳn cô đến bóp cổ nàng mất.

Không phải thế đâu ,Nicole „mình xin lỗi- Keely nghỉ trong khi bật ngọn đèn nê ông trong phòng tắm lên.Tắm nước thật nóng là điều cần thiết nhất lúc này để giải bớt nỗi căng thẳng đang làm căng từng thớ thịt trong người nàng.Sau đó nàng sẽ lên giường nằm cuộn tròn nghiền cứu lại bài nói sang mai.

Nước chỉ hơi ấm nhưng cũng vừa đủ ,và Keely cảm thấy dễ chịu hơn nhiều khi bước ra khỏi buồng tắm ,quấn tóc ướt bằng chiếc khăn bông và mặc chiếc váy ngủ mềm mại bằng vải bông màu vàng. Tắm khăn bông của khách sạn và chiếc váy ngủ vải bông cha83ng hể ăn màu với nhau,nhưng như vậy thì có khác gì đâu kia chứ ?

Keely vừa bật ngọn đèn đặt bên cạnh giường ngủ ,thì có tiếng gõ cửa nho nhỏ. Với tính tthận trọng của một phụ nữ sống độc thân đã quá lâu,nàng khẽ khàng đi ra cửa để kiểm tra cửa đã khóa kỹ chưa ,rồi mới lên tiếng

- Ai đấy ?

- Phục vụ tại phòng đây.

Keely bủn rủn áp trán vào cánh cửa mát lạnh ,nàng cố gắng trấn tĩnh để nhịp tim đỡ nhanh hơn,nàng toan mở miệng nói ,nhưng nó chợt khô khốc đến nỗi khô khốc

- Ông điên à?- mãi nàng mới cất giọng lên để nói.

Daxx đáp

- Chắc tôi điên thật rồi .Đây là điều ngớ ngẩn nhất mà tôi từng làm .Nhưng....nàng hình dung thấy ông nhún vai -Tôi vào được không ?

- Không .

- Keely danh giá của em- đó là chưa kể đến chiến dịch vận động tranh cử của tôi - sẽ bị quăng xuống địa ngục nếu có ai đi qua hành lang này và nhìn thấy tôi đứng ở cửa phòng em.Mà Carl Bernstein và Bob Woodward để tìm ra tôi ở đây lắm .Vì thế xin em hãy mở cửa cho tôi vào trước khi một tai họa như vậy xảy ra .Tôi có một thứ dành cho em.

Một cái gì trong linh tính nói với nàng rằng ông sẽ không chịu đi đâu cả nếu chưa gặp được nàng .Nàng tháo xích và mở toang cửa .Dax đang đứng ở ngưỡng cửa ,tay bưng một cái khay .Ông mặc quần áo như bình thường sơ mi và quần jeans .Đầu đội mũ bảo vệ.

Keely cười và tự vào khung cửa.

- ông làm gì ở đây thế này?

- Tôi ở đây -Dax nói và đi lướt qua nàng ,đặt chiếc khay xuống một cái bàn tròn nhỏ.

- Ông ở đây ư ?

- Phải trên tầng thượng .Chính vì thế mà tôi dễ dàng tìm được em .Tôi đâu phải là một anh chàng chưa vợ thực tế đến mức có cả một căn nhà ở Washington DC kia chứ,đắt như điên vậy.Vì thế tôi thuê một lô phòng ở đây.

Nàng giữu cột

- Chính vì thế mà ông theo dõi quá thuận tiện nhỉ .Đàng nào ông chẳng tới khách sạn này.

- Chỉ dễ hơn thôi .Dù thế nào thì tôi cũng đi theo em- Ông không hề đùa cợt .

Keely nhấp nhóm đứng một cách không thoải mái , nàng nhìn chiếc khay và thấy nó được phủ bằng một tấm vải trắng.

- Cái gì vậy ?

- Phục vụ tại phòng -Ông nói và nhắc mũ ra bằng một động tác hoa mỹ - tôi không bao giờ nói dối cả.

Từ nãy đến giờ Keely quên bẵng tấm khăn bông chòang trên đầu cùng chiếc váy ngủ vải bông màu vàng.Nàng bối rối đỏ như cả mặt và vội vã quay đi.

- Tôi sẽ quay lại ngay.

- Trông em đẹp rồi mà -ông cười và đưa tay nắm cánh tay nàng.Gia như ông đừng bao giờ chạm vào nàng thì có lẽ điều đó chẳng bao giờ xảy ra .Nhưng ông đã chạm vào nàng,và điều đó đã xảy ra.

Chính hơi ấm từ ngón tay ông nắm lấy cổ tay nàng đã giữ nàng đứng lại khỏi bỏ chạy ra khỏi phòng hơn là cái kéo mạnh mẽ. Nàng đứng lại nhưng vẫn không quay lại nhìn ông. Tiếng cười của ông nhỏ đi rồi tắt hẳn.

Ông chỉ hơi khẽ vận cổ tay nàng đã khiến nàng quay lại. Mắt nàng mở to đầy vẻ dằn vặt sợ hãi, còn mắt ông đưa lên và chạm vào má nàng. Họ từ từ đổ về phía nhau cho đến khi tay ông chạm vào má nàng. Ông đưa mắt nhìn nàng và chiêm ngưỡng từng đường nét trên gương mặt nàng. Ngón tay cái của ông vuốt nhẹ đôi môi nàng đang run rẩy. Hàng mi bất giác chớp chớp để giấu giọt nước mắt đang trào lên trong khóe mắt.

Dax ngần ngừ cúi xuống và cọ môi vào môi nàng. Một cơn nóng trắng lóa dâng lên trong ông. Hơi thở buột qua đôi môi ông hé mở thành một tiếng thở dài khe khẽ. Ông nhìn đắm đắm đôi môi nàng, nhìn đôi mi yếu đuối đến không thể nào tin nổi với hàng mi đen rợp và lại cảm thấy mình như sắp chết đến nơi, ông khẽ đưa đôi môi chạm vào môi nàng.

Một cách vô thức, nàng nhích tới gần hơn. Hai tấm thân chạm vào nhau, lùì vội ra, rồi lại cọ vào vào nhau, rồi tan chảy. Rồi một cơn đói nguyên sơ trào lên nhấn chìm họ. Mọi thận trọng như bị cuốn đi trong gió, cái barie đã gãy gục, và dòng thác thêm muốn nhục dục đã nhen nhóm ngay từ khi họ mới nhìn thấy nhau lần đầu tiên đã bùng ra, thoát khỏi mọi ngăn cấm và lương tri

Ông ghì chặt nàng vào lòng, môi ông tan hòa vào môi nàng, hai cánh tay khỏe mạnh nhưng dịu dàng quàng lấy lưng nàng, áp chặt nàng vào người ông với một nỗi đam mê đến nỗi Keely choáng váng trước cảm giác nhạy cảm đó. Đôi tay nàng đã tìm thấy thất lưng ông. Rồi đưa lần xuống dưới thám hiểm những bắp thịt rắn chắc dưới làn áo sơ mi.

Cái khăn tắm d9a4 tuột khỏi mái tóc nàng và rơi xuống sàn. Ngón tay ông mân mê những lọn tóc ướt mềm mại, rồi ông đưa 2 bàn tay bụm lấy khuôn mặt nàng và nâng nàng lên để thưởng thức cái miệng ướt ướt.

Môi ông áp vào môi nàng, ông nếm nấp và vui sướng cảm nhận mọi sắc thái trên từng nếp môi nàng, thưởng thức từng mùi vị của nó. Lưỡi ông khấn khấn ép buộc cho đến khi môi dưới của nàng phải hé mở và nổi thêm khát đam mê trở nên quá rõ ràng khiến cả hai không thể làm ngơ được nữa, ông siết nàng vào lòng, tận hưởng hương vị ngọt ngào của nàng, vuốt tay lên hông nàng và nắn bóp, cả hai cùng rên lên một tiếng dài thỏa mãn, ông như bắt lửa bởi tiếng rên của nàng, ông cảm nhận được bộ ngực ấm áp nàng ép vào ông. Hôn nàng ngẫu nhiên trong đam mê. Chợt một giọt nước mắt lăn xuống má Keely, nàng đưa một bàn tay run rẩy lên che miệng. Dax tựa nhẹ lên vai nàng, ngắm mãi gương mặt nàng - đôi mắt đen của ông như khẩn khoản xin nàng hiểu. Nàng giật ra và lao bắn cuối phòng để đến chỗ khung cửa sổ rộng. Nàng đứng vào khung kính mát lạnh, nhắm nghiền mắt để giấu nỗi hổ thẹn và hỗn thức vừa khóc vừa thở hổn hển.

Dax không đi theo nàng. Thay vì như vậy ông ngồi Phịch xuống một chiếc ghế. Hai đầu gối ông mở rộng khủy tay chống trên đầu gối, mặt vui trong lòng tay.

Một lúc sau ông chà mạnh tay vào mặt. Ông nhìn người đàn bà vẫn đang đứng run rẩy bên cửa sổ:

- Keely, xin em đừng khóc nữa. Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi không nên đến đây. Tôi đã thề với chính mình là không chạm vào em, nhưng.... Ông nói nhỏ về chán nản.

Nàng nói rất khẽ

- Đó không phải là lỗi của ông. Lẽ ra tôi không nên cho ông vào - Im lặng một lúc rồi nàng nói

thêm- tôi cũng đã định không để ông vào.

Ông vẫn ngồi trên chiếc ghế bành ,mắt nhìn đăm đăm xuống tấm thảm trải dưới chân.Keely đến bên ông

- Dax ,tôi đối xử với ông không phải .Tôi đã định kể cho ông nghe về mình về cuộc đời mình .Có một số ông cần phải biết.Khi đó ông sẽ hiểu tôi hơn.

Dax ngược nhìn nàng rồi nói:

- Keely,em không phải nói với tôi gì nữa .Tôi biết hết về em .Tôi chính là một trong thượng nghị sĩ ngày mai sẽ nghe em trình bày.

Chương 3

Giá như ông đột nhiên rút trong túi áo ra một con dao găm và dọa giết nàng thì chắc nàng cũng chẳng thể nào sững sờ hơn. Nàng đứng lặng nhìn ông chăm chăm, thì thào:

- Không thể thế được.

Ông lắc đầu, và không nhúc nhích:

- Nhưng tên ông đâu có trong danh sách. Tôi có trong tay danh sách các ủy viên tiểu bang đó từ mấy tuần nay rồi. Làm gì có tên ông trong đó - Nàng cố gắng hết sức để lấy lại lý trí, nói na8ng cho mạch lạc.

- Tuần vừa rồi hạ nghị sĩ Haley của Colorado được bầu vào ủy ban Ways Và Means. Người ta thấy nên để tôi thay thế ông ta trong tiểu ban này một khi cái ghế kia đã trống.

Keely vẫn đứng yên cạnh cửa sổ. Phải chăng đó chính là bức tường chắn mà nàng đã tự dựng lên trong trí óc mình? Đôi i khi nàng đã để lơ là nó. Bất giác nàng nói lỏng thắt lưng chiếc áo choàng ngủ và rời khỏi cửa sổ, nàng đi về phía giường, chỉ đến tận lúc còn cách đó mấy bước mới dừng lại. Chẳng biết làm gì với hai bàn tay, vậy nên nàng khoanh tay trước ngực đầy tự vệ, rồi mới quay lại nhìn ông.

Con giận đã át được nổi xấu hổ.

- Được lắm, hạ nghị sĩ Devereaux, chắc hẳn ông nghĩ trong tay ông có một thứ vũ khí -Đó là từ chối lời thỉnh cầu của tôi chứ gì?- Nàng gay gắt hỏi- chúng tôi đã chuẩn bị công phu đến thế để nói lên nỗi hy vọng rằng chồng con chúng tôi còn sống chỉ đáng giá như một làn khói thế này thôi ư?

- Keely..?

Lẽ ra ông phải biết tự trọng mới phải. Hãy nói đi, có phải đây là một cách để ông đồng ý ủng hộ bất cứ một vấn đề chính trị nào không?

- Cô im đi -Ông quát lên -Mãi đến khi tôi lên đến phòng mình tôi mới biết rõ cô là ai. Từ giờ đến mai tôi phải đọc đến hàng ram giấy để làm quen với công việc. Hoàn toàn tình cờ tôi đọc thấy tên người phát ngôn của PROOF là một bà Keely Williams nào đó. Cô có biết trên đời này có bao nhiêu bà Keely không? Tôi bèn hỏi bàn lễ tân dưới nhà và tình cờ biết được có một bà Keely Preston Williams phòng bảy trăm bốn mươi. Tôi bèn cộng hai với hai thành bốn, và tôi thì là đến tận lúc đó tôi mới biết cô là ai.

- Nhưng sao khi đã tìm hiểu và đã biết tôi là ai, thì ông chẳng hề bỏ phí thời gian để chạy xuống đây xem những người đàn bà góa bụa yếu đuối như chúng tôi có thể thành thực đến đâu chứ gì? - Nàng đưa hai tay ôm lấy mặt và tức điên lên vì những giọt nước mắt không chịu dừng tuôn.

- Mẹ kiếp !việc tôi xuống đây và hôn cô chẳng hề liên quan gì đến chuyện ngày mai và kết quả của việc xem xét đơn thỉnh cầu của các vị, cũng chẳng liên quan đến bất cứ việc gì khác.

Nàng quát mắt:

- Thật vậy sao?

- Đúng thế - o6ng găm lên. Lúc này ông đã đứng lên mặt đối mặt với nàng, hai tay chống nạnh

và cũng tức giận không kém gì nàng. Khi nhận thấy vẻ đau đớn thật sự trên nét mặt nàng, ông nhắc lại một cách nhẹ nhàng hơn- Đúng thế.

Keely quay đi, xiết chặt tay trước ngực như sợ rằng nếu không giữ chặt được thân thể mình thì tinh thần sẽ rời bỏ nàng mà bay đi mất. Nếu như lúc này nàng bị vò xé bởi quyết định của mình, bị vằn vặt bởi lòng chung thủy, thì lúc này việc Dax xen ngang cuộc đời nàng như chất cho nàng cả một gánh nặng hàng ngàn cân. Nàng thì thầm:

- Ông không thể hiểu nổi đâu.

Dax chỉ muốn đến bên nàng, ôm nàng vào tay và an ủi nàng rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi - nhưng ông không dám. Toàn bộ dáng vẻ nàng khiến ông hiểu lúc này đang bối rối kinh khủng đến thế nào. Tốt hơn hãy để tự nàng giải quyết vấn đề :

- Biết đâu tôi có thể hiểu được. Tại sao em lại không để cho tôi biết ?

Nàng quay lại nhìn thẳng vào ông, đôi mắt xanh h1 lên buộc tội. Ông vội vã nói thêm:

- Không phải là một hạ nghị sĩ nghe em nói đâu. Mà là Dax.

Nàng ngồi ghé xuống mép giường, rất căng thẳng, hai vai nhô lên đầy tự vệ. Ông quay lại ngồi xuống chiếc ghế bành. Khe khẽ, nhưng mạch lạc và không hề tô điểm, nàng tóm tắt cho ông nghe về tình bạn và cuộc hôn nhân của nàng với Mark Williams, việc anh mất tích và về cuộc đời nàng bị đổ vỡ tàn phá vì chuyện đó ra sao.

- Tôi không phải vợ ngóa, cũng chẳng ly dị. Tôi có chồng, nhưng không có chồng, không có gia đình cũng chẳng có con gái. Tôi sống như một phụ nữ độc thân nhưng đứt khoắc tôi đâu có phải người phụ nữ độc thân.

Nàng dừng lời không nói nữa, nhưng cũng không ngẩng lên nhìn ông mà chỉ cúi xuống. Một lúc lâu sau ông mới hỏi khẽ :

- Thế em không bao giờ nghĩ đến chuyện tự giải phóng cho mình sao?

Nàng ngẩng phắt đầu lên ;

- Ông muốn nói là xin xác nhận là Mark đã chết chứ gì ? - nàng hỏi sắc như dao. Bất giác ông phải nao núng trước câu hỏi của nàng - không, mặc dầu rất nhiều người khuyên tôi như thế, nhưng tôi vẫn trung thành với chồng tôi và vẫn tin rằng chồng tôi còn sống. Dẫu chỉ có một phần ngàn tia hy vọng là chồng tôi sẽ trở về, nhưng tôi muốn chờ anh ấy. Bởi vì ngoài tôi ra đâu có còn ai chờ anh ấy nữa. Sau khi được tin anh ấy mất tích cha anh ấy đã chết. Mẹ anh ấy hiện nằm liệt ở nhà và không còn lo nghĩ cho bản thân. Nỗi đau khổ- Nàng thở dài và xoa xoa trán bằng đầu ngón tay trở - mẹ Mark vẫn nhận được tiền lương của anh ấy. Tôi không hề giữ một đồng nào cho riêng mình - rồi nàng nhìn thẳng vào ông - Dax, mẹ anh ấy và tất cả những người vợ khác cùng con cái họ vô cùng cần số tiền đó. Nếu có thể đổi được số tiền đó bằng chồng con của chúng tôi...

Nàng ngừng bật ở chỗ đó và vênh mặt đầy tự vệ

- Nhưng mà đằng nào thì rồi sáng mai ông cũng nghe tôi trình bày chính thức kia mà ?

Ông cũng đứng dậy, trông mệt mỏi và chán nản chẳng kém gì nàng.

- Phải sáng mai tôi sẽ nghe,

Dax không nói thêm gì nữa và đi thẳng ra cửa .Đến ngưỡng cửa ông quay lại nhìn thẳng vào nàng :

- Em nhớ phải ăn chút gì đấy - Ông chỉ khay thức ăn bị bỏ quên từ lúc nãy đến giờ rồi nhẹ nhàng nói - Chúc ngủ ngon Keely - Nói rồi ông đi ra .

Keely đứng giữ căn phòng đột nhiên trở thành trống rỗng .Một nỗi vô vọng chưa từng biết bao giờ chợt bao trùm lên nàng .Keely cảm thấy bị bỏ rơi và cô đơn .Cô đơn vô cùng.

Và mặc dầu tất cả ,nàng chỉ mong được cảm thấy cách tay khỏe mạnh của Dax cùng cái hồi thúc dịu dàng nơi đôi môi ông .

Keely nghiêm khắc xem xét mình trong gương và nghĩ rằng trông nàng cũng tạm được .Phải chi nàng đừng nghe lời Nicole và đem theo chiếc áo màu ghi thì hơn.Chiếc áo có cổ kép gấp lại thành một cái nơ .Còn chiếc áo nàng đem theo thì có một đường ren diêm dúa đính trên cổ .Thôi được ,nàng thở dài và nghĩ giờ đây đã quá phụ nữ đó có thể làm nhẹ đi sự nghiêm trang thái quá của bộ đồ màu xanh đen này .

Đeo đôi giày cao gót màu xanh đen và khoác chiếc áo khoác bằng lụa cat sơ mia cùng màu với mái tóc Chocolat ,thế là hoàn tất .Nàng cặp chiếc cặp da gọn gàng và đi thang máy xuống sảnh chính để ăn điểm tâm cùng Beety .

Beety khen rất chân thành nhưng thoáng chút ghen tị .

- TRông cô tuyệt vời quá ,bao giờ cũng thế .Sống ở New Orleans làm thế nào cô có thể mảnh dẻ như vậy nhỉ ? đó là thủ đô ăn uống của thế giới kia mà .Chỉ trong một tháng ở đó tôi đã nặng thêm lên đến ột tạ mât .

Tính hài hước của Beety thật dễ lây và Keely nói chuyện phiếm về công việc của mình và hỏi thăm Beety về bọn trẻ con .Người phụ nữ đứng tuổi kể nàng nghe vô số chuyện chết cười về từng đứa trong con của chị .

- Đứa bé thứ nhất mới được bốn tháng tuổi thì chị được thông báo là Bill mất tích .Anh ấy chưa bao giờ được nhìn thấy còn .Bây giờ thằng cu đó đã trở thành một tay chơi bóng rổ cao lớn lực lưỡng của đội bóng rổ trường trung học rồi đấy - một nét buồn trên gương mặt vốn luôn lạc quan của chị ,Keely đưa tay cầm lấy bàn tay chai sần của bạn.

keely nắm bắt thành tiếng.

- Mãi mãi không dễ chấp nhận điều đó .Chúng ta phải học cách sống với nỗi đau này thôi .Nhưng em nghĩ là chưa bao giờ chúng ta thật sự chấp nhận cả.

- Chị biết chị không thể và sẽ không chấp nhận .Một khi chưa có được bằng chứng khẳng định là Bill đã chết thì chị tiếp tục sống mà tin rằng anh ấy vẫn còn sống - Chị nhấp một ngụm cà phê - À này ,có thể chúng ta gặp con sâu làm rầu nồi canh đấy ,sáng nay hạ nghị sĩ Parker- chủ tịch tiểu ban - vừa gọi điện cho chị.

Keely nghĩ mình đoán được phần nào câu chuyện ,nhưng nàng chỉ ồ một tiếng rồi cúi xuống cắn một miếng bánh nướng xốp kiểu anh.

- Một hạ nghị sĩ mà chúng ta có thể trông cậy được lại vừa được chuyển sang một tiểu bang khác .Thay chỗ đó là Dax Devereaux ở Lousiana .Em biết ông ta không ?

Keely tránh không trả lời câu hỏi thẳng đó:

- Tất cả mọi người ở đây đều biết Dax Devereaux - Nàng thận trọng hỏi - Chị nghĩ ông ta sẽ chống lại chúng ta ư?

Betty dăm dăm nhìn tách cà phê trong khi người phục vụ rót thêm vào tách cho chị.

- Chị cũng không biết nữa. Theo như chị biết thì đó là một chính khách có nhiều tham vọng. Rất có khả năng kỳ tới đây ông ta sẽ là ứng cử viên vào thượng nghị viện đấy.

- Điều đó không hẳn có nghĩa là thế nào kia mà. Biết đâu ông ta cho rằng đứng về phía chúng ta cũng là một lợi thế cho mình thì sao.

- Thế chính sách kinh tế của ông ta là gì?

- Em không phải cử tri trong khu vực của ông ta, vì thế cũng không rõ lắm - Keely thành thật trả lời.

- Chị nghe nói ông ta chủ trương giảm thuế. Ông ta là người đòi giảm các chi phí của chính phủ đến mức cường tín. Điều đó thực sự làm chị lo lắng.

Keely cố tình nói và hững hờ.

- Thôi, vẫn chưa có phán quyết gì kia mà. Còn những người khác trong tiểu bang đó. Chớ có nghĩ đến chuyện thất bại vội.

- Không bao giờ! - Betty nói rất chân thành rồi bật tiếng cười không hề vui vẻ. Đôi mắt xám của chị chăm chú nhìn Keely.

- Keely, chị biết như vậy là không công bằng, nhưng số phận của chúng ta tùy thuộc rất nhiều vào việc em thay mặt chúng tôi trình bày đấy.

Sáng nay Keely không hề muốn được nghe những từ đó. Nàng cảm thấy như Judas.

- Em biết mọi người trông đợi vào em. Em sẽ cố gắng.

Nếu như Betty biết được rằng đêm qua nàng đã hôn Dax một cách buông thả đến nỗi lúc này nàng cảm thấy đỏ mặt.

Beety nói:

- Có lẽ chúng ta nên đi thôi. Chớ để cho bọn họ sung sướng thấy chúng ta đến muộn. Mọi người khác đợi chị em mình ở đó.

hai người thanh toán tiền rồi đi ra. Mưa đã tạnh nhưng những ngọn gió căm căm vẫn lồng lộn lướt trên bầu trời thủ đô. Họ vẫy một chiếc taxi, người lái xe phải vật lộn trong dòng xe cộ trong giờ cao điểm buổi sáng để đưa họ đến trước tòa nhà hạ viện.

Keely chưa bao giờ khiếp sợ điều gì hơn là phải đối mặt với Dax lúc này. Đêm qua nàng trần trọc mãi không ngủ được. Nàng mơ thấy Mark, và điều đó bao giờ cũng khiến nàng buồn bã. Điều đó đã thường xảy ra từ ngày Maark lên đường sang Việt Nam. Ngay cả sau khi mất tích anh vẫn đóng một vai trò chủ đạo trong những giấc mơ của nàng.

Suốt chừng ấy năm, những giấc mơ dần dần ít đến hơn và mờ nhạt thành những đám lò mờ

...những khi hiện về trong tâm thức của nàng ,anh vẫn trẻ trung - một chàng trai mười chín tuổi .Giờ đây nếu như còn sống thì anh đã là một người đàn ông trưởng thành .Không hiểu trông anh sẽ như thế nào ? Nàng không hề có ý niệm trông anh giờ đây ra sao và điều đó cứ ám ảnh nàng .Thậm chí nếu như tình cờ gặp ngoài đường phố có lẽ nàng cũng chẳng nhận ra người đàn ông đã có mối ràng buộc với nàng qua tên họ và lời thề thiêng liêng .

- Keely ? - Beety hích nhẹ khiến Keely sực tỉnh .

- Đến rồi ư ? - Em đang chuẩn bị nhầm lại bài nói trong đầu .

Nàng bắt đầu nói dối trơn tru như vậy từ bao giờ thế nhỉ ? Đó là từ khi nàng gặp Dax .Từ khi nàng nói chuyện với ông ,cười nói với ông ,động chạm vào ông ,hôn ông .Đó là từ lúc nàng thú nhận - chỉ riêng với nàng - rằng lần đầu tiên sau bao nhiêu năm trời nàng mới muốn được nếm trải một tình yêu đích thực với một người đàn ông .

Ba người phụ nữ khác của PROOF đã đợi sẵn họ ở hành lang hạ viện .Họ đều là những người tích cực chống lại việc sắp xếp những quân nhân MIA vào danh sách những người đã hy sinh .Keely quen biết cả ba và nàng ầm ập chào họ .

Một nhân viên đồng phục đưa họ vào phòng họp .Keely đưa 75c bố trí ngồi ở một cái bàn có sẵn micro .Beety ngồi cạnh nàng .Những người khác ngồi hàng ghế sau .

Keely lấy tờ giấy trong cặp ra ,xếp lại thành chồng gọn ghẽ ,để ví tay lên bàn - tất cả mọi việc có thể và chỉ nhằm để đừng nhìn khắp phòng ,mặc dầu nàng nghĩ rằng Dax chưa có mặt .Các nhân viên mặc đồng phục ,các trợ lý phóng viên và các thành viên của tiểu bang đi đi lại lại trong phòng chào hỏi nhau ,bắt tay chuyện trò đọc báo hoặc tài liệu .Keely cởi áo khoác ,một nhân viên mang đồng phục vội vã chạy đến đỡ .Keely đang duyên dáng ngoáy lại cảm ơn thì thấy Dax đi vào phòng .

Mắt họ gặp nhau .Cả hai đều bất lực trước sự kiềm chế nổi sức hút của người kia ,vì vậy họ đành sung sướng đầu hàng và cho phép mình tận hưởng niềm vui xa xỉ là nhìn nhau (ôi ! tình yêu mãnh liệt)

Một lúc lâu,cả hai đều dờ ra vì sự có mặt của người kia trong phòng và không nhìn thấy ai khác nữa.Keely đọc được trên mặt ông một nỗi khao khát của chính mình.Nỗi khao khát thật ngoan cố.Suốt đêm qua nàng trần trọc bút rút,và mỗi lần tỉnh giấc từ giấc mơ nàng lại thấy mong ước được chia chỗ trong đôi tay của Dax - chứ không phải là Mark.Những lời an ủi mà nàng tưởng tượng ra không phải thì thầm từ miệng chồng nàng mà là từ đôi môi kề bên cái lúm đồng tiền kia.Chính đôi mắt đen thăm thẳm của Dax đã sưởi ấm linh hồn đã lạnh cứng của nàng.

Phải đến một nghị sĩ khác đến trước mặt Dax và nồng nhiệt bắt tay Dax thì ông họ mới rời nhau .Keely quay lại nhìn phòng họp,kéo gấu váy xuống cho chúng qua đầu gối bất chေo,và đọc- hay làm ra vẻ đang đọc những tài liệu đang cầm trong đôi tay ướt đầm mồ hôi.Làm thế nào nàng có thể sống nổi qua cảnh này được?

Mấy phút sau cuộc họp bắt đầu.Chủ tọa cuộc họp- hạ nghị sĩ Paker của bang Michigan- phát biểu khai mạc và giới thiệu từng thành viên của tiểu bang với các đại diện của PROOF.Khi ông ta giới thiệu đến Dax ,khủy tay Beety búng nhẹ Keely.Nàng cũng không rõ cử chỉ đó nói lên điều gì nhưng cũng không quay lại nhìn mặt Beety xem ý chỉ ra sao.Rõ ràng Dax là thành viên trẻ nhất của tiểu bang.Trông ông đẹp trai vô cùng.Nhưng ông là bạn hay là thù? Tiểu ban có mười một thành viên ,đảng cầm quyền hơn một phiếu .Dax là người của đảng cầm quyền.

Hạ nghị sĩ Parker sửa cặp kính nửa tròng trên mũi và nhìn Keely qua cặp gọng bạc.

- Nào ,thưa bà Williams .Tôi được biết là bà đã thay mặt PROOF chuẩn bị lời tuyên bố .Lúc này chúng tôi muốn được nghe nàng nói.

- Xin cảm ơn ngài ,thưa ngài nghị sĩ Parker- Keely nói các thành viên tiểu ban và các thành viên.Sau đó bằng chất giọng miền nam nhẹ nhàng ,nàng trình bày vụ việc của PROOF.Nàng không hề đọc bản chuẩn bị hoặc trích dẫn bất cứ văn bản nào .Thay vì như vậy nàng nói bằng giọng chuyện trò ,thuyết phục nhưng đứng trên bình diện cá nhân ,tựa như đang nói chuyện tay đôi với từng thành viên tiểu ban.

Nàng kết luận:

- Chúng tôi chân thành hy vọng rằng các ngài - Những đại diện đáng kính và đầy hiểu biết của nhân dân mỹ- sẽ khoan chưa bàn đến vấn đề này vội .Chúng tôi mong rằng các ngài sẽ giữ nguyên danh sách các quân nhân MIA cho đến khi tất cả chúng ta đều thống nhất thay đổi danh sách đó.

Hồi lâu không ai nhúc nhích ,tất cả đều bị ấn tượng mạnh bởi cách đưa ra các thông tin thu lượm được thực tế và cách trình bày điềm tĩnh nhưng đầy sức mạnh của nàng.Rồi trong sự yên lặng nhấp nhúm của mọi người ngồi đó nàng nghe thấy Beety nói to:

- Bravo!

Mấy người phụ nữ ngồi trên chị nhắc lại tiếng hoan hô.

- Xin cảm ơn ,bà Williams- hạ nghị sĩ Parker nói và nhìn xuống các thành viên tiểu ban được sắp xếp ngồi thành một hàng phía đối diện với mấy người phụ nữ ,hỏi- Thưa các quý ông ,các ngài còn vấn đề gì thảo luận không?

Suốt một giờ rưỡi đồng hồ đó Keely và các bạn trả lời mọi câu hỏi và cũng đưa ra mọi câu hỏi về phần họ.Mỗi bên mất rồi được vài điểm,nhưng có vẻ như hầu hết các thành viên hầu hết đều thông cảm với những người vận động ngoài hành lang này,nếu không nói là đồng ý với họ.

Keely cố gắng không nhìn Dax ,nhưng hầu như không thể như thế được.Ông không hề đóng góp vào cuộc vào cuộc tranh luận mà toàn ngồi dựa ra sau,ngón tay sờ sờ sừng mũi và chăm chú lắng nghe .Keely chỉ ước gì nàng có thể biết được ông đang nghĩ gì.(còn nghĩ gì nữa ngoài việc mang cô về với ông ,vậy cũng hỏi)

Chỉ có một nghị sĩ tỏ thái độ thù địch công khai ,đó là nghị sĩ Wals của bang Iown .Những câu hỏi của ông ta xoay quanh tình trạng tham chiến và ông ta đặt ra các câu hỏi đó với một thái độ hạ mình chiếu cố .

Thưa bà Williams - ông ta hỏi Keely bằng một giọng giễu cợt chán ngắt - xin bà tha lỗi cho tôi việc vạch ra rằng trông bề ngoài bà không hẳn là nghèo khổ .Hầu hết các bà vợ hoặc các bà mẹ của các quân nhân đều đã xây dựng cho mình một cuộc đời mới.Bà cảm thấy khi cầu xin xhi1nh phủ liên bang số tiền đáng lẽ dùng cho một việc khác tốt hơn không ?

Keely cố gắng kiềm chế để không chơi bời bằng cách trả miếng rằng mình nghĩ về ông ta và gia tài thừa kế của ông ta.Thay vì vậy nàng bình tĩnh nói :

- Thưa ngài nghị sĩ ,ngài không nghĩ rằng chẳng một ai trong chúng tôi cần phải cảm thấy có lỗi vì nhận tiền thanh toán cho một công việc đã làm ư?chồng con chúng tôi được xem là vẫn đang phục vụ cho đất nước .Và họ cần phải được trả lương như tất cả những quân nhân khác.

- Bà...

- Xin lỗi ,tôi có thể nói hết đã không ạ?- Keely nói ,và ông dành miễn cưỡng đồng ý - Ở đây không chỉ liên quan đến chuyện tiền nong .Nếu tuyên bố các quân nhân MIA đã chết thì mọi biện pháp của chính phủ và quân đội để thực hiện việc cung cấp cho gia đình cho chúng tôi các thông tin cần thiết đều được chấm dứt ngay lập tức .Chúng tôi nhất định không để cho điều đó xảy ra một khi vẫn còn - dẫu chỉ là rất mong manh- cơ may những chồng con chúng tôi còn sống ,biết đâu vẫn còn bị giam giữ làm tù nhân hoặc đang sống lay lắt ở đâu đó.

Ông ta venh vang cao đạo ngồi dựa người ngả ra trên lưng ghế,khoanh tay trước ngực:

- Một cách thành thực nhất ,có thực bà tin rằng chồng bà - hoặc bất cứ ai trong số quân nhân MIA đó vẫn còn sống không ?- Keely chưa kịp trả lời thì ông ta đã hất đầu về phía Dax- Nghị sĩ Dax Devereaux,từ này giờ tôi chưa nghe thấy ngài nói gì.Ngài đã từng ở Việt Nam, vậy thì tại sao ngài lại không nói?

Keely kinh ngạc nhìn Dax và luống cuống khi ông nhìn thẳng vào mình - vâng- nàng nghe tiếng đáp .Nàng không hề biết ông từng là một cựu binh chiến tranh.

Mọi con mắt trong phòng giờ đây đổ dồn về Mark

- Vâng ,tôi từng là đại úy lính thủy đánh bộ.

- Ngài ở Việt Nam bao lâu?

- Ba năm.

- Một đại úy lính thủy đánh bộ hẳn là đã được tham chiến nhiều trận đánh ,tôi có thể hình dung được điều đó.Ông ta kéo dài giọng ngọt xót- Bằng vào kinh nghiệm của mình ,ngài có tin rằng có khả năng những quân nhân MIA đó vẫn còn sống không ?

Dax ngồi tỳ tay lên bàn .Ông nhìn mãi hai bàn tay mình ,một lúc sau mới trả lời:

- Cuộc chiến tranh Ở Việt Nam không hề tuân theo một quy luật chiến tranh .Tôi có thể nói người ta không tin được việc một đứa bé lại có thể mua chuộc binh lính và rút chốt lựu đạn cầm trên tay ,nhưng tôi đã nhìn thấy việc đó .Hoặc không thể tin được một sĩ quan chỉ huy bị chính thuộc cấp của mình bắn chết vì đói thuốc,nhưng tôi cũng đã nhìn thấy điều đó xảy ra.Trong một cuộc đụng độ tôi bị thương nhẹ vào phần mềm và đã được một thương dân Việt Nam cho uống nước và băng vết thương ,sau đó tôi được quân y đến cứu.Sáng hôm sau đầu người đó bị bêu trên một cái cọc chỉ cách nơi tôi ngủ không đầy mười mét - ông nhìn xoáy đôi mắt lạnh vào nghị sĩ đang đỏ bừng mặt rồi nói giọng gay gắt - Trong một cuộc chiến tranh tồi tệ đến không thể tưởng tượng nổi như vậy thì chẳng có gì là không thể tin được cả.Tôi chỉ có thể trả lời câu hỏi của ngài như vậy được thôi.

Cả phòng lặng đi dường như không ai thở. Mắt Keely nhoà đi khi hạ nghị sĩ Parker đề nghị mọi người nghỉ ăn trưa.

Mọi người rào rào đứng dậy, đóng cặp, cười nói như để cố xoá đi tâm trạng u ám trong phòng họp sau khi nghe những lời của Dax Devereaux.

Những người phụ nữ đến chúc mừng Keely, ca ngợi tài hùng biện của nàng đã biểu đạt lời thỉnh cầu của họ một cách xuất sắc và lần lượt đến ôm hôn nàng. Keely khoác áo, xếp lại tài liệu vào cặp. Nàng phải cố hết sức để không nhìn Dax lúc đó đang chuẩn bị các cử tri và các phóng viên xúm xít xung quanh.

Betty ghì chặt Keely vào mình và nói:

- Keely, cảm ơn em. Em thật tuyệt vời. Chị chưa biết chúng ta có thắng lợi hay không, nhưng ít nhất thì chúng ta cũng đã nhắm trúng đích.

- Chưa đâu chị ạ. Em nghĩ hạ nghị sĩ Walsh chưa thôi đâu. Nếu có điều gì thì chỉ là ... phần diễn thuyết của hạ nghị sĩ Devereaux càng khiến ông ta tức giận và ông ta sẽ càng chống lại chúng ta hơn mà thôi.

Betty nhìn người đàn ông to lớn đang oai vệ gạt đám nhà báo sẵn số sang bên để lấy lối đi:

- Cái thằng cha huênh hoang kia! - Betty phỉ báng - Hắn ta chỉ cố để đưa được tên tuổi của mình lên bản tin buổi sáu giờ đây mà. Chị sợ rằng nếu người ta mà đem hắn ra so sánh với Devereaux thì hắn sẽ trở thành một thằng ngốc mất thôi - cá nhân chị thì nghĩ thế đấy. - Chị đưa mắt nhìn khắp phòng và dừng lại ở Dax. Ông đang trả lời phỏng vấn trước một phóng viên truyền hình. Chị thì thầm nói với Keely

- Em đã bao giờ gặp một người đàn ông nào tuyệt vời như người kia chưa?

- Ai kia? - Keely hỏi vẻ ngây thơ mặc dầu tim nàng bắt đầu đập thành thịch trong lồng ngực. - Ồ, chị muốn nói đến hạ nghị sĩ Devereaux ư? Em đoán ông ta là người có sức thuyết phục rất lớn. Nhưng chị biết thừa rồi còn gì, chị đâu phải là người đàn bà đầu tiên nhận thấy điều đó.

- Chị đoán là ông ta sẽ còn tiến xa, ít ra là cũng được rất nhiều phiếu của phụ nữ - Betty cười khúc khích rất trẻ trung - Ai có thể cưỡng lại cái lúm đồng tiền kia chứ? - Và ông ta sẽ chỉ phải nói là...

- Xin tha lỗi cho tôi, bà Allways, bà Williams...

Hai người cùng quay lại và thấy một người đàn ông trung niên vẻ mặt nghiêm nghị mặc bộ vét bằng vải tuyết nâu. Mái tóc muối tiêu lơ thơ dính sát vào da đầu tựa như ông ta vừa thoát ra từ một trận cuồng phong. Ông nhìn hai người phụ nữ qua cặp kính gọng dày - loại kính rất thịnh hành hồi thập kỷ trước.

Keely đáp:

- Vâng, thưa ngài.

- Tôi là Al Van Dorf, tôi ở Hiệp hội Báo chí.

Betty nói thay cả hai người:

- Xin chào ông, ông Van Dorf.

- Hình như hai vị gần như là đại diện của PROOF thì phải? Ít nhất là vì tôi thấy hai bà hay phát biểu hơn những người khác. Không hiểu hai vị có đi ăn trưa cùng mọi người không? Tôi sẽ rất biết ơn nếu được phỏng vấn hai vị.

- Keely? - Betty hỏi bạn. Keely cảm thấy cảnh giác trước nhà báo này ngay. Dường như ông ta chính là kiểu người ồn ào và sẵn số. Nàng thích thú nhận thấy ông ta có vẻ hồi hộp khi mời hai người đi ăn trưa.

- Tôi nghĩ chắc là được thôi.

- Cám ơn! Cám ơn cả hai vị - Ông ta mỉm cười với Betty rất khiêm nhường và đưa cho Keely một tờ giấy - đây là một tiệm ăn, chúng tôi đã đặt chỗ. Hẹn gặp hai vị trong... - Ông ta liếc nhìn đồng hồ đeo tay - Nửa giờ nữa nhé. Như vậy sẽ đủ thời gian để đi tới đó.

Betty đáp:

- Chúng tôi sẽ tới.

- Thừa các vị - Ông ta chuyển chiếc máy ghi âm từ tay này sang tay kia rồi đưa cho họ xem một cái máy ghi âm kiểu cổ. Đúng lúc đó một phóng viên truyền hình tiến gần tới hai người phụ nữ để quay họ. Betty lui ra để một mình Keely đứng trước ống kính.

Đến lúc hai người lách ra hành lang, từ biệt mấy người phụ nữ khác, trả lời các câu hỏi của đám phóng viên sẵn tin và đi hết dãy hành lang dài để ra khỏi toà nhà Hạ viện thì họ chỉ còn đủ thời gian để vẫy một chiếc taxi và tới thẳng chỗ hẹn ăn trưa.

Ngồi trong taxi Keely trải lại đầu tóc, tô lại son còn Betty xoa thêm phấn lên sống mũi. Người lái xe đỗ lại trước một tiệm ăn trông khá yên tĩnh trên đại lộ Embassy Row không xa lắm, Keely và Betty chỉ đến muộn vài phút. Hai người vội vã đi vào, người quản lý khách sạn đón và đưa hai người tới thẳng một chiếc bàn mặc dầu họ chưa kịp xưng tên.

Suýt nữa Keely vấp phải tấm thảm đã sòn dưới chân khi nhìn thấy Dax ngồi bên bàn. Thấy hai người phụ nữ bước tới Van Dorf, nghị sĩ Parker và nghị sĩ Walsh đều đứng lên. Cũng như Keely, Betty có vẻ ngạc nhiên trước nhóm người sang chào đón họ.

- Bà Williams, bà Williams, rất mừng là các bà có thể tới được - Van Dorf nói bằng giọng quá quyết hơn nhiều so với lúc còn ở trong phòng họp. Không hiểu cái rụt rè khiêm nhường của ông ta đột nhiên thay đổi như vậy là vì sao? - Các vị đã biết nhau rồi, nhưng cứ cho phép tôi được giới thiệu. Đây là hạ nghị sĩ Walsh của bang Iowa, hạ nghị sĩ Parker của bang Michigan, và hạ nghị sĩ Devereaux của bang Louisiana.

Hai người phụ nữ đưa tay lần lượt bắt tay từng người. Dax bắt tay Betty và nói:

- Hân hạnh gặp bà, bà Allways.

Khi những ngón tay khoẻ mạnh của Dax nắm tay nàng Keely mới liếc ngược lên nhìn ông. Đôi mắt ông ấm áp và đầy khao khát nhìn nàng đến nỗi nàng chỉ muốn dừng ai để ý ánh mắt đó. Chính vì thế mà nàng giật thót cả mình khi nghe ông nói:

- Bà Williams, rất vui mừng được gặp lại bà.

Chương 4

Để khỏi phải há miệng vì ngạc nhiên . Kelly nói :

- Xin chào ông nghị sĩ.

Ngón tay Dax hơi bóp nhẹ tay nàng trước khi buông ra.

- Các vị đã quen nhau rồi ư? - Hạ nghị sĩ Parker cất tiếng hỏi thay cho câu hỏi im lặng của tất cả mọi người khác.

Keely biết Betty Allways đang mở tròn mắt vì không tin, miệng há hốc bối rối nhưng nàng quay đi không dám nhìn vào mắt chị.

- Vâng - Dax trả lời rất thoải mái tự nhiên - Tối hôm qua chúng tôi cùng đi một chuyến bay và đã làm quen nhau. Xin chào bà Williams.

Ông tránh sang bên để Keely ngồi vào ghế giữa mình và Parker. Hạ nghị sĩ Walsh cũng duyên dáng đẩy ghế mời Betty ngồi xuống giữa ông và Al Van Dorf.

Keely khâm phục trước cách Dax xử trí tình huống lung tung vừa rồi, mặc dù nàng nghĩ rằng ông đang thành thực một cách khá nguy hiểm. Liệu các nghị sĩ khác có thể nghĩ những gì? Liệu họ có khó chịu khi biết rằng nàng và Dax đã gặp nhau trước không? Hình như không. Parker đã bắt đầu đọc thực đơn. Walsh thì đang ồn ào vẫy một cử tri ngồi bàn bên cạnh. Chỉ riêng Betty có vẻ hơi giật mình. Keely nhận thấy tay chị hơi run run trong khi nhấp một ngụm nước lọc.

Dax thì hình như không hề bị ảnh hưởng chút nào. Ông vừa giúp Keely cởi áo khoác vừa nói chuyện với Al Van Dorf về vụ bê bối ngân hàng mà báo chí vừa moi ra. Nhưng bàn tay ông vuốt nhẹ trên lưng nàng trong khi vắt chiếc áo lên lưng ghế khiến nàng nhận ra mình đã lầm.

Người phục vụ nghe mọi người gọi đồ uống, Van Dorf hỏi:

- Tôi hút thuốc có được không ạ?

Rồi không cho mọi người trả lời ông ta châm một điếu thuốc ngắn không đầu lọc rồi nói trong lúc đặt chiếc máy ghi âm nhỏ lên giữa bàn.

- Tôi nghĩ sẽ có lợi nếu chúng ta có một cuộc gặp gỡ thoải mái tự nhiên và không vụ lờ ở bên ngoài phòng họp. Vấn đề chúng ta đang xem xét đây có liên quan đến cả tiền, cả chính trị ngoại giao, quân sự và cả những tình cảm con người. Tôi nghĩ là tất cả các vị ở đây đều hiểu vì sao tôi coi đó là một tin quan trọng cho giới báo chí. Xin các vị hãy chiều tôi và nói chuyện thật thoải mái và thẳng thắn.

Walsh lững lờ

- Mọi người đều biết tôi cảm thấy thế nào về vấn đề này rồi.

Van Dorf nói:

- Thưa ngài hạ nghị sĩ, bao giờ mà chúng tôi chẳng trông mong ngài sẽ nói ra quan điểm của chính mình về bất cứ vấn đề gì kia chứ.

Câu mời khó tiêu hoá của vị đại diện vùng Iowa không đánh trúng đối thủ quá xảo quyệt. Van

Dorf đang chăm chú nhìn Keely và Betty - ánh mắt ông ta mới cách đây nửa giờ thôi còn nhún nhường là vậy giờ đây đã trở nên vô cùng sắc sảo phía cặp kính. Phải chăng ông ta đang trải qua một quá trình lột xác? Keely hiểu rằng mình đã bị lừa bịp - cũng giống như bao nhiêu nạn nhân đàn ông khác của Van Dorf.

Keely cầm chiếc khăn ăn hồ cứng đơ và trải lên đùi. Dax cũng làm như vậy. Mặt Keely đỏ ra vì hoảng hốt khi Dax luồn tay xuống dưới bàn, đập lên tay nàng và bóp một cái thật mạnh. Rồi ông lại để tay lên mặt bàn, vẻ mặt hoàn toàn vô tội không hề để lộ một chút gì. Keely chỉ mong mọi người cho rằng nàng đang thở dốc là vì câu đùa nhạt nhẽo mà hạ nghị sĩ Walsh vừa nói.

Khi người phục vụ quay lại để nhận thực đơn của mọi người, Keely nói:

- Cho tôi xin một salad Caesar.

Dax gọi một sandwich kẹp thịt bò rán, rồi quay sang nói với Keely về chọc ghẹo:

- Như vậy đối với một cô bé mới lớn thì hơi ít đấy.

Keely cười khẽ:

- Chính vì thế mà bữa trưa tôi ăn ít. Tôi không muốn lớn tiếp nữa.

- Cô luôn luôn ăn không đủ.

- Tôi có ăn - Nàng toan nói cho ông biết nàng ăn hết nửa số sandwich ông để lại trong phòng nàng đêm qua, nhưng chợt nhận thấy ánh mắt của Van Dorf bên kia bàn. Trông ông ta có vẻ rất ranh mãnh. Nghe thì có vẻ ngớ ngẩn thật nhưng quả là nàng gần như nhìn thấy hai tai ông ta vênh lên vì cố lắng nghe cuộc đối thoại giữa nàng với Dax, mặc dầu ông ta rất cố gắng để không tỏ ra đang lắng nghe. Nàng bèn nói tiếp - Nhưng có lẽ tôi ăn chẳng thấy ngon miệng lắm.

Bởi vì Betty đang nói chuyện với Walsh và Parker, vì thế chuyện Keely và Dax nói chuyện với nhau hoàn toàn bình thường, nhưng cũng như Keely, Dax cảm thấy Van Dorf đang chú ý đến họ. Ông bèn quay sang hỏi nhà báo:

- A, những lúc không săn tin giết gân thì anh vẫn chơi bóng bàn đấy chứ?

Dax có biệt tài là nhắc đến những điểm mềm yếu của người khác rất giỏi. Ngay lập tức Van Dorf như cái máy tuôn ra hàng lô những chi tiết về trận bóng bàn mới rồi của mình mà ông ta là kẻ chiến thắng. Keely tự hỏi không hiểu ông nhà báo này sẽ nghĩ gì nếu biết đôi chân nàng đang bắt chéo dưới bàn đang được bấp về của Dax chở che.

Suốt bữa ăn mọi người nói chuyện chung chung. Không một ai dǎ động đến cái đề tài đang trứu nặng trong tâm trí mỗi người. Nhưng khi cà phê được bưng đến thì Van Dorf thay bằng cassette và châm điệu xì gà khác, rồi đột ngột hỏi:

- Bà Allways, bà có nghĩ là chồng bà hiện đang còn sống không?

Hoàn toàn không chuẩn bị, Betty chỉ biết lắp bắp trên tách cà phê vừa bưng lên:

- Tôi...tôi không thể... Nhưng...?

Keely nhanh chóng đến giải cứu cho chị:

- Ông Van Dorf, đó không phải là mục đích chúng tôi khiêu nại. Chuyện Bill Allways, hoặc chồng

tôi, hoặc bất cứ quân nhân MIA nào hiện còn sống không phải là vấn đề ở đây. Mục đích trước mắt của chúng tôi là giữ cho thông suốt các kênh thông tin để khẳng định hoặc phủ nhận cái chết của những quân nhân đó. Và trong thời gian đó gia đình của các quân nhân đó phải nhận được số tiền mà họ đáng được nhận.

Van Dorf hỏi:

- Bà Allways, bà có nhất trí điều đó không?

- Có chứ - Betty đáp, chị đã bình tĩnh trở lại.

Parker nói:

- Tôi tò mò muốn biết chiều nay quân đội nói gì. Bà Williams, bà có biết gì về quan điểm của họ ra sao không?

- Lần họp gần đây nhất với người của bên quân đội thì họ ủng hộ chúng tôi. Tôi hy vọng là họ chưa thay đổi thái độ.

Walsh ngồi ngả người dựa vào lưng ghế và vênh váo nói:

- Nào, tiểu thư bé nhỏ ời, bà...

- Ngài hạ nghị sĩ Walsh, xin đừng gọi tôi là "tiểu thư". Tôi cảm thấy bị xúc phạm.

Walsh hơi chùng hững một thoáng, rồi nhăn nhó cười:

- Xin cam đoan với bà là tôi không định...

Keely nói:

- Dĩ nhiên là ông vẫn định. Quan điểm của ông về chúng tôi quá rõ ràng rồi. Ông coi chúng tôi là một nhóm gom toàn những mù đàn bà loạn thần kinh và đang làm phí thời giờ của ông. Tôi đang tự hỏi mình không hiểu thái độ của ông sẽ ra sao nếu như chúng tôi không phải là phụ nữ mà là đàn ông đem đơn đi khiếu nại? Liệu như vậy ông có tin hơn được chút nào không nhỉ? Ngài nghị sĩ, tôi có thể cam đoan với ngài rằng trong tổ chức của chúng tôi lo khá nhiều đàn ông. Những người cha, những người con, những người em. Họ cũng quan tâm đến vấn đề này chẳng kém gì chúng tôi, nhưng họ cảm thấy khó khăn hơn nếu phải đưa một vấn đề nhạy cảm như vậy ra trước công luận. Vì thế ông sẽ thấy có nhiều phụ nữ liên kết để đấu tranh hơn.

Mọi người quanh bàn ăn im lặng hồi lâu. Cuối cùng hạ nghị sĩ Parker khẽ nói:

- Tôi không muốn nghĩ rằng những thành viên phục vụ tiểu bang này hoặc bất cứ tiểu bang nào khác lại có tư tưởng thiên vị về bất cứ vấn đề gì - Ông liếc nhìn Walsh lửng lơ.

- Ô, chắc chắn tôi không hề muốn làm méch lòng ai, và tôi cũng không muốn bị buộc tội là theo chủ nghĩa sô vanh. Bà Williams, tôi xin lỗi bà - Ông ta đỏ bừng mặt.

Keely nói, nhưng giọng vẫn không dịu đi:

- Tôi chấp nhận lời xin lỗi của ông. Tôi xin lỗi là đã làm lệch mạch suy nghĩ của ông. Vậy ông đang định nói gì vậy?

Rồi mọi việc lại tiếp tục. Trong suốt nửa giờ đồng hồ mọi người trao đổi và tranh luận nhau về

các vấn đề. Van Dorf theo dõi cuộc tranh luận của mọi người với một thái độ gần như nham nhở, mặt ông ta đau như bị. Chiếc máy ghi âm vẫn mở. Khi hầu bàn đem hoá đơn đến ông nguệch ngoạc ký tên rồi đứng dậy:

- Tôi nghĩ có lẽ đã đến giờ phải đi thôi. Rất cảm ơn các vị đã chiêu cố đến ăn trưa cùng. Quản lý khách sạn chắc đã gọi xe cho chúng ta rồi - Ông ta nói thêm trong khi tất cả mọi người cùng đứng lên.

Parker nói:

- Tôi muốn đi bộ một quãng. Bà Allways, để tôi giúp bà mặc áo được không ạ?

Miệng nói tay làm, rồi Parker đi cùng Betty ra cửa. Walsh hỏi:

- Devereaux, ông có muốn đi chung taxi với tôi không?

- Cảm ơn, nhưng tôi phải ghé qua văn phòng chút đã. Tôi đi một mình thôi.

- Vậy thì nếu các vị cho phép tôi sẽ lên chiếc taxi đầu tiên.

- Có gì đâu - Dax nói trong khi ông ta bỏ đi.

Van Dorf bỏ chiếc máy ghi âm vào túi rồi chạy vội ra chỗ chiếc máy bán thuốc lá. Keely và Dax được ở riêng với nhau một lát.

- Nhớ nhắc tôi chớ bao giờ làm em nổi giận nhé - Ông thì thầm vào tai Keely trong khi giơ áo khoác lên cho nàng xỏ tay vào - Miệng em sắc quá.

- Cái thằng ngu ngơ và mù quáng ấy - Nàng nói - Hắn thật tức cười. Cứ hình dung cảnh hắn khur khur ôm lấy cái ghế nghị sĩ. Đáng sợ thật.

- Em giỏi lắm - Tay ông đặt trên thắt lưng nàng. Chỉ những người thờ ơ lắm mới nghĩ ông đang làm động tác của một anh đàn ông nịnh đầm, còn thì ai cũng phải nhận thấy đó là cử chỉ âu yếm.

Nàng ngoái lại hỏi:

- Tại sao ông lại nói cho bọn họ biết chúng ta đã gặp nhau trước đó?

- Keely, nói để em biết nhé. Van Dorf rất ư tàn ác đấy. Ông ta đang theo đuổi một vụ Watergate mới. Phải cẩn thận với ông ta đấy. Đó là một con chó sói đội lốt cừu non.

- Tôi thích nghĩ ông ta là con cáo ranh mãnh hơn là con chó sói. Ông ta làm cho tôi và Betty tưởng rằng chỉ mới có mỗi hai chúng tôi đi ăn trưa mà thôi. Ông ta đâu có nói rằng cả ông và mấy người kia nữa cũng sẽ có mặt. Ông ta đưa ra lời mời một cách rất khiêm nhường, vậy mà hoá ra lại là giăng một cái bẫy.

- Thật kinh tởm. Tôi chỉ muốn tọng cái cuộn băng cassette đó vào họng ông ta, hoặc vào một nơi khác thích hợp hơn.

Keely không thể nào nhịn cười được. Nàng quay lại nhìn thẳng vào mặt ông:

- Nhớ nhắc tôi đừng bao giờ chọc cho ông tức giận nhé - Nàng nhại lại. Dax cười khiến cái lúm đồng tiền lúm sâu xuống - Chết Mỹ của ông chứng tỏ quá rõ đấy.

- Thực ư? Tôi xin lỗi.
- Đừng áy náy. Như vậy rất hấp dẫn.
- Em nghĩ vậy thực sao?

Nàng lo lắng nhìn quanh. Betty và Parker đang đứng ở hành lang chờ taxi. Van Dorf lau bầu rửa cái máy bán thuốc lá. Ông bỏ thêm tiền lẻ vào nhưng vẫn không thấy điều thuốc nào trôi ra. Walsh đã đi khỏi.

- Tại sao ông lại nói cho bọn họ biết là tối hôm qua chúng ta có gặp nhau?

- Lúc này em đã hỏi như vậy, đúng không? Em thấy đấy, những khi ở gần em tôi không thể nào bắt mình nghĩ sang chuyện khác được. Không sao đâu. Trả lời câu hỏi của em nhé: Nếu Van Dorf hay bất cứ ai khác kiểu như ông ta nhìn thấy tối qua chúng ta nói chuyện với nhau, rồi sau đó lại làm như chưa gặp nhau bao giờ thì sẽ chọc cho bọn họ trở nên tò mò đấy. Nói thật bao giờ cũng là thượng sách.

- Và nếu như có kẻ nào nhìn thấy đêm qua ông đi vào hoặc từ phòng tôi đi ra thì sao?

Mắt ông lấp lánh tinh quái:

- Lúc đó thì nói dối bao giờ cũng là thượng sách.

Nàng cười:

- Ồ, ông là một chính khách mà.

Ông không bực tức mà cười lớn. Rồi ông hỏi, nụ cười như biến hẳn:

- Em có khoẻ không? Đêm qua em có ngủ được tí nào không?

Nàng chỉ muốn ông đừng nhìn nàng chăm chú như vậy. Ánh mắt ông động chạm vào từng đường nét trên mặt nàng và khiến mặt nàng nóng ran lên. Sao tim nàng không đập chậm lại? Nó đập mạnh đến nỗi khiến ngực nàng phập phồng, quả đúng vậy vì rõ ràng mắt Dax đang nhận thấy điều đó.

- Tôi không ngủ ngon lắm.
- Tôi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm về chuyện đó.
- Không cần như vậy đâu.

- Nhưng tôi phải chịu trách nhiệm - Ông căng thẳng - Lẽ ra tôi không nên làm em buồn. Và em đừng chối, tôi đã làm em buồn. Lúc em nói với tôi ở sân bay là em đã có chồng, lẽ ra tôi phải để cho em yên. Như vậy có lẽ là tốt hơn cả.

- Có tốt hơn không?
- Không tốt hơn ư?

Như bị một sức mạnh vô hình không thể nào cưỡng nổi kéo tới, họ thấy mình nhích lại gần nhau. Dax cảm thấy rõ mạch máu mình đang chạy rần rật. Ngón tay ông giần giật đòi được

chạm vào nàng. Vết sẹo dưới mắt ông giãn giãn. Đôi môi ông nhớ lại quá sống động cái cảm giác môi nàng áp dưới môi mình. Mắt ông nhìn đắm đắm mặt nàng.

Như phản chiếu lại những ý nghĩ của ông, nàng liếm môi. Mắt ông dõi theo từng cử động của lưỡi nàng. Nàng hớn hớn nói:

- Phải, có thể như vậy sẽ tốt hơn.

- Tôi lại quên mất câu hỏi đó rồi.

- Keely!

Keely quay phắt lại và thấy Betty đứng ngoài cửa gọi vào. Nàng hỏi, gần như hụt hơi:

- Gì kia? Xe đến rồi à?

Betty ngò vức nhìn đôi má đỏ lựng và lồng ngực đang phập phồng của Keely:

- Ừ.

Hai người chào Dax và cảm ơn Van Dorf, ông này đang đợi người quản lý trả lại số tiền mua thuốc lá không được. Hạ nghị sĩ Parker cùng họ đi ra.

Sau khi đã ngồi vào băng ghế sau của chiếc taxi, Keely cứ lung tung mân mê cái khoá của chiếc ví tay, Betty nói:

- Em không cần nói cho chị biết đâu, nhưng phải thú nhận là chị rất tò mò.

- Về chuyện gì kia ạ? - Keely hỏi vẻ thản nhiên, nhưng nàng hiểu là không lừa ai được. Đặc biệt là không lừa được chính bản thân mình.

- Nào, Keely. Sáng nay khi hỏi em có biết Dax Devereaux không, chị đã cho em một cơ hội vàng để nói cho chị biết việc đêm qua em đã gặp ông ta. Thế nhưng em đã không nói.

- Em nghĩ là chuyện chẳng quan trọng gì.

Betty đưa tay nắm bàn tay ướt đầm mồ hôi của Keely. Chị cầm tay Keely mãi cho tới khi Keely phải ngước lên nhìn người phụ nữ lớn tuổi:

- Phụ nữ thường đặc biệt nhạy cảm hơn nam giới. Hy vọng rằng ngoài chị ra không ai có mặt ở bàn ăn hôm nay nhận thấy những tình cảm ngấm ngầm giữa em và ông hạ nghị sĩ đẹp trai ấy mỗi khi hai người nhìn nhau. Chị không tọc mạch đâu. Cuộc sống riêng tư của em đâu phải việc của chị, Keely ạ. Chị cũng không định trách em, mà chỉ nhắc em là cần phải thận trọng. Đừng làm bất cứ gì để bị dư luận chỉ trích, điều đó không những có hại cho danh tiếng của em mà còn có hại cho PROOF nữa.

Keely lắc mạnh đầu:

- Em sẽ chẳng bao giờ làm một điều gì ngu ngốc như vậy đâu, Betty. Chị phải biết rõ điều đó chứ.

- Chị biết em nghĩ là em sẽ không làm điều gì ngu ngốc. Keely, em có thể cho rằng chị đã già và đã khô héo, nhưng chị cũng là một người đàn bà thiếu vắng đàn ông đã mười bốn năm nay. Một người đàn ông hấp dẫn như Dax Devereaux có thể làm xiêu lòng cả nữ thánh đấy.

Keely quay đi, mắt nhìn lơ đãng. Đài kỷ niệm Washington chĩa thẳng lên trời như một ngón tay bước tới.

- Em hiểu ý chị.

Buổi chiều cuộc họp tiếp tục chán ngắt và sáo mòn, duy nhất chỉ có một đại tướng trình bày ý kiến. Ông ta đọc hết bản tuyên thệ này đến bản tuyên thệ khác của rất nhiều quần chúng khác nhau. Các tài liệu đều có tên rất kêu và ở cấp bậc rất cao, nhưng chẳng đem lại chút ánh sáng nào thêm cho vấn đề đang thảo luận. Cứ mỗi lần hạ nghị sĩ Parker định chốt một kết luận của ông ta thì vị đại tướng lại phát biểu rào đón chung chung. Ông ta đã được huấn luyện thành thực để giữ cho mọi phát biểu của mình đều chung chung và quan điểm thì rất rõ ràng. Cuối cùng khi tiếng búa gõ báo hiệu hết giờ vang lên, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Keely không nhìn thấy Dax lúc ông rời phòng họp. Nàng cùng các thành viên PROOF khác đã hẹn gặp nhau ở tiệm Sư tử vàng và tự chiêu đãi một bữa tối thịnh soạn. Betty nói:

- Sau hai giờ nghe đại tướng Adams phát biểu thì chúng ta xứng đáng được hưởng bữa tối thế này.

Khi đến khách sạn Capital Hilton, họ được dẫn vào phòng ăn riêng. Keely không thấy mình trông đợi đến buổi tối như lẽ ra nàng phải mong mỏi đúng. Ngay cả sau khi tắm nước nóng, chải đầu kỹ càng và mặc chiếc áo dài bằng lụa Thượng Hải màu san hô vào nàng cũng chẳng thấy thêm được mấy nhiệt tình trước những giờ dài đặc của buổi tối trước mắt. Nhưng khi xuống sảnh để gặp Betty thì bằng ý chí nàng cũng gạt được nỗi khắc khoải sang bên.

Bữa ăn rất thịnh soạn, không khí êm đềm, mọi phục vụ đều không chê được. Như đã thoả thuận ngầm với nhau, mấy người phụ nữ cùng ngồi ăn với Betty và Keely không hề nhắc đến buổi họp ngày hôm nay, đặc biệt là về kết quả buổi họp. Họ nói chuyện thời trang, chuyện vụ scandal mới nhất ở Hollywood, chuyện con gái, kiểu đầu, sách báo, phim ảnh, và chuyện ăn kiêng. Họ cười lớn vì biết rằng hạ nghị sĩ Walsh sẽ nói gì khi thấy họ đến ăn tối ở tiệm sang trọng như thế này.

Keely tham gia vào câu chuyện, ăn và uống một cách vui vẻ nhưng khi về tới khách sạn, vẫy chào tạm biệt các bạn và đứng vào thang máy để lên phòng của mình thì nàng hầu như kiệt sức và chỉ ao ước được lăn xuống giường ngủ một giấc.

Suốt buổi tối đầu óc nàng chỉ vương vấn nghĩ mãi về Dax. Nàng nhìn thấy ông như lúc ở trên máy bay, triu mến vuốt tay nàng an ủi. Ông hiện ra trong tâm trí nàng như đêm qua lúc đội chiếc mũ hầu phòng, tay đỡ chiếc khay trên vai, vừa cười vừa trêu nàng. Rồi nàng lại nghĩ đến những hình ảnh mà nàng chỉ muốn quên đi: đôi mắt đôi môi say đắm, nóng bỏng thêm khát, cả đôi tay ông nữa.

Về đến phòng nàng đóng sập ngay cửa lại, vút áo khoác lên cái ghế và quẳng ví cùng chìa khoá lên bàn trang điểm:

- Mình đang làm cái quái gì thế này? - Nàng giận dữ hỏi bóng mình trong gương - Keely, mày chỉ tự làm khổ mình mà thôi.

Keely thay quần áo, chân tay như những cục thịt nặng trĩu. Cuối cùng khi rửa ráy, xoa kem và chải đầu xong nàng nằm vật xuống nệm. Đưa tay với đồng hồ báo thức, nàng rửa thầm khi nghe tiếng chuông điện thoại reo.

- A lô? - Liệu có phải là Dax không? - Nàng tự hỏi.

- Chào cậu! Cậu đang làm gì đấy?

- Nicole! Chào cậu! - Keely cố phớt lờ cái nhói đau thất vọng.

Nicole nói:

- Nghe giọng cậu có vẻ mệt.

- Thật ư? Cũng không là ... Mình... ư... Đêm qua mình không ngủ được mấy mà hôm nay thì như ở trong địa ngục. Cái phòng họp của Hạ viện đó dường như chỉ toàn những bức tường đóng im ỉm. Ở nhà có chuyện gì không? Mọi chuyện vẫn ổn cả chứ?

- Vẫn tuyệt. Tối nay Charles ăn hiếp bắt mình phải đi ăn cơm với hai nhà tài trợ. Lẽ ra cậu phải nhìn thấy mấy bà vợ của họ mới được. Đó là hội viên câu lạc bộ Tóc xanh và câu lạc bộ Mink của vùng ngoại ô America. T - o - i - t - a - n! Đã vậy lại còn Charles cùng với bộ điệu đau buồn muôn thuở của anh ấy nữa chứ.

Charles Hepburn là một trong những nhà kinh doanh chương trình truyền hình thành công nhất. Anh bán được các chương trình truyền hình cho các khách hàng ở địa phương nhiều hơn tất cả các nhà kinh doanh khác cộng lại. Cung cách điềm tĩnh, hiệu quả của anh khiến các nhà tài trợ tương lai thấy hấp dẫn thậm chí trước khi họ thích thú nhìn anh quản lý các tài khoản của họ một cách tài nghệ.

- Nicole, cậu không lừa mình được đâu. Cậu đang ngưỡng mộ Charles.

Nicole thở dài rất kịch:

- Mình nghĩ là anh ấy cũng OK, nếu như trên đời quả là không còn ai khác và không có việc gì khác để làm nữa.

Keely cười phá lên mặc dầu tâm trạng đang không vui. Ngay cả trong những ngày buồn rầu nhất Nicole bao giờ cũng là một quà tặng của niềm vui, bởi cô không bao giờ để cho mình chìm đắm trong thất vọng.

- Ê này, báo chí ở đây đầy rẫy tin về Dax Devereaux tham gia vào cái tiểu ban (?) đó. Mình không hề biết chuyện đó, cậu có biết không?

- Không, mãi đến khi lên trên này mình mới biết.

- Thế rồi?

- Thế rồi cái gì?

- Ô, quái quỷ thật, Keely? Cậu định bắt mình phải kéo lưỡi cậu ra mới được sao? Cậu đã gặp ông ta chưa?

- Rồi.

- Và rồi?

- Và rồi cái gì?

Những câu hỏi của Nicole khiến Keely rút lại.

- Cậu sẽ làm đường dây điện thoại chảy ra mất thôi nếu cậu không thôi đi cái kiểu nói năng như thế.

Nicole gắt:

- Đừng có làm duyên làm dáng với mình. Cậu nghĩ thế nào về Dax De vereaux?

- Mình không biết nhiều lắm về ông ta. Nicole, mình vừa mới gặp ông ta mà.

- Ôi, vị thánh Peter lòng lạnh! Cậu biết thừa đó là anh chàng béo tốt ngon lành hô hố ra tự bao nhiêu lâu rồi mà. Chỉ cần cậu để mắt đến ông ta thì phải biết ngay điều đó chứ. Và mình đâu chỉ muốn để mắt chạy đến ông ta mà thôi...

Keely kêu lên:

- Nicole, cậu đã gặp ông ta ở đâu?

- Thực ra là chưa gặp bao giờ. Hè năm ngoái mình biết ông ta có mặt ở một bữa tiệc. Ông ta ca ngợi tiệc của Robin lắm. Cậu nhớ không, đó là con bé cưới cái ông già dễ thương đã chết nghèo một cách nhanh chóng ngay sau lễ cưới và để lại cho nó cả một đồng tiền, ngôi nhà ở quận Garden, những cánh đồng bông ở Mississippi và cả một đội tàu ấy mà.

Hông Keely thất lại. Dax và Madeline Robins? Nàng có biết chuyện đó không? Nàng ngạc nhiên nhận ra mình rất đau lòng khi hình dung cảnh Dax và người đàn bà goá hừng hực và vui tươi đó, kẻ luôn luôn mời chào sắc đẹp của mình.

- Cậu vẫn nghe đấy chứ? - Không thấy Keely trả lời, Nicole hỏi.

- C... có. Mình chỉ hơi mệt thôi, Nicole. Cám ơn cậu đã gọi điện, nhưng mình thật sự muốn đi ngủ lắm rồi.

- Bé con, cậu không sao đấy chứ? Nghe giọng cậu buồn cười lắm. Mọi chuyện có ổn không? - Nicole thôi không nói giọng đùa cợt nữa. Keely nhận thấy sự quan tâm sâu sắc trong giọng bạn.

Nàng thở dài:

- Ừ. Chỉ là, ư, cậu biết rồi đấy, Nicole. Mình không muốn nói chuyện PROOF làm cậu buồn.

- À, chuyện ấy. Vậy chính vì thế mà cậu vẫn còn ở trên đó phải không? Và cậu đã biết quan điểm của mình về chuyện đó rồi.

- Cám ơn cậu.

- Nhưng cũng chẳng có hại gì nếu như cậu thử thoải mái đi một chút. Đi xem bộ phim âm thanh ba chiều đi, và hãy ngồi cạnh một thằng cha đời truy thật sự ấy. Hay là hãy thử nhảy vào chuyện tình ái nóng bỏng bằng cách đến thăm một bạo chúa của đất nước tuyết vùi đã sụp đổ nào đó đi.

- Tạm biệt nhé! - Keely chào bạn bằng giọng ngân nga như hát.

Nicole cười khẽ:

- Tạm biệt.

Không nói thêm gì nữa, Nicole gác máy. Keely mỉm cười đặt ống nghe xuống. Nàng không nhớ được mình đã ngả đầu xuống gối và nhắm mắt lại như thế nào.

Khi chuông điện thoại lại reo vang, thoát tiên Keely nhận ra mình đã ngủ nhiều giờ liền. Nàng quờ quạng trong bóng tối để tìm máy điện thoại, cuối cùng nàng cũng tìm được cái ống nghe nhưng lại hai lần áp trượt vào tai.

- A lô?

- Chào buổi sáng tốt lành!

Keely vut mở tròn mắt. Nàng được đánh thức dậy một cách tuyệt vời làm sao, thức giấc vì một giọng đàn ông. Giọng người đàn ông này...

- Bây giờ là buổi sáng ư? - Nàng hỏi, giọng lòng bùng trong gối.

- Tôi đánh thức em dậy ư?

- Không. - Nàng ngáp dài - Tôi phải dậy để trả lời điện thoại.

- Buồn cười nhỉ?

- Không, chẳng buồn cười tí nào. Sớm thế này ai đã pha trò được. Bây giờ mấy giờ rồi?

- Bảy giờ.

Nàng lăn sang bên để nhìn lại chiếc đồng hồ hiện số để trên bàn đầu giường.

- Ôi, lạy Chúa tôi. Tôi ngủ muộn quá.

- Như vậy thì có gì là hại đâu? Mãi mười giờ mới bắt đầu họp kia mà. Em còn nhiều thời gian.

- Tôi biết. Nhưng chỉ vì tôi vốn quen dậy sớm, vì nghề nghiệp mà. Nếu dậy muộn tôi thấy mình hư đốn quá.

- Thế thường thì em dậy lúc mấy giờ?

- Năm giờ.

- Ái chà! Để làm gì kia?

- Bởi vì buổi phát thanh trên trực thăng bắt đầu vào lúc sáu giờ ba mươi. Giờ cao điểm mà, ông nhớ không?

- Tôi gọi điện thoại cho em chỉ vì chiều hôm qua tôi không chào tạm biệt em được. Tôi có hàng đống tài liệu phải đọc chờ ở văn phòng, Với lại tôi biết đằng nào cũng không gặp riêng em được.

- Tối qua tôi đi ăn tối với mấy bà kia - Tối qua ông đi ăn với ai nhỉ, nàng lại tự hỏi. - Về đến khách sạn tôi mệt rũ cả người. Lúc lên giường đi ngủ tối chẳng nhớ nổi điều gì cả.

- Em cần phải nghỉ ngơi. Còn cả một ngày dài đằng đặc cho em hôm nay nữa.

- Vâng.

Rồi đến một quãng dài im lặng chứa đựng bao nhiêu điều không nói ra. Những lời không được nói ra cứ lơ lửng giữa hai người và nhảy múa trên đường dây điện thoại nối họ với nhau, Những lời đó cứ nài xin được buột ra. Cuối cùng Dax nói:

- Thôi, có lẽ tôi sẽ gặp em sau.

Đó đâu phải là tất cả những gì ông muốn nói với nàng.

- Vâng.

Chẳng lẽ óc nàng chỉ nghĩ ra được có mỗi điều đó thôi ư? Nàng nhắc lại lời mình như một con vẹt.

- Tạm biệt em - Một tiếng thở dài khe khẽ.

- Tạm biệt - Tiếng thở dài như vọng lại.

- Keely?

- Dạ.

- Hôm nay, khi em ngồi sau cái bàn đầy những người nghiêm nghị và đúng mực đó, hãy nhớ rằng ít nhất có một người trong phòng đó chỉ ước ao được ôm em trong tay.

Đường dây chết lặng trên tay nàng.

Chương 5

Cuộc họp còn kéo dài lê thê thêm 1 ngày rưỡi nữa. PROOF có 1 đồng minh, đó là 1 cựu tù binh chiến tranh. Với 1 bài phát biểu rất ấn tượng ông đã kể chuyện mình và các bạn tù đã không bao giờ từ bỏ hy vọng cũng như niềm tin nơi tổ quốc mình ra sao. Ông nói với những thính giả đang chăm chú lắng nghe rằng ngay cả những khi ở trong những tình cảnh bi đát nhất ông và những người bạn tù cũng chưa bao giờ nghĩ là họ sẽ bị bỏ rơi và quên lãng.

Keely và các đại biểu khác của PROOF ăn mừng thắng lợi nho nhỏ ấy, nhưng sự vui mừng của họ chỉ rất ngắn ngủi. 1 đại diện của cục kho bạc xác nhận tổng số tiền đã lấy của những người đóng thuế để trả lương cho những người mất tích mà có thể đã chết từ lâu. Hạ nghị sĩ Walsh và vài người khác gật gù vẻ nghiêm trang nghe bản báo cáo tài chính ấy. Keely chỉ ước gì được xéo lên cái bụng béo ị của Walsh lúc này, khiến hắn phải cảm thấy đau nhói.

Suốt những giờ ngồi trong phòng họp Keely phải hết sức khéo léo để tránh mọi kiểu đối mặt với Dax - dù là vô tình hay cố ý. Rõ ràng ông cũng biết tiếp xúc với nàng sẽ là không có lợi, vì thế không hề nói năng gì với nàng cả.

Dưới bề ngoai họ làm ra vẻ xa lạ và không hề biết gì về nhau cả là 1 sự thông hiểu đến ghê tởm. Keely thường xuyên cảm thấy ánh mắt Dax nhìn mình. Nhớ lại cuộc nói chuyện điện thoại lúc sáng sớm, nàng đỏ bừng đến tận chân tóc đầu cho lúc đó nàng có bắt gặp ánh mắt ông hay không. Nhưng có những lúc nàng không đủ sức cưỡng lại nỗi thôi thúc phải liếc nhìn sang ông.

Vẻ kiểu cách của ông bỗng trở nên vô cùng thân thiết. Cái nơ thắt tuyệt khéo trên cổ chẳng còn nguyên như cũ được lấy 1h. Những ngón tay bút rút sốt ruột cứ kéo mãi cho đến khi cái nút thắt lỏng ra. Cúc cổ áo phải tuột khỏi khuyết. Cái cổ họng rậm rắp khỏe mạnh như bạnh ra vì thở nhanh.

Ông ngồi ngửa dựa ra lưng ghế, khuỷu tay chống lên tay ghế bọc da. 1 ngón tay cái chống cằm, 3 ngón kia bịt miệng, ngón trỏ để trên má như chỉ vào vết sẹo nằm ngay dưới mắt.

Ông chăm chú lắng nghe, quan sát kỹ càng, thỉnh thoảng lại ghi chép nguệch ngoạc vào sổ.

Ông nhìn Keely.

Có lần cái nhìn chăm chú của ông quá tha thiết đến nỗi nàng thu hết can đảm nhìn lại - mặc dù biết như vậy là không khôn ngoan. Tim nàng như hẫng đi và ngừng đập. Phổi như bị ai bóp nghẹt. Mồ hôi túa ra ướt đầm 2 tay. Bụng phập phồng như có hàng triệu đôi cánh đang vỗ chập chới. Mắt ông khiến nàng hiểu ông chẳng chú ý gì đến người đang nói mà chỉ nghĩ đến nàng.

Ngón tay đặt trên má thay cho lời chào thăm lặng. Cử động quá kín đáo, thậm chí chắc chẳng ai nhận thấy. Keely hiểu cử chỉ đó và đáp lại bằng cách hạ nhanh hàng mi xuống. Thông điệp gửi đi còn hơn cả lời chào. Nó có nghĩa là: ước gì tôi có thể nói chuyện được với em. Ước gì tôi không ở trong căn phòng này, vào chính cái lúc này và không làm cái việc chúng ta đang làm. Ước gì... - quá nhiều thứ và toàn những thứ không thể.

Vào buổi trưa ngày thứ 3, khi hạ nghị sĩ Parker đề nghị mọi người nghỉ ăn trưa thì ông đề nghị chiều hôm đó họ được tạm nghỉ, cả ngày hôm sau nữa:

- Chúng ta đã thảo luận 3 ngày hôm nay rồi. Tôi nghĩ là chúng ta cần có thời gian để suy nghĩ thấu đáo hơn về những gì đã được nghe, gỡ bỏ những gì còn vướng mắc - cứ tạm gọi là như vậy đi - trước khi thảo luận lần cuối cùng.

Được mọi người vui mừng ủng hộ, ông gõ búa hết giờ và cuộc họp tiểu bang tạm nghỉ.

Betty vui mừng nói:

- Tuyệt vời, tôi cần nghỉ 1 ngày để sửa lại tóc và móng tay. Với lại tôi cũng hết tiền rồi và phải đến 1 ngân hàng nào đó. Còn em thì sao, Keely? Chiều nay em có muốn đi mua sắm với chị không?

Keely mỉm cười nhưng lắc đầu:

- Chắc là không đâu, chị Betty, nhưng chắc các chị khác thế nào cũng đi cùng chị. Nếu chị cho phép thì em xin kiếu. Chắc là em sẽ về phòng và vùi đầu vào 1 quyển sách rồi ngủ ngon lành.

Betty cười và đập vào cánh tay người phụ nữ trẻ:

- Vậy thì tạm biệt em. Hẹn gặp em vào bữa tối nhé!

Keely nghĩ 1 lúc rồi nói:

- Vâng, hẳn rồi. Khi nào chị về thì gọi điện cho em.

Betty quay đi sau khi lo lắng liếc nhìn Keely. Keely chưa kịp tự hỏi vì sao chị lại nhìn mình như vậy thì cảm thấy có người chạm nhẹ vào vai. Dax đứng đó, miệng mỉm cười hết cỡ, quá rạng rỡ, quá cởi mở, quá hàm ý và quá thận mật. Ông nói ngay:

- Bà Williams, từ bữa trưa hôm nọ đến giờ tôi vẫn chưa có dịp nói chuyện với bà. Hy vọng bà cảm thấy cuộc họp không quá căng thẳng?

- Không hề, ông hạ nghị sĩ ạ. Tôi đã nghĩ là cuộc họp diễn ra khá chậm. Như vậy là điềm tốt cho chúng tôi, bởi vì tất cả các ông đều cân nhắc vấn đề 1 cách thận trọng.

Ông nghiêm trang gật đầu cứ như nàng vừa phát biểu 1 điều rất quan trọng. Ông tiến đến gần hơn, khoanh tay trước ngực nhìn mãi xuống đôi mũi giày đánh bóng loáng dưới chân mình và hỏi rất khẽ đến nỗi nàng hầu như không nghe rõ:

- Thực ra em thế nào?

- Khỏe.

- Tối nay tôi phải đi dự 1 buổi tiệc cocktail chết tiệt ở Đại sứ quán pháp. Người ta nói là nếu muốn thì có thể đưa bạn đi cùng. Em có...

Dax bỏ lửng lời mời, nhưng nàng hiểu ông muốn nói gì.

- Không được đâu, Dax. Ông biết rõ như vậy là không khôn ngoan kia mà.

Vẻ mặt nghiêm trang của ông rất thích hợp với đề tài câu chuyện họ cần trao đổi với nhau - vấn đề MIA. Ông lẩm bẩm:

- Phải, tôi biết. Thôi, hãy hy vọng là mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp cho tất cả mọi người, bà Williams ạ - ông nói to hơn và đưa tay cho nàng. Khi đôi bàn tay nắm lấy nhau, mắt họ cũng gắn vào nhau - và trong 1 khoảnh khắc của nhịp đập trái tim, cả thế giới như không còn tồn tại nữa. Nhưng rồi tất cả trở lại bình thường, quá nhanh chóng.

Al Van Dorf từ phía sau nói:

- Này ông nghị sĩ, tôi đang tự hỏi không hiểu có thể đề nghị ông nói vấn đề ngân sách quốc phòng quá lớn sẽ được đem ra bàn bạc trong tiểu bang không?

- Nhất định rồi, Al. Bà Williams, chúc bà nghỉ ngơi vui vẻ - Dax lịch sự nói.

- Cám ơn ông, ông Devereaux - Keely gật đầu chào và quay đi để 2 người đàn ông ở lại với nhau. Đôi chân nặng trĩu đưa nàng ra khỏi phòng họp. Nàng phải đợi khá lâu trên đại lộ Pennsylvania mới vẫy được taxi, nhưng cũng chẳng bận tâm. Gần như nàng thấy tiếc là đã không đồng ý đi dạo phố mua hàng cùng với Betty. Cả 1 buổi chiều chán ngán đang chờ đợi nàng. Bất cứ gì khác cũng hơn là ngồi co ro trong phòng khách sạn, mòn mỏi cho điều không thể xảy ra.

Nhưng hoá ra nàng chẳng nhớ mấy về buổi chiều buồn chán đó. Keely trở về phòng và ngay lập tức ngủ thiếp đi mệt mỏi, mãi mấy tiếng đồng hồ sau khi Betty đến gõ cửa phòng nàng mới tỉnh dậy. 2 người quyết định không ra khỏi khách sạn và xuống ăn ở Trade Vic, vì thời tiết không tốt lắm.

Sau khi ăn xong, trong khi đi ngang qua sảnh để tới buồng thang máy, Betty hỏi:

- Hôm nay chị mua 1 bộ đồ mới. Sao em không lên phòng chị, chị sẽ diện thử cho em xem. Tối nay TV chiếu 1 bộ film cũ có Robert Taylor - Barbara Stanwyck. Dĩ nhiên là em không thể nhớ ra họ là ai.

Keely cười:

- Dĩ nhiên là em nhớ chứ! Em ngồi xem film cùng chị có được không? - nàng ghét cái ý nghĩ phải trở về phòng ngồi 1 mình. Sau khi ngủ được đầy giấc, nàng chưa muốn lại ngủ tiếp ngay.

- Ô, chị rất thích. Thôi, chúng mình hãy hư đồn thật sự và lấy 1 chai vang - Betty nói vẻ bông bột rất trẻ con.

Mấy tiếng đồng hồ sau Keely đã cảm thấy lơ mơ vì uống khá nhiều ly vang và xem 1 bộ film đen trắng rất lãng mạn. Nàng và Betty đã cười khúc khích như những cô nữ sinh vì mấy cốc rượu vang và đã gào lên những bản tình ca lãng mạn. Lúc chia tay Betty nàng buồn ngủ rũ, ngáp ngắn ngáp dài và loạng choạng đi trên dãy hang lang vắng tanh.

Cửa thang máy mở ra, Keely tỉnh ngay lập tức khi thấy Dax đang đứng tựa vào tường. Vẻ nghiêm trang lúc trước đã biến mất thay bằng sự chăm chú quá đáng, cứ như 1 anh lính lười biếng vừa bị trung sĩ huấn luyện quát lên ra lệnh. Ông đứng thẳng lên, rũ chiếc áo đang khoác trên vai xuống tay. Mặt ông nở nụ cười hết cỡ:

- Lên à?

- Không, xuống.

- Tôi đi với em 1 đoạn. - ông mời. Thấy nàng ngần ngại và lo lắng liếc nhìn quanh, ông nói - không ai có thể trách chúng ta tình cờ gặp nhau trong thang máy công cộng, 1 khi chúng ta ở cùng khách sạn. Hơn nữa, điều gì có thể xảy ra trong thang máy kia chứ? - ông chỉ đùa nhưng Keely bất giác nhìn xuống tấm thảm dày dưới chân. Ông lau nhàu - hãy quên những lời tôi vừa nói đi. Vào đây.

Nàng bước vào, 2 cánh cửa trượt đóng lại sau lưng nàng, nhốt họ bên trong, tách biệt khỏi phần còn lại của thế giới bên ngoài và tạo thành 1 vũ trụ riêng của 2 người.

Nàng ngượng ngập hắng giọng:

- Bữa tiệc thế nào?

- Ấm ỉ. Ngập khói thuốc. Đông đúc.

- Có vẻ vui nhỉ.

Ông chẳng nói thêm điều gì về bữa tiệc và không hề nhớ gì về nó, mặc dầu mới chỉ từ đó về cách đây mấy phút. Ông đã ăn bánh, uống rượu, trong suốt bữa tiệc chỉ toàn bản khoăn không hiểu Keely thích món gì và ước gì họ có thể cùng nhau chia sẻ 1 cái bánh sandwich kẹp bơ lạc và gói bắp nổ trước lò sưởi, trên đivăng, trong giường...

Ông đã uống có lẽ hơi nhiều rượu nặng và bản khoăn không hiểu nàng có thích rượu vang trắng ướp lạnh không. Trong lúc nghe cái giọng the thé của bà vợ 1 quan chức ngoại giao nước ngoài - 1 bà béo tốt và đeo quá nhiều nữ trang ông chỉ toàn hình dung ra đôi môi Keely ướt mọng rượu vang. Ông tưởng tượng mình đang được áp vào đôi môi mềm mại như những cánh hoa đó.

Mọi người đàn ông trong bữa tiệc đều hau háu nhìn cô thư ký của 1 thượng nghị sĩ - ai mà chả biết tấm thân kiều diễm kia đã được mọi bàn tay đàn ông ở Capital Hill vuốt ve. Tối nay thân hình kiều diễm đó bó chặt trong 1 chiếc áo dài đỏ chật căng. Bộ ngực núng nính với đôi hông rộng đung đưa như mời mọc. Chỉ cách đây mấy tuần thôi thì Dax có thể nhận xét về cơ thể người đàn bà đó 1 cách thông minh và đầy tưởng tượng như tất cả mọi người đàn ông khác. Thế nhưng tối nay ông thấy cô ta thật dâm dăng và ngu độn. Tâm trí ông còn mãi nghĩ về 1 thân hình thanh nhã hơn nhiều. Mềm mại và đầy nữ tính, nhưng vẫn rất gọn gàng. Tròn trĩnh nhưng vẫn chắc lắn. Đáng được vuốt ve... vậy mà không thể chạm tới được.

Nàng khẽ nói:

- Đến phòng ông rồi đấy.

Thang máy đã lên đến tầng trên cùng và cửa mở tách ra. Bên kia hành lang là dãy phòng của ông, lạnh lẽo không hơi ấm. Nguồn hơi ấm duy nhất có thể an ủi ông đêm nay đang đứng ngay cạnh ông đây, trong thang máy này, và đang nhìn ông kinh ngạc.

Ông hỏi:

- Em vừa ở chỗ nào?

- Trong phòng Betty. Chúng tôi xem 1 bộ film cũ và buông thả mình để uống 1 chai vang.

- Trắng hay đỏ?

Nàng nhắm mắt như đang thưởng thức rượu vang:

- Vàng - nàng thì thầm rồi mở choàng mắt khi nghe tiếng rên của ông vang ngập cả buồng thang máy như tiếng rống tức giận của 1 con hổ bị cướp mất mồi. Ngón tay ông bấm nút tầng 7, nút số 7 bật sáng trong khi cửa thang máy lại khép lại:

- Sao lại...?

- Tôi đi cùng em xuống tầng của em - Dax nói giọng thanh minh.

- Ông không nên làm thế!

- Em không cần phải nhắc tôi.

Nàng nhìn đi chỗ khác, phật ý trước giọng nói sảng của ông. Ông nói:

- Tôi xin lỗi. Tôi không giận em. Tôi chỉ điên lên vì...

Nàng vội chêm vào:

- Tôi biết.

Họ nói càng ít càng tốt.

Thang máy lại dừng ở tầng của nàng và cửa lại mở ra, nhưng nàng chưa kịp bước ra thì ông đã lại ấn 1 nút khác. Nàng không nhìn thấy ông ấn nút nào, nhưng cũng chẳng cần biết. Cửa lại đóng:

- Dax...

10h sáng mai tôi sẽ đón em ở trước cửa khách sạn. Ăn mặc bình thường.

- Tôi không thể - nàng lắc đầu phản đối.

- Không thể ăn mặc bình thường ư? - ông trêu. Mãi đến giờ nàng mới nhìn thấy nụ cười quen thuộc, nụ cười khiến cái lúm đồng tiền lúm sâu xuống và khiến đôi mắt đen của ông sáng lên thành màu nâu.

Nàng nhìn ông vẻ coi thường:

- Tôi không thể gặp ông được.

- Chắc chắn là em có thể gặp tôi được.

Thang máy lại dừng lại, cửa lại mở ra, Keely và Dax giật mình nhìn thấy 1 cặp vợ chồng tuổi trung niên đang đứng ngoài. Họ gần như quên hẳn rằng đâu phải chỉ có họ là 2 người duy nhất trên đời. Dax lịch sự hỏi:

- Xin chào. Các vị lên tầng mấy?

- Tầng 4 - người đàn ông đáp.

Dax bấm thang cho 2 người kia rồi ngả người đứng tựa vào tường, hệt như ông chỉ là 1 hành khách thờ ơ đang đi trong thang máy.

- Chắc các vị không ở thành phố này?

- New Mexico. Las Cruces - người đàn ông đáp. Người đàn bà nhìn chằm chằm chiếc áo khoác của Dax vút dưới sàn, rồi nghỉ ngơi ngược nhìn Keely. Keely mỉm cười yếu ớt. Người đàn bà vội nắm tay chồng như muốn được che chở trong cái thành phố rộng lớn đôi bại này.

Dax nói:

- À, ở Las Cruces có 1 trường đại học rất tốt.

Người đàn ông hãnh diện đáp:

- Vâng, New Mexico State.

- Đúng rồi! - Dax bật ngón tay đánh tách như tự khoái chí về mình.

Thang máy đứng lại ở tầng 3, người đàn ông cùng bà vợ đang bất mãn đi ra.

- Chúc vui vẻ - Dax nói và mỉm 1 nụ cười có thể làm vinh dự cho cả cuốn giới thiệu phòng thương mại. Cửa thang máy lại đóng:

- Nào, tôi đang nói là...

- Không. Tôi đang nói là không thể đi bất cứ đâu với ông được, Dax.

- Chúng ta sẽ hưởng cả 1 ngày nghỉ. Đi chơi. Cả 2 chúng ta đều đã giam mình trong cái phòng họp ngột ngạt ấy suốt mấy ngày rồi và điều đó bắt đầu khiến thần kinh tôi rệu rã. Và nếu có thể được thì tôi xin nói là em cũng hơi xanh xao đi rồi đấy.

Sự thực hoàn toàn trái lại. Má nàng đang hồng lên vì bối rối và vì uống khá nhiều rượu vang. Mắt nàng mở to và sáng ngời vì giấc ngủ ngon lành buổi chiều và vì dư âm bộ film cảm động vừa xem.

Mái tóc hơi rối 1 cách đáng yêu. Chưa bao giờ trông nàng xinh đẹp, duyên dáng và gợi cảm như bây giờ.

Ông nhìn đôi môi nàng đang hé mở toan cãi lại. Mặc dầu không hề trang điểm nhưng đôi môi nàng vẫn bóng ngời, ướt mọng, mềm mại và ông khao khát được uống những giọt sương trên đôi môi đó.

- Tại sao 2 người bạn lại không thể đi chơi với nhau vài tiếng đồng hồ kia chứ?

Họ đâu có phải là bạn và sẽ không bao giờ là bạn của nhau, cả 2 đều biết rõ điều đó. Nhưng những lời nói nghiêm trang của ông đã dựng lên khoảng cách đủ để giữ ông đừng ghì chặt nàng vào lòng và hôn lên đôi môi quyến rũ kia.

Họ không nói gì nữa mà chỉ nhìn nhau, thầm nói với nhau những điều không thể nói thành lời cho nhau nghe. Lần này khi cửa mở ra ở tầng nàng, ông bấm nút mở cửa.

- 10h sáng mai nhé.

- Nhỡ có ai... bất cứ ai... có thể nhìn thấy chúng ta. Van Dorf... - câu phản đối của nàng chẳng có ý nghĩa gì cả. Hiển nhiên là nàng sẽ gặp ông.

- Sẽ không ai nhìn thấy đâu. Tôi đã mượn xe bạn tôi - 1 chiếc Datsun màu nhũ. Tôi sẽ cho xe chạy vòng quanh khu này cho đến khi nào em bước xuống phố K. Đừng có vẽ vội vàng hay bối rối, tôi sẽ mở cửa xe và em chỉ việc bước vào.

- Dax...

- Chúc em ngủ ngon - ông dí ngón tay trở vào giữa xương ức và đẩy nhẹ nàng trở lại qua ngưỡng cửa buồng thang máy. Không phải là Dax đang cố gạt nàng đi mà là đang cố rũ bỏ sự

cắm đồ đang xúi giục ông phạm vào tội ác. Ông buông tay bấm nút, cánh cửa khép lại giữa 2 người.

Rất lâu sau đó Keely vẫn đứng nhìn trân trân vào cánh cửa mà chẳng nhìn thấy gì. Nàng choáng váng đi về phía phòng mình, óc đã bắt đầu nghĩ xem ngày mai sẽ mặc gì.

Cuối cùng nàng chọn chiếc quần rộng ống bằng len màu ghi và chiếc áo len dài tay đỏ thẫm, chiếc áo gió in hình xương cá rất hợp với cả quần lẫn áo. Đôi ủng da đen sẽ giữ chân nàng được ấm áp, bởi vì trời hôm nay lạnh buốt và mưa - mặc dầu đã sắp sang xuân. Nàng không hề biết Dax định đưa họ đi đâu, vì thế nàng quyết định chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống. 10h kém 5 Keely cầm áo khoác và rời khỏi phòng.

Keely đi ngang qua sảnh chính của khách sạn đông nghịt người, tim đập thình thịch vì hồi hộp và sợ sệt. Nàng chỉ hy vọng là trông mình hoàn toàn thần nhiên. Vừa ra đến cửa nàng đã nhìn thấy ngay chiếc Datsun màu nhũ đang chạy chậm chậm đến chờ cạnh lề đường. Keely đẩy cửa, cúi đầu xuống để chắc chắn là Dax ngồi sau tay lái và mở cửa xe. Cả 2 cười phá lên khi nàng ngồi phịch xuống chiếc ghế da, xe phóng đi.

- Chào em - Dax nói và lợi dụng lúc đèn đỏ để quay lại nhìn nàng.

- Chào ông.

- Em rất đúng giờ.

- Thói quen của tôi là đúng giờ.

2 người lại cùng cười vang trong niềm vui thuần khiết là được ở riêng bên nhau. Dax rửa thầm khi đèn lại bật xanh, và ông phải tự bắt mình chú ý vào việc lái xe.

Keely hỏi:

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- Mount Vernon.

- Mount Vernon! - nàng nhìn qua cửa sổ xe tối mờ, bầu trời u ám với những đám mây sẫm sì đầy đe dọa - Hôm nay! Ai lại đi Mount Vernon vào 1 ngày như thế này kia chứ?

Dax lại dừng xe trước 1 ngã tư đèn đỏ nữa mà chưa trả lời Keely vội. Ông quay lại và véo mũi nàng:

- Chẳng ai cả. Chính vì thế mà chúng ta sẽ lên đó.

Nàng chấp nhận cái tinh khôn của ông bằng cách khẽ nhún người:

- Ông Devereaux, ông chẳng giống 1 ứng cử viên thượng nghị sĩ tí nào cả. Ông quá thông minh đấy.

- Đôi khi tôi cũng đáng sợ vì quá láu cá mà. - Dax huênh hoang và nhận được 1 cú hích khuỷu tay trừng phạt.

Trong lúc Dax lái xe len lỏi qua dòng xe cộ đông đúc trên đại lộ Constitution để đi về phía Đài tưởng niệm Lincoln, Keely không làm ông sao nhãng nữa. Nàng gấp áo khoác lại nhét vào cái túi sau lưng ghế, để túi đeo vai xuống dưới chân và mở 1 kênh radio mà cả 2 người đều nhất

trí.

Họ qua sông Potomac bằng cầu Arlington rồi theo xa lộ Memorial chạy dọc bờ sông để đi về phía George Washington. Những khu rừng trải dọc 2 bên đường vẫn còn đen thẫm nhắc người ta nhớ đến mùa đông. Keely lẩm bẩm:

- Chỉ vài tuần nữa thôi khi cây cối đâm chồi nảy lộc thì cảnh trí ở đây chắc phải đẹp lắm.

- Đúng thế. Tôi thích về quê vào lúc hoa nở rộ. Ở nhà tôi 4 phía trồng toàn đỗ quyên, khi chúng nở hoa thì cảnh vật đẹp vô cùng. Chúng tôi thuê hẳn 1 người đàn ông chuyên việc chăm lo cho cây cối, vườn tược.

- Chúng tôi?

- À, nói thế chưa chính xác lắm. Tôi vẫn coi ngôi nhà lớn đó là nhà cha mẹ tôi, mặc dầu các cụ đã chuyển sang 1 ngôi nhà nhỏ hơn từ mấy năm trước, ngay cạnh ngôi nhà cũ. Các cụ chuyển sang nhà đó chủ yếu không phải để tránh cho cụ ông không phải trèo thang gác, mà là để cho tôi cảm thấy cô đơn khi sống trong ngôi nhà rộng lớn đó và dụ cho tôi kiếm lấy 1 cô vợ, để rồi các cụ có cháu bế.

- Vậy tại sao ông chưa lấy vợ?

- Tôi chưa tìm được người nào đủ quan trọng đối với mình để có thể chia sẻ cuộc đời - ông rời mắt khỏi con đường đông đúc chỉ đủ cho xe lách đi và quay sang nhìn nàng - khi tìm ra nàng tôi phải chiến đấu dù phải xuống địa ngục để lôi nàng về ngôi nhà ấy với mình.

Họng nàng thắt lại chẳng kém gì nắm tay nàng đang nắm chặt để trên đùi. Nàng quay đi tránh ánh mắt lôi cuốn của ông:

- Trông nó thế nào, ngôi nhà của ông ấy mà? Nó được xây từ trước nội chiến à?

Dax lại nhìn đường:

- Không. Ngôi nhà Devereaux xưa kia cũng có 1 ngôi nhà lâu đời, nhưng đã bị quân đội Mỹ phá hủy chiến tranh. Mãi đến năm 1912 chúng tôi mới hồi phục được sau những mất mát chiến tranh và xây được ngôi nhà mới. Tôi rất yêu ngôi nhà đó, nhưng tôi sẽ không nói với em nhiều về nó đâu. Tôi muốn 1 lúc nào đó em sẽ tự mình nhìn nó.

- Ở Banton Rough ư?

- Cách đó 20 dặm.

- Đất của ông có rộng không?

Ông nhún vai khiêm tốn:

- Đủ để cày cấy và nuôi vài con ngựa.

- Ông tránh câu hỏi của tôi ư? Ông Devereaux, ông không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, 1 biệt tài mà chắc hẳn ông vẫn dùng để đối phó với cánh nhà báo.

Dax cười:

- Em lật tẩy được tôi rồi.

Keely không hỏi gặng nữa và Dax cũng không hăng hái nói cho nàng biết thêm. Rõ ràng là ông thấy lúng túng về sự giàu có của mình. Bao nhiêu bài báo chỉ trích đã nói mãi về chuyện này rồi.

Họ đi nốt 15 dặm còn lại, yên lặng không ai nói gì. Cuối cùng họ rẽ vào nhà để xe, chỉ có vài chiếc khác đậu ở đó. Mọi ngày ở đây tấp nập hàng chục chuyến xe bus du lịch đổ đến thì hôm nay chỉ có độc 1 chiếc đậu ở bãi đỗ dành cho xe bus.

- Thấy chưa? Tôi đã nói với em gì nào? - Dax hỏi - chúng ta có 1 chỗ dành riêng cho mình. Chưa chắc George và Martha đã có 1 nơi như thế này - ông cù vào dưới cằm nàng rồi lấy áo khoác sau ghế và bước ra ngoài.

Dax mở cửa xe cho nàng, nâng áo khoác để nàng xỏ tay vào. Tay ông chỉ chạm hờ lên vai nàng 1 thoáng, rồi ông nắm khuỷu tay nàng dẫn vào cổng.

Người phụ nữ mặc đồng phục ngồi sau cửa bật lưới sắt nói:

- Ông bà hẳn đã chọn phải 1 ngày không đẹp lắm để đến với chúng tôi, nhưng hy vọng ông bà sẽ không ngại trời mưa mà đi thăm tất cả những ngôi nhà rải rác của chúng tôi. Khoảng 15' 1 lần có 1 tour tham quan. Chúng tôi không bắt buộc theo 1 lịch trình nào, trừ khi vào mùa hè đông đúc. Bây giờ cũng đang có 1 nhóm chờ đi thăm các ngôi nhà. 2 vị có thể đi cùng họ. Tỷ nữa sẽ có người hướng dẫn đến.

- Cám ơn - Dax nở nụ cười nổi tiếng - chúng tôi vẫn muốn chọn 1 ngày hè để đến đây. Nhưng cô em gái tôi chỉ có thể được nghỉ vào ngày hôm nay thôi.

Keely ngó ngán ngược nhìn ông. Nàng cảm thấy mình đang há hốc miệng 1 cách ngu ngốc. Họ quay đi. Dax có vẻ rất khoái chí. Keely lăm lăm:

- Ông điên rồi.

Dax không nhìn nàng. Ông đang bận lấy chiếc ô gấp trong túi áo khoác ra. Ông bấm nút, cái ô mở xoè đánh tách 1 tiếng.

- Ông nghĩ rằng người ta sẽ tin tôi là em gái ông ư? - nàng dừng lại trước bậc thềm đá rửa dẫn lên nhà và hỏi.

Dax giương ô lên như che mưa cho 2 người và cúi xuống chăm chú nhìn nàng.

- Chắc là họ không tin đâu. Tốt hơn cả là chúng ta phải tập. Đây, em cầm lấy cái này - ông ấn cán ô vào tay nàng.

- Em gái! - ông ngoái lại gọi to - nhìn kia, em đã lớn và trở thành người đàn bà xinh đẹp đến nhường nào! - ông cúi xuống và hôn chụt 1 cái vào miệng nàng - để anh ngắm em nào.

Sững sờ trước trò đóng kịch của ông, Keely đứng đờ người trong khi Dax không hề lúng túng mở phanh tà áo khoác của nàng và đưa mắt tán thưởng nhìn chiếc áo len dài tay:

- Không thể tưởng tượng nổi sao tay, chân và ngực mảnh khảnh thế mà hóa ra em lại tròn trịa ra trò.

Keely bực tức toan trách móc nhưng nàng chưa kịp mở miệng thì ông đã nói tiếp:

- Em mặc màu gì cũng đẹp tuyệt. Em có biết điều đó không? - giọng đùa đùa của ông đã thay đổi và đưa ngón tay sờ sờ lên má nàng - trông em thật tuyệt vời trong chiếc áo màu đen này. Nhưng tôi rất thích chiếc áo xanh lá cây mà em đã mặc hôm đi chuyến máy bay đó - giọng ông nhỏ đi và hơi khàn khàn - và trông em thật ngon lành trong cái áo ngủ vải bông màu vàng ấy. Nhưng trong tất cả các sắc cầu vồng chẳng có màu nào sánh được với màu mắt em, chẳng màu sắc nào khiến cho nước da em xỉn đi, hay làm cho mái tóc em kém bóng đi cả.

Ngón tay cái của ông mơ màng lần lần từng nét cằm nàng. Nàng soi thấy mình trong đôi mắt đen sâu thẳm của ông và giật nảy mình khi nhận ra vẻ khao khát hiện rõ trên gương mặt mình. Lẽ ra ông không nên đứng sát vào nàng như vậy, nhưng nàng không muốn phá hỏng giây phút này bằng cách nói ra điều đó.

Thật sự ngón tay ông không nên chạm vào môi nàng như vậy. Cử chỉ đó qua mật thiết và có thể làm hỏng màn kịch anh trai -em gái. Nhưng mặc dầu lý trí phản đối, đôi môi nàng vẫn ngoan ngoãn vâng theo sự giục giã của ông và hé mở.

Dax đang cúi đầu xuống 1 cách rất nguy hiểm thì 1 tốp 4 người vội vã đi tới phía sau họ. Dax lùi khỏi nàng:

- Đi nào, em gái! - ông lăm bắm rồi cầm lấy ô và dẫn nàng đi tới nhập bọn với đám khách du lịch đang đứng chờ trước đường dẫn lên ngôi nhà cổ.

Họ chỉ phải chờ 1 lúc đã thấy người hướng dẫn du lịch tới. Cô gái dẫn nhóm khách ướm sững mà vẫn không hề mất đi vẻ háo hức được leo dốc để lên tham quan ngôi nhà. Cô gái thuộc lòng bài thuyết minh, nhưng may thay cô đọc nó lên bằng chất giọng đậm màu sắc và như tâm tình. Cũng giống như mọi người trong nhóm, Dax và Keely chăm chú lắng nghe. Họ trèo lên cầu thang, nhòm vào các phòng, nhìn tất cả những gì cần nhìn, nhưng rồi đầu đó chẳng nhớ được mình đã nhìn thấy những gì.

Sau khi tour tham quan chính thức đã kết thúc, mọi người được mời đi xem các ngôi nhà phụ và khu vườn. Hầu hết mọi người đi xem bếp và phòng để đồ vật, còn Dax và Keely đi về phía ngôi nhà nhỏ có lưu giữ nhiều thứ ảnh hưởng đến con người Washington. Keely nói:

- Ông có nghĩ rằng sau này nếu có lúc nào ông trở thành tổng thống và 200 năm sau mọi người sẽ lang thang quanh ngôi nhà của ông và tìm cái dao cạo ông đã sử dụng không?

- Tôi dùng dao cạo sử dụng 1 lần, nhưng nhắc tôi giữ bộ răng giả cho trắng trẻo nhé.

2 người cùng cười và ông ghì chặt nàng 1 cách rất tự nhiên.

Họ đi về phía lăng nơi mai táng Washington. Dax khẽ nói:

- Em có biết người ta đồn rằng Washington yêu 1 phụ nữ đã có chồng không?

- Có thực vậy không? - Keely hỏi, hơi thở hơi xao động.

- Thực. Người ta nói thế.

- Buồn quá nhỉ.

- Cũng có thể không phải là buồn - Dax nói - tình yêu của ông dành cho người đàn bà đó có thể có 1 cái gì đó thật đặc biệt.

- Vâng, cũng có thể - sao nàng cảm thấy muốn khóc lên quá.

- Nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến những điều ông đã làm cho đất nước. Tôi thấy vấn đề cũng có sao đâu.

Keely nói:

- Bây giờ thì không. Nhưng hồi đó thì chắc nó ảnh hưởng rất nhiều đến những người trong cuộc.

Ông thở dài vào tóc nàng:

- Phải, chắc em nói đúng.

Từ lảng ra họ quay trở lại khu nhà chính. Cố gạt đi tâm trạng u ám, Dax đề nghị 2 người ăn chút gì trước khi về.

- Nghe nói tiệm ăn ở đây không đến nỗi tồi lắm, mà chúng ta đâu có cần phải dành dụm gì nhiều - ông vừa nói vừa mở cánh cửa dẫn vào 1 phòng ăn vắng tanh.

Hàng dãy bàn ghế bằng gỗ gụ được kê thanh hàng gọn ghẽ trong căn phòng sàn gỗ. Cửa sổ được che rèm hồ bột trắng tinh. Những chiếc chần nền bằng đồng trang điểm cho mọi chiếc bàn, hắt những quầng sáng vàng vàng lên bức tường bồi giấy.

Chỉ có 3 bàn có khách. Lửa bập bùng trong các lò sưởi. Dax dẫn Keely đến 1 bàn cạnh lò sưởi và nhìn xuống khu vườn được cắt tỉa gọn ghẽ. 1 cô phục vụ chạy đến ngay để nhận thực đơn của họ. Sau khi đã dùng xong món soup, Dax ra hiệu và cô gái lại chạy đến:

- Chúng tôi muốn ăn thêm món tráng miệng. Nhà hàng có những gì?

- Bánh nướng nhà làm là đặc sản của tiệm chúng tôi. Bánh anh đào, bánh táo và bánh hồ đào.

- Tuyệt, cho chúng tôi 2 suất bánh anh đào.

- Không. Tôi thích bánh hồ đào - Keely chen vào.

Dax sững sốt vẻ rất hề:

- Em không thể nào đến thăm nhà George Washington mà lại không ăn bánh nướng anh đào. Như vậy không phải là người Mỹ.

Nàng cười, nhưng vẫn nói với cô phục vụ:

- Cho tôi bánh hồ đào.

Dax lau bàu:

- Thôi được. Với lại cho chúng tôi mỗi người 1 cốc kem vani nữa.

- Không. Tôi muốn ăn kem trứng đánh.

Ông quay lại và quắc mắt nhìn nàng:

- Sao lại thế? Em hay anh đang gọi đây?

Nàng và cô phục vụ cùng cuoi trước vẻ cau có hung ác của ông.

- Anh chẳng hỏi xem em muốn ăn gì và em thì thích ăn kem trứng đánh.

Dax lắc đầu thất vọng rồi hỏi về lịch sự phóng đại:

- Em uống cà phê chứ ạ?

- Trà - nàng đáp vẻ đức hạnh.

Cô hầu gái cầm cúi ghi bằng bút chì và cười rung cả người.

- Với kem chứ ạ?

- Không.

- Có - Keely trả lời cùng 1 lúc.

Dax nhìn cô phục vụ và thì thầm thật to:

- Cô ấy cứ tưởng mình là người tự d o kia đấy.

Cô hầu phòng cúi xuống nói với ông:

- Tôi rất thích trong hôn nhân mỗi người vẫn coi mình là 1 cá nhân - nói rồi cô quay đi, chiếc váy ngắn đung đưa.

Keely nhìn xuống bàn tay trái mình đang đặt trên bàn. Cô ta lăm thế là phải thôi. 1 cái vòng vàng đơn giản đang ôm gọn ngón tay thứ 3 của nàng. Bằng khóe mắt, nàng thấy bàn tay Dax đang nhích dần đến và đặt lên tay mình.

Ông khẽ nói:

- Cô ta tưởng em là vợ anh. Bởi vì cô ta tưởng như thế và bởi vì cô ta không nhận ra chúng ta là ai, nên anh nghĩ rằng chúng ta có thể cầm tay nhau được - những ngón tay thuần dài của ông đan vào tay nàng và nắm chặt.

- Em cũng cho là thế - Keely nói và nắm chặt tay ông.

Họ dăm dăm nhìn ngọn lửa đang nhảy múa và reo lên vui tươi. Họ nhìn màn mưa đều đều nặng hạt đang chảy tràn thành những con suối nhỏ trên kính cửa sổ. Màn mưa làm mờ đi và mềm lại những góc cạnh của cuộc đời và làm dịu đi cái ánh sáng gay gắt của sự thật, khiến 2 người có thể trong chốc lát tưởng như mọi sự khác với thực tế vốn có. Và bởi vì không thể nào dừng nổi nên họ lại dăm dăm nhìn nhau.

Bầu không khí ấm cúng trong tiệm ăn bao bọc họ như 1 cái kén che chở. Tiếng lanh canh của đồ sứ và đồ bạc va vào nhau trong bếp cũng không thể nào át được những trao đổi thầm lặng giữa họ. Những chiếc tạp dề của các cô hầu gái đi đi lại lại cũng không kéo được ánh mắt họ rời khỏi gương mặt nhau.

Dax nói:

- Bây giờ anh mới để ý thấy em có xâu lỗ tai. Có đau không?

- Đau chết đi được.

Ông cười toét nhưng không thành tiếng:

- Cô Preston, cô chẳng bao giờ trở thành chính khách được. Bao giờ em cũng quá thẳng thắn.

Cô Preston. Không phải là bà Williams. Ở đây bên ông, nàng không phải là bà Williams nữa mà là cô Preston.

- Sao anh lại có cái sẹo dưới mắt thế kia?

- Trông khó coi lắm à? Anh sẽ đi mỹ viện.

- Anh không được làm thế. Trông... - nàng định nói là trong vết sẹo đẹp lắm, nhưng lại chữa lại vì sợ ông méch lòng vì tính từ đó có vẻ hơi đàn bà. Đôi lông mày đen thẫm của ông nhướng lên thối mắt khi thấy nàng ngừng lại. Nàng bèn nói tiếp - nó khiến cho anh có vẻ rất ngang tàng.

- Anh vốn là kẻ giang hồ mà. Thực tế trong dòng họ Devereaux còn có 1 tay nát rượu liên quan đến Laffite nữa kia (Laffite: cướp biển người Pháp nổi danh vào đầu thế kỷ 19).

Nàng nheo mắt, nghiêng đầu nhìn ông:

- Ồ, vậy thì em có thể coi anh là tay cướp biển được đấy.

- Có khi anh cũng phải xâu lỗ tai chẳng. Không, anh nghĩ là chỉ xâu 1 bên thôi. Như thế trông... ngang tàng hơn.

2 người lại cười vang trong khi cô phục vụ bưng khay đặt giữa 2 người.

Sau khi cả 2 đã ăn xong. Dax hỏi:

- Em muốn ăn thêm gì nữa không?

- Anh nói thật đầy hành động? Em không thở được nữa đây này.

- Em có muốn chạy thật nhanh ra xe để đốt bớt 1 ít năng lượng không?

- Thật may mắn là em đi lạch bạch như vịt vậy - Keely thổ lộ trong khi Dax đưa áo khoác cho nàng. Họ trả tiền ăn và luyên tiết rời khỏi không khí ẩm cúng của tiệm ăn để bước ra ngoài trời lạnh giá. Họ chạy ra xe, vừa chạy vừa dầm vào những vũng nước làm nước bắn tung tóe. Mưa rơi càng lúc càng rơi mau hơn.

Phải mất 1 lúc chiếc ô tô lạnh toát mới nổ được máy, nhưng sau đó nó bắt đầu nổ giòn giã hơn và Dax thận trọng lái xe lên đường cao tốc.

- Quả thực là mưa như trút nước - Keely lo lắng nói sau khi họ đi được mấy dặm trong màn mưa. Mặc dầu 2 thanh gạt nước làm việc lia lịa nhưng vẫn rất khó nhìn được đường qua cả 1 thác nước đang tuôn xuống.

- Lái xe trong thời tiết thế này quả là điên rồ. Anh nghĩ là có... - giọng ông nhỏ đi, ông đưa mắt nhìn sang bên đường qua cửa sổ mờ sương - kia rồi - Ông kêu lên và đạp phanh cho xe chạy chậm lại để ông có thể rẽ vào con đường nhỏ hơi khuất.

- Anh sẽ đỗ lại ở đây cho đến khi mưa ngớt.

Chương 6

Đường rất xấu và chiếc xe tiếp tục nhảy chồm chồm 1 quãng Dax mới dừng lại. Ông cho xe đỗ dưới tán 1 cây sồi và tắt máy. Mọi thứ trở nên yên tĩnh đến bất ngờ. Tiếng nhạc trong radio đột ngột tắt ngấm. 2 cái gạt nước cũng ngừng bật. Động cơ ô tô không rung lên nữa. Chỉ còn tiếng mưa dai dẳng.

Dax nhoài người qua ghế và chạm vào tay nàng:

- Em có đủ ấm không? Em có cần áo khoác không? - cả 2 đã cởi áo khoác và gấp lại nhét vào túi sau ghế ngay từ khi rời khỏi Mount Vernon.

- Không, em nghĩ là máy sưởi vẫn tạm thời giữ cho đủ ấm.

- Nếu em thấy lạnh thì bảo anh. Anh sẽ lấy áo khoác cho em hoặc cho xe nổ máy không 1 lúc - bàn tay ông trượt xuống và nắm lấy tay nàng, ông xoa xoa bàn tay nhỏ nhắn - tay em lạnh buốt rồi đây này.

- Em biết. Chưa bao giờ tay em đủ ấm cả.

- Em hãy bỏ tay vào túi áo đi.

- Cũng chẳng ích gì đâu.

- Vậy thì hãy cho tay vào túi anh - ông không hấn đùa.

- Như thế thì làm thế nào giữ tay anh ấm được? - nàng không thể cưỡng lại không thách thức ông.

Mắt ông lấp lánh:

- Anh sẽ thử nghĩ ra cái gì đó - ông khẽ lau bầu. Những ngón tay ông nắm lấy ngón tay nàng và lần lượt bóp nhẹ từng ngón. Ông ngắm nghía những ngón tay đầy lông của mình và ngón tay mịn màng mảnh dẻ của nàng. Rồi ông nâng tay nàng lên khẽ đưa môi cọ nhẹ trên móng tay nàng.

- Nếu như tôi buộc phải tình cờ gặp gỡ vợ của 1 quân nhân MIA trên 1 chuyến máy bay thì tại sao người đó lại phải có diện mạo như em kia chứ? Tại sao lại là em? - lúc này môi ông lướt trên mu bàn tay nàng, nói chuyện với nó và hôn nó.

- Anh không nên nói như thế.

- Suyt. Nếu như anh không thể làm 1 việc gì khác thì ít nhất hãy để cho anh nói, Keely - lưỡi ông nóng bỏng chọt lên chạm vào giữa bàn tay nàng khiến nàng như ngừng thở - nhưng nếu như trông em không giống như em thế này thì tôi đã không vượt qua cái lối đi đó để đến bên em như 1 ngài Galahad lầm lạc đến cứu em, phải không?

Nàng không đáp. Lưỡi ông mềm mại cọ khắp bàn tay nàng, chậm rãi, uể oải. Cử chỉ đó quá khêu gợi mà nàng không thể cho phép ông tiếp tục, nhưng điều đó lại quá hạnh phúc khiến nàng không thể ngăn lại. Ông cầm tay nàng bịt miệng mình và ngước mắt nhìn nàng.

Không khí trong cái không gian nhỏ bé này thấm đẫm 1 nỗi đam mê không được thỏa mãn. Hơi thở của họ phả thành 1 màn sương ẩm ướt lên mặt trong cửa sổ xe. Từng âm thanh như được

phóng đại lên trong khung cảnh tĩnh mịch này. Khi Dax nhào sang gần nàng hơn, tiếng vai áo ông sột soạt như tiếng lá cây trong làn gió nhẹ mùa thu. Mỗi hình ảnh đều như rõ nét hơn. Hầu như ông đếm được cả từng sợi lông mi đen thẫm trên mí mắt nàng. Khoé miệng nàng hơi run run theo từng hơi thở. Cái miệng thật đẹp - ngay từ phút đầu tiên nhìn thấy nàng ông đã có thể nói như vậy.

Keely không nhớ đã bao giờ cảm thấy cái cảm giác yếu đuối này chưa - thực ra nàng biết từ trước đến nay chưa bao giờ nàng có cái cảm giác ấy. Nàng đang bồng bênh không trọng lượng, vậy mà cả nửa người dưới vẫn bị 1 sức nặng kỳ lạ ép xuống vì khao khát đến đau đớn. Nàng thấy như mình thấm đẫm chìm đắm dưới 1 sức mạnh chưa từng biết đến bao giờ, và dường như từng thớ thịt của nàng đang tan ra. toàn thân nàng xốn xang sống động, vậy mà cái khao khát trong nàng lại giống như cơn hấp hối.

Nàng không hề biết mình đã đưa tay với ông - và chỉ nhận ra điều đó khi 2 bàn tay nàng đang vuốt ve mái tóc đen ướt đẫm và rối bù trên trán ông. Nàng cứ nhìn mãi ngón tay cái của mình mân mê vết sẹo mờ nơi đuôi mắt.

Nàng chỉ nhận ra duy nhất 1 điều là đôi môi ông mấp máy mãi mới gọi được tên nàng lên thành tiếng, trước đó âm thanh đó cứ lơ lửng đọng giữa 2 người. Nếu nhắm mắt, chắc nàng không bao giờ biết được ông đang chạm vào mình - môi ông đặt nhẹ lên môi nàng, nhẹ vô cùng. Nhưng nàng vẫn mở mắt, và giờ đây nàng thấy ông lùi lại. Cơn thất vọng trào qua toàn thân nàng. Nàng muốn được cảm thấy đôi môi hối hả và nóng bỏng đó. Ông đã từng nói với nàng rằng nôn nóng là thói xấu của ông. Giờ đây nàng chỉ muốn ông thể hiện cái thói xấu đó.

Nhưng Dax không hề muốn phá vỡ khoảnh khắc này và cũng không lợi dụng tâm trạng của nàng. Ông chỉ cầm 2 bàn tay nàng đưa vào bên trong chiếc áo len dài tay và áp vào khuôn ngực đầy lông của ông.

- Em hãy áp tay vào anh cho ấm - rồi ông thả vạt áo lên xuống và bụm khuôn mặt nàng trong 2 bàn tay của mình. Nàng chậm chạp đưa ngón tay lần trên làn da nóng như 1 lò than đỏ. Ông nhín về mặt nàng, mắt nàng nhắm nghiền, nàng đã dùng cảm hơn và đưa tay lần lần trên từng đường vòng rộng lớn của thân thể ông. Đôi môi nàng - mềm mại và ngoan ngoãn - hé mở như sắp thở dài. Rồi đột nhiên môi ông đã ở bên đó, áp lên môi nàng và hít vào từng hơi thở ngọt ngào của nàng.

Luỡi ông khẽ lách vào đôi môi hé mở. Chỉ 1 gọi nhỏ đó thôi cũng khiến nàng nâng cái rào chắn lên. Luỡi ông chạm vào đầu luỡi nàng, bắt đầu thông thả thám hiểm vùng đất bí ẩn của miệng nàng rồi hăm hở tìm kiếm cái nơi bí ẩn sẽ khiến nàng cứng cứng người áp chặt vào ông.

Ông lùi ra nhưng nàng lại đi theo. Ngập ngừng, trinh trắng - nàng tách môi ông ra và đôi môi ông bèn mở ngay đón nàng. Dax ngạc nhiên trước vẻ thiếu kinh nghiệm và sự vụng về trẻ thơ của nàng khi nàng ngập ngừng hơn ông. Đến 1 điểm, Dax rên lên và ghì chặt nàng vào mình.

Ông bứt ra để thở và thì thào vào tai nàng:

- Keely, đừng bao giờ sợ anh. Em không cần phải sợ anh đâu - ông tưởng lầm vẻ bẽn lèn của nàng là sợ hãi và dễ phòng.

- em biết, em biết. Nhưng không phải như vậy. Đó là... em sợ là em rất kém cỏi. Hồi đó em quá trẻ... và cũng quá lâu rồi.

- Chính vì thế mà em rất đáng yêu. Giá như em biết em đáng yêu đến thế nào. Rồi em sẽ học được. Chúng ta sẽ cùng nhau học.

Ông khẽ kéo cổ áo của nàng lên để lộ làn da trắng ngần rồi đưa môi mơn man suốt từ cổ lên tai nàng. Ông đưa lưỡi nghịch cái dải tai mềm mại được tô điểm bằng hạt hoa tai bằng vàng. Nàng cười đến hốn hển vì nhột và bồng rùng mình.

- Em lạnh à? - ông hỏi.

Nàng lắc đầu nhưng không đủ mạnh để bút khỏi môi ông.

- Không.

- Nói với anh đi.

- Em sẽ nói.

Lạnh ư? Ở bên ông nàng sẽ chẳng bao giờ cảm thấy lạnh cả. môi ông vẫn mơn trớn trên da nàng. Chưa bao giờ nàng biết rằng 1 người đàn ông lại có thể cảm thấy tường tận đến thế những gì 1 người đàn bà đang muốn và đang cần.

Hình như Dax đoán trước được mọi mong muốn thầm kín của nàng. Ông không hề tham lam, cũng không lóng ngóng. Từng cử chỉ đều chậm rãi, thành thạo như 1 nghệ sĩ từ từ đem lại khoái lạc cho nàng.

Nỗi hồi hộp đến nghẹt thở khiến Keely sợ hãi. Nàng sợ mình sắp sửa không thở nổi nữa. 2 tay nàng cũng mân mê khắp lưng ông, tìm 1 chỗ nút để dừng trượt ngã khỏi thế giới này.

Ông lại hôn nàng, say đắm hơn, vừa thèm khát vừa cẩn trọng. 2 bàn tay ông vuốt ve từ má xuống đến cổ nàng, ngón tay cái mân mê xương ức. Rồi ông cúi xuống để ôm ghì lấy nàng, 2 tay là trên bầu ngực.

- Chúa hãy cứu con - Dax thầm khẩn cầu - đừng để con chạm vào nàng. Nếu con chạm vào nàng thì con sẽ không thể nào buông được nàng ra nữa.

Ông cảm thấy phản ứng thầm lặng của nàng. Hơi thở nàng rất nhanh và nhẹ phả vào môi ông êm như bông. Ông cảm thấy từng bắp thịt đùi nàng căng lên khi chạm vào đùi ông. 2 tay ông cứ nắn ná chờ đợi. Ông khẽ cắn môi dưới nàng, giật nhẹ. Nồng nhiệt chẳng kém gì ông, nàng lấp bắp những lời vô nghĩa và dướn mình lên để áp vào tay ông.

Vững dạ trước sự đáp ứng của nàng, những ý định tốt đẹp và cao quý của ông tan biến, ông đưa tay sát vào nàng. Họ cùng thở dài vui sướng. Keely dần dần thoải mái hơn, nàng mở người chờ đón ông thám hiểm mình. Nàng dựa vào ghế xe, vòng 2 tay ôm xiết lấy lưng ông, kéo ông sát vào mình.

Ông nhẹ nhàng vuốt ve, sờ nắn nàng. Ông khám phá nàng qua 2 bàn tay nhạy cảm. Ông nhắm mắt lại và hình dung những gì bàn tay đang sờ thấy - từng thớ thịt, từng màu sắc. Thật đau đớn vì không được nhìn nàng, nhưng chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ thành 1 thiên đường cho ông. Ông nhận ra ngay cái dây áo nịt, rồi 2 tay bung lấy bầu vú nàng, ngón tay cái mân mê núm vú - ngay lập tức nó cứng lên lạng lẽ đòi hỏi được ông chú ý đến

Đáng yêu biết bao - ông lăm bắm và áp mặt vào bầu ngực tròn trĩnh của nàng, hít thở hương thơm của người nàng, cái mùi hương da góp 1 phần vào sức quyến rũ của nàng. Ông dụi dụi mặt vào mặt nàng, trong khi ngón tay vẫn tiếp tục sự giày vò để mê đối với cả 2 người.

- Em ngon quá - ông thì thầm, rồi cúi xuống ngậm 1 núm vú đang cương cứng. Lưỡi ông ngọt đậm vị của nàng.

- Ôi Dax - nàng nắm 2 vai ông lấy hết sức đẩy ra. ông đứng bật dậy, đầu đập cả vào nóc xe. Ông hoảng hốt hỏi:

- Anh làm em đau à?

Không, không. Đó không phải nỗi đau nàng đang cảm thấy. Mark cũng từng chạm vào chỗ đó của nàng, nhưng chưa bao giờ tạo cái động chạm đầy cảm xúc như Dax vừa chạm vào nàng. Chưa bao giờ nàng cảm thấy cơn hoan lạc xuyên thẳng vào người nàng, thẳng đến tận sâu trong bụng dưới của nàng như thế này để rồi mở toang cửa cho cả 1 cơn lũ thèm muốn sầm sập đổ tới, đến mức nàng không thể nào kìm giữ nổi nữa. Nó làm nàng say đắm, làm nàng sợ hãi, làm nàng khiếp đảm.

Dax nhận thấy vẻ sợ hãi trên gương mặt nàng. Ông tự trách mình đã làm nàng khiếp sợ. Ông yếu ớt và hối hận lắc đầu:

- Keely, anh xin lỗi. Anh chỉ muốn chạm vào em, muốn hôn em mà thôi.

Keely buồn bã nhìn qua cửa kính chắn gió trong khi ông gạt cần số. 2 bánh sau quay tít cố vượt qua lớp bùn trơn tuột. Cuối cùng chiếc xe vọt tới và Dax đưa được nó trở lại đường cao tốc.

Mưa đã ngớt nhiều, chỉ còn lắt phất. 2 cái gạt nước nhần nại gạt ddi gạt lại phát ra những âm thanh duy nhất trong xe, cùng với máy nổ, radio cũng bật lên nhưng Dax xoay cái núm bạc để tắt đài. Họ về đến gần thành phố, Dax lăm lăm rửa con đường đông nghẹt trong giờ cao điểm.

Dax đạp phanh cho xe đỗ lại trước khách sạn. Ông nhìn nàng dăm dăm, sững sờ khi thay nước mắt nhòa trong mắt nàng. Môi nàng run run xúc động.

- Keely...

- Ngày hôm nay đẹp lắm. Dax, hay tha lỗi cho em vì... không phải anh chạm vào em làm em sợ đau, mà em sợ... vì em chỉ muốn anh hãy chạm vào em nữa đi.

Dax chưa kịp trả lời nàng đã quay lại và chạy vào khách sạn

Keely nằm co rúm trên giường, chỉ mặc mỗi đồ lót và đắp tấm mền. Nàng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua kể từ khi nàng bước về căn phòng lạnh buốt cô đơn này, cởi tuột quần áo ra vút bừa xuống sàn nhà, rồi loạng choạng bò vào giường như vào 1 nơi trú ẩn. Cố tự thuyết phục là mình cần phải nghỉ, Keely cố ngủ nhưng không thể nào ngủ được.

Nàng không thể nào không nghĩ về cuộc trốn chạy cái trạng thái điên loạn giữa bối rối và cảm giác tội lỗi: cảm giác tội lỗi vì phản bội Mark - nếu không phải bằng hành động thì cũng bằng ý nghĩ, cảm giác tội lỗi vì đã để cho Dax lấn tới mà không hề xấu hổ. Sau ngày hôm nay hẳn là ông rất khinh miệt nàng. Làm sao có thể trách ông được.

Tim Keely nảy lên khi nghe tiếng gõ cửa khe khẽ. Nàng đã treo tấm biển "Đề nghị không làm phiền" lên cửa ngay từ lúc về đến nhà, đồng thời bỏ ống nghe điện thoại ra khỏi máy. Nhưng kẻ đang đứng ngoài cửa kia - dấu cho đó có là ai đi chẳng nữa - đã chẳng đếm xỉa đến lời nàng.

Keely hất tấm mền ra và rón rén đi ra cửa, ghé mắt vào lỗ kính và thay 1 người đàn ông mặc đồng phục khách sạn. Nàng hỏi:

- ai đấy?

- bà Williams phải không ạ?

- ai đấy? - Keely nhắc lại, lần này dần giọng hơn.

- bà vẫn khỏe chứ ạ? Tôi là Barteli, phụ tá quản lý khách sạn. Có 1 bà tên là Allways đã cố gọi điện cho bà nhưng không được. Bà ấy rất lo và yêu cầu tôi lên xem bà có sao không. Bà vẫn khỏe đấy chứ ạ?

- vâng, ông Bar... Barteli. Tôi chỉ muốn nằm nghỉ 1 chút và không muốn bị ai quấy rầy thôi. Tôi gác máy điện thoại mà. Ông làm ơn nói với bà Allways là tôi vẫn khỏe và sáng mai sẽ gặp bà ấy
- thực ra Keely vẫn có thể tự mình gọi điện cho Betty được, nhưng nàng chẳng muốn nói chuyện với bất cứ ai.

- tốt lắm. Thực sự chúng tôi không giúp gì được ư?

- không có gì đâu, tôi khỏe thật mà. Cảm ơn ông.

- chúc bà ngủ ngon. Tôi xin lỗi vì đã quấy rầy bà.

- chào ông - Keely nhìn qua lỗ nhòm. Ông ta quay lại và chẳng mấy chốc mất hút khỏi hành lang.

Bởi vì đằng nào cũng đã trở dậy, Keely quyết định tắm 1 cái rồi mới đi ngủ. Rất có tác dụng và nàng cảm thấy thư giãn. Thậm chí hầu như quá thư giãn. Cảm giác ấm áp và uể oải, Keely bước ra khỏi phòng tắm và liếc nhìn mình trong gương. Da nàng hồng lên vì nước nóng. Ngực săn lại dưới tia nước hoa sen phun mạnh. Nàng nhìn bóng mình trong gương và đưa tay sờ vào cái quầng hồng hồng trên ngực. Ngay lập tức nó làm nàng nhớ đến cái động chạm của Dax, đến đôi môi ông. 1 hơi nóng không thể nào chịu nổi làn nhanh khắp toàn bộ cơ thể nàng.

Xấu hổ và bối rối trước những đòi hỏi thể chất của mình, Keely quay về giường và quấn chặt mền quanh người. Chưa bao giờ nàng cảm thấy cái giường trống trải và thờ ơ đến thế. Oan người đuối nôi thêm muốn không được thỏa mãn, nàng ôm lấy cái gối, dụi người vào đó, 2 tay xoa gối và ước gì đó là làn da ấm áp và run rẩy đầy lông lá (làm em tuong tuong con khỉ đột trong film KingKong qua), ước gì nó nói với nàng những lời yêu đương. Nhưng chẳng hề có 1 đáp ứng nào cho nàng - cả thể chất lẫn tinh thần.

Nỗi đau trong tim khiến nàng không thể nào kìm nén nữa và bật khóc.

Sáng hôm sau Keely cảm thấy đỡ hơn 1 chút, hay ít nhất cũng quả quyết hơn 1 chút. Nàng đã đùa với lửa và chính nàng sẽ là kẻ bị lửa thiêu chứ chẳng phải ai khác. Đã bao lần nàng nói với Nicole là chẳng có đủ thời gian và can đảm để lãng nhăng với 1 người đàn ông. Bởi vì điều đó chỉ dẫn đến tai họa mà thôi. Lúc nói thế nàng đâu có nghĩ đến Dax Devereaux. Đó chỉ là 1 nơi bẽ bàng mà nàng chẳng thể nào hể hả vì chứng minh được với cô bạn ở New Orleans là mình đã nói đúng. Nicole, hay bất cứ ai khác sẽ chẳng bao giờ biết về Dax. Nàng sẽ kể cho bạn nghe gì được kia chứ? Chuyện đã kết thúc thậm chí trước khi bắt đầu.

Chiếc áo dài bằng crep màu đỏ son không hợp với dáng điệu quân sự lắm, nhưng nàng cố tự thuyết phục mình là trông rất hợp. Nàng búi tóc thành 1 búi to hơi lỏng trên gáy và không hề đeo 1 thứ nữ trang nào. Nàng không muốn trông mình có vẻ đàn bà và yếu đuối.

Lúc sớm Keely đã gọi điện cho Betty và 2 người hẹn nhau sẽ cùng tới Capital Hill như hôm đầu tiên. Tới nơi, Keely bước vào phòng họp của tiểu ban với dáng thẳng tắp, đầu ngẩng cao, không hề nhìn sang 2 bên. Nàng về ghế của mình rồi cúi mũi vào cuốn sổ tay với những dòng ghi chép đang nhảy múa trước mắt.

Mãi đến khi hạ nghị sĩ Parker ra hiệu cuộc họp bắt đầu Keely mới ngẩng lên. Nàng cố ý không nhìn về phía Dax, nhưng biết ông đã có mặt. Bằng khoe mắt nàng cũng nhìn thấy ông. Ông mặc chiếc áo khoác màu ghi, sơ mi màu xanh nhạt, cravat màu xanh đen. Nàng nhất quyết buộc mình không được rời mắt khỏi hạ nghị sĩ Parker.

- sáng nay chúng ta sẽ tiếp tục nghe ý kiến của phía quân đội. Đại tá Hamilton sẽ đọc báo cáo về các hoạt động của các quân chủng nhằm tìm kiếm các thân nhân mất tích. Đại tá Hamilton, xin mời ông lên diễn đàn.

Suốt 2 tiếng đồng hồ, viên đại tá đọc chiếm diễn đàn và đọc các tài liệu bằng 1 giọng mũi đều đều buồn tẻ. Nếu Keely không đang rất căng thẳng thì chắc hẳn nàng đã thấy buồn ngủ. Rất nhiều lần tiếng ngáy của hạ nghị sĩ Parker át cả giọng đều đều chán ngắt của đại tá Hamilton.

Keely hết nhìn ngắm da mình, lại nhìn ngắm những thớ gỗ trên mặt bàn, rồi nhìn cái mạng nhện trên cây đèn chùm. Nàng nhất quyết không nhìn về phía Dax. Betty cứ nhấp nhồm không yên trên ghế, cuối cùng ghé sang nói với Keely:

- chị thấy mừng là ông ta đáng ngấy đến thế. Quả là chúng ta sẽ thật sự nguy hiểm nếu như ông ta nói hay hơn 1 tý khiến 1 ai đó chú ý lắng nghe.

Keely chỉ mỉm cười. liệu Betty sẽ nghĩ gì nếu biết nàng là 1 kẻ phản bội?

Còn mấy phút nữa thì đến trưa, cuối cùng đại tá Hamilton cũng kết luận vấn đề. Hạ nghị sĩ Parker gõ búa để yêu cầu mọi người chú ý rồi nhìn Keely:

- bà Williams, trước khi tạm nghỉ bà có muốn nói gì không?

Keely không hề chờ đợi câu hỏi ngoài chương trình này, nàng bối rối liếm môi. Nàng ngồi thẳng người trên ghế và cảm thấy kinh ngạc trước giọng điềm tĩnh của mình:

- Tôi chỉ muốn nói rằng chúng tôi đã nói tất cả những gì cần nói. Tôi xin nói thay cho tất cả những người khác rằng, tôi không thể tin được là các ngài - những đại diện của nhân dân Mỹ - lại có thể nghĩ đến việc đưa ra 1 dự luật tuyên bố bất kỳ 1 công dân nào của chúng ta là đã chết, 1 khi chưa có bằng chứng khẳng định người đó đã chết.

"quả là dự luật đó có thể tiết kiệm cho chúng ta 1 ít dola, nhưng cuộc đời của 1 con người có giá trị ra sao? liệu có gì có thể đánh giá được mạng sống của con người hay không? Cá nhân mà nói, tôi cảm thấy ít nhất cũng có vài người trong đó vẫn còn sống, nhưng nếu như họ không còn sống nữa thì phải chăng gia đình họ không xứng đáng được tôn vinh và được đền bù những đau khổ mà họ đã phải chịu đựng? Nếu quốc hội tuyên bố những người này đã chết và cắt tiền lương của họ đi, thì chính là nước Mỹ đã từ bỏ những đứa con của mình bằng cách tàn bạo nhất".

Hạ nghị sĩ Parker mỉm cười vẻ kín đáo tán thành trong khi những người ủng hộ nàng vỗ tay hoan hô. Parker quắc mắt nhìn 4 phía tựa như có kẻ nào dám tỏ ý khinh miệt nàng. Nhưng thấy không có ai tỏ thái độ không tốt, ông cầm búa lên và gõ mạnh:

- chúng ta sẽ tạm nghỉ đến 2h30, sau đó chúng tôi sẽ thông báo quyết định. Đề nghị các thành viên tiểu bang ăn trưa nhanh sau đó trở lại đây vào lúc 1h45 để thảo luận.

Ông lại gõ búa, mọi người đứng dậy giải tán.

Các phóng viên báo chí xúm xít quanh Keely. Nàng trả lời những câu hỏi có thể trả lời được và

lẩn tránh những câu hỏi khó, trong khi đó khéo léo đi được ra cửa. Ra được khỏi phòng họp nàng xin lỗi rồi đi nhanh vào phòng nghỉ để bút khỏi đám phóng viên. Betty đi sát ngay sau nàng:

- Keely, em thật tuyệt vời - người phụ nữ lớn tuổi ghì chặt lấy nàng, nhưng khi lùi ra chị giật mình khi thấy vẻ mặt tan vỡ và hoàn toàn kiệt sức của nàng - em có khỏe không? Trong em nhột nhạt như ma thế này .

- không, em vẫn khỏe, thật đấy - chẳng ai có thể tin được điều đó bởi vì nàng đang hít vào 1 hơi thật sâu. - trong đó đông quá, toàn người là người, với lại cả những cái đèn chiếu sáng chói mắt đó nữa. Em không muốn mọi người chú ý đến mình.

- vậy thì lẽ ra em không nên xinh đẹp, bi thảm và anh hùng như thế mới được - thay đổi mới nhột nhạt của Keely thậm chí không nở nổi nụ cười, Betty vội nói - thôi chị sẽ đi lên trước để gạt họ ra cho em. Chị sẽ đợi em ở đầu cầu thang. Em hãy nghỉ đi 1 chút.

Ra đến ngoài cửa, chị dừng lại và quay lại nói:

- Keely, chị nghĩ là chúng ta thắng.

Bấy giờ Keely mới có thể mỉm cười lại:

- em cũng nghĩ thế.

- mấy phút nữa sẽ gặp nhau nhé.

Keely ngã vật xuống cái ghế và đưa đôi bàn tay run rẩy lên bưng lấy mặt. Mọi chuyện đã qua, hay là gần như đã qua. Mọi người tán dương nàng, ma nàng đâu có xứng được người ta tán dương như thế. Mình không xứng, mình không xứng - nàng lẩm bẩm và thở dài nặng nề. buộc mình phải cử động, nàng đi tới bồn rửa mặt, rửa tay, vuốt lại tóc, tô lại chút son để mọi người đỡ chú ý đến vẻ nhột nhạt của mình hơn.

Rồi nàng cầm ví và áo khoác, mở cửa bước ra. hành lang vắng tanh. Nàng đang định rẽ sang lối khác và khi quay lại thì chợt đứng khựng lại há hốc miệng: Dax đang đứng lù lù trước mặt.

- bình tĩnh, bình tĩnh nào. Đây là dịp duy nhất để chúng ta có thể gặp nhau - ông thì thảo nói sau nụ cười ngượng ngùng.

Chương 7

- Keely, tại sao cậu lại không đi với bọn mình?
- Nicole, mình đã nói với cậu rồi. Mình không muốn đi.
- Đó không phải là lý do.
- Đó là lý do chính đáng nhất.
- Mình chán ngấy cái vai trò của Sulky Sue rồi.

- Vậy hãy để cho mình yên - Keely hét lên và đập cả 2 tay lên mặt bàn, đẩy ghế lui ra đằng sau. Nàng đứng dậy khỏi ghế và đi thẳng tới khuôn cửa sổ màu xám ảm đạm và nhìn xuống phố Chartres. Đó là 1 ngày mưa phùn trên quảng trường French, vô cùng thích hợp với tâm trạng của nàng lúc này. Trong mấy ngày qua nàng đã tránh mặt Nicole, nhưng cuối cùng Nicole cũng tóm được nàng trong văn phòng của đài phát thanh.

Thực ra "văn phòng" của nàng còn nhỏ hơn 1 cái buồng kho, nó nằm ở cuối hành lang dài mố meo ở phía sau tòa nhà. 2 chiếc bàn xấu xí bằng thép sơn màu xanh ô liu Keely dùng chung văn phòng này với người phát thanh bản tin buổi nửa đêm đến 6h - người mà thậm chí nàng chưa gặp bao giờ. Nàng chỉ biết anh ta qua bức ảnh chụp anh ta cùng 1 cô gái tóc vàng hoe cao lêu khêu, đằng sau ghi hàng chữ "Nhộn quá, Cindy". Bức ảnh được đặt ở 1 chỗ có thể gọi là trang trọng trên bàn của anh ta.

Keely thở dài và nhắm mắt. Nàng chỉ ước khi mở mắt ra thì mưa sẽ rửa sạch những vết bẩn thỉu trên cửa sổ. Nhưng không được. Cả nỗi đau nhức nhối trong tim nàng cũng chẳng dịu đi. Nicole chẳng hề có lỗi trong những chuyện đó, và nàng thấy ân hận vì đã gắt lên với bạn. Nicole mè nheo nàng như vậy chẳng qua cũng vì quan tâm mà thôi. Keely quay sang nhìn bạn vẫn đứng yên cạnh cửa sổ. Keely nói:

- Mình xin lỗi. Mình đang có tâm trạng u ám và lẽ ra không nên đổ nó lên đầu cậu.

Nicole ghé đôi hông nở nang lên bàn của anh chàng phát thanh viên kia, che khuất cả ảnh Cindy.

- Dĩ nhiên là cậu không nên đổ lên đầu mình. Nhìn cậu thì ai cũng có thể nói được mình là kẻ cuối cùng muốn làm bạn với cậu, vì vậy hãy đối xử với mình cho tử tế - cô khoanh tay trước bộ ngực đồ sộ và chăm chú nhìn bạn - cậu biết không, mình đang tò mò chết đi được đây. Bao giờ cậu mới kể cho mình nghe hả?

- Kể cho cậu nghe cái gì? - Keely hỏi vẻ ngây thơ và cúi xuống nhặt 1 sợi chỉ thò ra ở gấu áo để lảng đi.

- Kể cho mình nghe tại sao sau khi từ Washington trở về cậu cứ dật dờ đi lại như 1 cái xác ướp vậy. Nói cho mình biết tại sao trông cậu như vừa từ dưới địa ngục chui lên, và tại sao cậu lại không thổ lộ cho người bạn thân nhất của mình về cái điều rõ ràng đang làm cậu rầu rĩ.

- Cậu đeo đôi hoa tai mới đây à?

- Sao cậu dám làm mình lạc đề đi như thế, Keely Preston? - Nicole đe - mình muốn biết có chuyện gì đã xảy ra với cậu trên ấy mà đã khiến cậu trở nên tồi tệ hơn cả trước khi đi? Và có trời biết là điều đó có tồi tệ lắm hay không? Vậy hãy chất chuyện đó lên vai mình. Cả cậu lẫn

mình sẽ không rời khỏi căn phòng này nếu cậu chưa nói cho mình biết chuyện đó.

Keely hỏi:

- Ai đã biến cậu thành quan tòa để phán xét mình xấu hay tốt vậy?

- Chính mình đây, bởi vì rõ ràng là cậu đang cần 1 người để giữ cho cậu khỏi dưng lên quanh mình 1 cái vỏ như con nhộng ấy. Keely, chuyện gì vậy?

Keely đi mấy bước trở về bàn mình và ngồi phịch xuống chiếc ghế đã ọp ẹp. Nàng ngả đầu tựa lên chiếc ghế đã bắt đầu nứt ra từng đường, nhắm mắt lại trước cơn đau đầu không chịu nổi.

- Cậu biết chuyện gì rồi mà. Chính cậu vẫn nói là mỗi khi động đến công việc của PROOF là bao giờ mình cũng thế này.

- Phải, nhưng lần này cậu thắng điểm. Lẽ ra cậu phải vui sướng chứ không phải khốn khổ thế này. Và chớ có cãi là cậu không khổ sở, vì mình biết rõ. Bộ dạng của cậu khiến cho đến cả Hamlet cũng trở thành nhân vật khôi hài.

Keely mỉm cười, nhưng không thể nào tạo nổi 1 nụ cười thực sự:

- Mình rất vui sướng trước những gì bọn mình đã đạt được. Mình chỉ mệt thôi.

- Cậu lại định cãi nữa à?

- Lúc này mình không muốn gặp gỡ mọi người, có thể thôi.

Mình đã gặp 1 người đàn ông. 1 người đàn ông tuyệt vời. Anh ấy đã hôn mình, đã chạm vào mình không giống bất cứ 1 người đàn ông nào khác từng làm. Mình nghĩ là mình đã yêu. Mình phải làm gì bây giờ? - liệu Nicole sẽ phản ứng ra sao nếu Keely nói to những điều đang nghĩ trong đầu?

- Keely, không ăn thua gì đâu. Cậu cần gặp gỡ mọi người. Hãy đứng lên và cùng bọn mình đi dự buổi tiếp tân này. Mình hứa là chúng ta sẽ không ở đó lâu đâu. Khi nào cậu nói là về thì chúng ta sẽ về.

- Mình không muốn đi.

- Nhưng cậu cần phải đi. Mẹ kiếp - Nicole cáu tiết nói - mặc quần áo đi. Uống lấy 1- 2 ly rượu. Nhảy. Sống. Phải thế, Keely - cô nhảy xuống khỏi bàn và chống nạnh 2 tay lên - nếu cậu không chịu đi với bọn mình thì mình sẽ phải 1 mình chịu đựng Charles. Cậu không muốn mình khổ sở chứ?

Lần này Keely bật cười:

- Tại sao cậu không buông tha cho anh chàng đó? Mình biết thừa cậu đang điên lên với anh ấy và chỉ không muốn thừa nhận điều đó mà thôi. Thôi được, thôi được - nàng đưa tay lên không cho Nicole phản đối - cậu sẽ không phải 1 mình chịu đựng Charles. Cậu nói rằng bao giờ cũng có 1 anh chàng dự trữ chứ gì?

- Có. Và thành thật mà nói thì anh ta ngờ nghệch chẳng kém gì Charles. Nhưng nếu mình chịu được thì chắc cậu cũng chịu được. Vấn đề là cậu sẽ đến 1 nơi đông đúc thay vì rúc ở nhà, và cậu sẽ đi cùng với 1 đồng loại khác chứ không chỉ 1 mình. Đi nào.

Keely nhần nhục hỏi:

- Nhưng bao giờ và ở đâu kia chứ?

- Ở Marriot. Ăn mặc nghiêm túc. Đại khái liên quan đến giải thưởng nghệ thuật. Charles sẽ đại diện cho đài truyền hình bởi vì đó là 1 kênh quảng cáo công cộng cho giải. 8h bọn mình sẽ đến đón cậu.

Keely lần chần:

- Nicole, mình cũng chẳng biết nữa.

Nicole quả quyết nói:

- 8h đấy. Và vì Chúa, hãy sửa tóc đi 1 chút. Mình rất ghét cậu chải ngược hết cả lên như thế. Trông cậu cứ như Jane Ero vậy.

- Hôm nay sao mà cậu vẫn vẻ thế kia chứ. Đầu tiên là Hamlet, bây giờ lại đến Jane Ero nữa. Nhưng mà cậu đã đọc cuốn nào về họ chưa đã?

Nicole cười vô tư:

- Trời ạ, chưa đàn ông. Mình chỉ đọc truyện khiêu dâm thôi. Nó giữ cho mình đầu óc thực tế.

Cô nháy mắt láu lỉnh trước khi rời khỏi căn phòng và đóng cửa lại. Rồi Keely nghe tiếng bạn gọi vọng từ hành lang vào.

- 8h nhé!

8h. liệu đến lúc đó nàng đã có đủ thanh thản để đối mặt với thế giới bên ngoài chưa? Nàng không tin mấy vào điều đó. Nàng chưa thích gặp gỡ mọi người vội. Nàng đã lầm lẫn khi nghĩ rằng rời khỏi Washington và trở lại với công việc thì những ký ức về Dax sẽ phai đi và nàng sẽ có thể quên đi tất cả những gì đã xảy ra. Nhưng không phải như vậy. Càng ở xa ông càng choán hết tâm trí nàng. Từng giây từng phút nàng đều băn khoăn tự hỏi không biết ông đang làm gì, ông đang ở bên ai, ông mặc quần áo gì, ông đang cảm thấy gì, liệu ông có nghĩ đến nàng không?

Điều đó là sai lầm. Thật là điên rồ khi cứ muốn kéo dài mãi 1 giấc mộng không thể nào thành hiện thực, nhưng nàng không thể nào bắt mình thôi không mơ tưởng nữa. Nàng thường xuyên nhìn chăm chăm cái điện thoại, chỉ muốn nó đổ chuông. Từ 1 góc sâu kín trong tâm trí nàng nghĩ rằng, ước ao rằng ông sẽ gọi điện đến. Rốt cuộc nàng đã không có mặt trên chuyến bay như đã định. Chẳng lẽ ông không mảy may quan tâm xem chuyện gì đã xảy ra với nàng sao? Dĩ nhiên là nếu mấy ngày qua ông có mặt ở New Orleans thì chắc hẳn đã nghe thấy giọng nàng trên đài phát thanh và ít ra cũng biết rằng nàng còn sống.

Rõ ràng sự dửng dưng của ông cho biết ông cảm thấy thế nào về quãng ngắt giữa chừng của họ ở Washington. Đúng vậy. Đó chỉ là 1 ngày nghỉ giữa chúng. 1 thất vọng đối với ông. - nàng tin như vậy - bởi vì nàng đã không "tình cờ gặp nhau nữa". Dax Devereaux chẳng cần phải mất thì giờ với nàng, bởi vì có biết bao cô gái khác đang ao ước được cập kê với ông.

Nicole nói đúng. Nàng đã gặp 1 cái ngõ cụt và nhất thiết phải quay lui để tìm lấy 1 lối thoát, nếu không sẽ tiếp tục húc đầu vào tường.

Keely lấy gương trong túi ra soi và buồn rầu thừa nhận rằng Nicole nói đúng. Trông nàng như vừa từ địa ngục chui lên thật. Nước da tái ngắt, mắt thất thần, tóc xơ xác. Suốt từ hôm ở

Washington trở về nàng không thể sửa sang móng tay.

Thôi, Keely, than khóc như thế đủ rồi - nàng nói với bóng mình trong gương trước khi đóng ví lại rồi gọi điện cho 1 mỹ viện để hẹn giờ đến làm.

Không tệ lắm - Keely nghĩ khi kiểm tra lại kết quả của 2h ngồi ở mỹ viện và 1h nữa ngồi chải chuốt ở nhà. Nàng đã cắt bớt khoảng 1 phân tóc, tỉa bớt những ngọn quăn lỏm chỏm. Tóc nàng bây giờ chải thành 1 búi thoải mái trên đầu, mềm mại nhưng lịch sự với những lọn quăn quăn xòa xuống má và xuống gáy.

Nàng đã đắp mặt nạ bằng bột yến mạch và giờ đây nước da nàng sáng rõ. Nàng trang điểm rất tinh tế - và nếu như đôi mắt vẫn chưa hết hấn những ánh buồn thì giờ đây lại có vẻ hơi bí ẩn.

Khi chuông gọi cửa reo, Keely cầm ví đeo tay, khoác chiếc áo choàng không tay bằng satin đen lên vai rồi ra cửa gặp "bồ".

Như Nicole đã nói, anh ta không sôi nổi lắm nhưng vẫn lịch sự tự giới thiệu tên mình là Roger Patterson và dẫn nàng đi dọc lối đi bằng gạch để tới chỗ chiếc xe đang đứng chờ bên lề đường. Anh là người môi giới giữa giải mỹ thuật và hãng truyền thông. Keely nghĩ anh ta không khôn ngoan lắm khi chọn cho mình nghề nghiệp đó vì anh ta là kiểu người rất mờ nhạt, chỉ 5' sau người ta sẽ quên ngay.

Anh giữ cửa chiếc Mercedes của Charles cho nàng ngồi vào ghế sau. Nicole nồng nhiệt kêu lên:

- Trông cậu tuyệt quá!

Keely hỏi vặn:

- Sao cậu biết? Cậu đã nhìn thấy mình đâu.

- Cậu chỉ có 1 con đường duy nhất thôi. Trừ phi là cậu chết đi.

- Keely, trông cô xinh đẹp thật đấy - Charles Hepburn nhìn nàng qua kính chiếu hậu.

- Charles, chào anh. Anh khoẻ không?

- Cám ơn, anh vẫn khoẻ.

- Cậu đã gặp Randy chưa? - Nicole hỏi và đi vòng qua xe để ngồi lên băng ghế trước cạnh Charles.

- Roger - anh ta khế cái chính.

- Ôi, em xin lỗi.

- Rồi, bọn mình đã làm quen với nhau - Keely vội nói và mỉm cười dễ dãi với anh chàng cặp của mình.

Nhà Keely thực ra là 1 cái hẻm bên cạnh 1 ngôi nhà cổ ở quận Garden. Khu này vốn nổi tiếng vì những ngôi nhà rất đẹp, 1 số ngôi nhà đã hư hỏng và giờ đây đã được xây dựng lại và biến từ những ngôi nhà mệnh mông chỉ dùng cho 1 gia đình thành nhà nhiều căn hộ.

Charles lái xe dọc ST. Charles Avenue tới Canal rồi đi về phía sông Mississippi để tới Marriot. Anh để xe ngoài bãi gửi và đi vào khách sạn bằng cửa bên, rồi bước vào sảnh chính mệnh mông

đông nghẹt những người đàn ông mặc smoking và những người đàn bà ăn mặc sang trọng và lộng lẫy:

- Tôi nghĩ là buổi chiều đã được tổ chức ở tầng 3 trong 1 phòng khiêu vũ - Roger nói rất thừa bởi vì ngay ở đó có tấm biển đồng chỉ địa điểm buổi tiếp tân.

- Ôi, em thích những chuyện linh tinh thế này. Mà em bao giờ cũng thích mọi kiểu linh tinh. Nicole nói về hư đồn. Cô đang chú ý xem ai có mặt ở đây, mặc gì và đi với ai. 4 người đi tới thang máy, ngang qua quầy bar Nicole kêu lên:

- Madeline Robins hôm nay đeo chuỗi kim cương nổi tiếng của cô ta kìa, mình thấy rồi. Quả thật là trông những hạt kim cương đó rất ăn với chiếc áo dài cô ta mặc. Ai kia nhỉ? - ồ, đó là Dax Devereaux. Keely, nhìn kìa. Cậu quen ông ta đúng không?

Tim Keely như rụng xuống sàn nhà. Nàng bước hụt. Roger đã đỡ nhẹ khuỷu tay nàng. Keely nhìn theo Nicole và suýt nghẹt thở khi nhìn thấy mái tóc đen ngời sáng, hơi lấm tấm muối tiêu nơi thái dương mà nàng biết chỉ có thể thuộc về 1 người đàn ông duy nhất.

Thậm chí lúc nàng nhìn thấy ông thì Dax đang ngồi ngả ra sau cười lớn vì 1 nhận xét tức cười nào đó mà người đàn bà xinh đẹp lộng lẫy ngồi cạnh vừa nói nhưng đôi mắt đen của ông vẫn sáng lên nhìn Keely. Phản ứng của ông khi nhìn thấy nàng cũng chơi vơi chẳng kém gì khi nàng nhìn ông. Nụ cười của ông rơi đi đâu mất, hàm răng trắng bóng cũng biến mất theo. Trông ông như vừa bị giáng 1 cú chí tử mà không thể nào tin nổi là mình vừa bị đâm.

Nicole hỏi:

- Cậu có định đến nói chuyện với ông ta không?

Keely vội quay đi không nhìn ông nữa:

- Ông ấy đang đi với bạn. Có lẽ mình sẽ gặp ông ta sau. Dẫu sao thì mình cũng đâu có quen ông ta lắm. Biết đâu ông ta chẳng nhớ nổi là đã gặp mình cũng nên.

Vẻ mặt của Nicole nói lên rất rõ: nói dối. Nhưng cô không gắng hỏi thêm nữa và họ tiếp tục đi lên tầng 3. Keely giả vờ vuốt lại chiếc áo choàng không tay và liếc nhìn xuống sảnh chính. Ánh mắt nàng gắn vào Dax, ông cũng nhìn theo nàng đi lên thang cuốn.

Keely bắt mình phải quay đi chỗ khác và cùng các bạn đi lên tầng 3. Đến phòng gửi áo khoác nàng để cho Roger nhắc áo choàng khỏi vai, rồi anh ta biến mất vào hàng các quý ông cũng đang cởi áo khoác cho các quý bà.

- Charles - ánh mắt lờ ra rồi kìa - Nicole trêu - quả thực cô mặc 1 chiếc áo khiến người ta có thể lờ cả mắt ra. Ông tay áo xẻ từ cổ tay lên đến tận vai, còn chiếc dây chuyền thì thông từ cổ xuống đến thắt lưng. Chiếc áo không hở hang nhiều lắm mà chỉ khiến người ta tưởng tượng, nhưng hiệu quả thật đáng kinh ngạc. Và bao giờ trông cô cũng rất tuyệt vời.

Mặc dầu không hề tự biết, nhưng trông Keely cũng rất lộng lẫy. Nàng mặc 1 chiếc váy ngắn bằng lụa bóng kiểu hoa tulip, gọi như thế bởi vì gấu váy hơi lượn tròn và xẻ 1 chút ở trên đầu gối để lộ đôi chân thấp thoáng. Chiếc áo màu anh đào ôm khít lấy ngực và hông như 1 làn da thứ 2, nhưng cổ áo xếp nếp phía sau lưng và chiếc váy ngắn mềm mại ôm khít đôi hông khiến người ta không hề có cảm giác khiêu dâm. Đôi dép sandal bằng satin đen kiểu Jourdan với hàng kim cương nhân tạo nơi mắt cá.

Nicole nhún nhảy theo điệu nhạc khiêu vũ mà dàn nhạc đang chơi.

- Nghe kia, âm nhạc mới thần tiên là sao. Charles, nào, ra đây nhảy với em.

Charles lo lắng nhìn bộ ngực đồ sộ của Nicole đung đưa dưới làn vải mỏng tang và nói:

- Được rồi, nhưng nếu em cứ tiếp tục và cởi cái áo đó ra thì anh sẽ đưa em về nhà.

- Rồi sau đó thì sao nữa - Nicole hỏi về mọi móc và lòi Charles lên sàn nhảy.

Keely cười. Nàng thích Charles Hepburn và biết rằng anh yêu Nicole. Anh lớn tuổi, chắc ít nhất cũng phải 45, nhưng mái tóc kiểu cổ khiến người ta cảm thấy vững chãi. Thân thể anh rất khỏe mạnh nhờ hàng ngày tập luyện ở phòng thể thao ở trung tâm thành phố. Người anh nhỏ nhưng dẻo dai và bộc lộ 1 sức mạnh mà ngay cả thanh niên cũng có thể ghen tỵ. Anh có cách cư xử dễ chịu và rất lịch sự nhã nhặn. Đôi khi Keely nghĩ rằng có lẽ Nicole sẽ đối xử tử tế với anh hơn nếu anh dám mắng lại cô dù chỉ 1 lần. Nhưng sự kiên nhẫn của anh khiến cả Job cũng phải phát cáu.

Dù rất nhiều lần Nicole lớn tiếng phủ nhận nhưng Keely nghĩ rằng trong thâm tâm cô quan tâm đến Charles nhiều hơn so với những gì nói ngoài miệng. Có lẽ vẻ nghiêm túc và tính cách đàn ông của anh khiến Nicole khiếp sợ. Keely nhìn 2 người khiêu vũ và càng tin hơn bao giờ hết là họ có những tình cảm rất sâu đậm với nhau - dấu cho tình cảm đó có là gì đi chăng nữa. Nicole cò người vào Charles, và mỉm cười với anh, 1 nụ cười khiến anh không thể nào cưỡng nổi. Tay anh đang vuốt ve lưng cô. Keely chỉ mong họ đừng có giả vờ với nhau nữa làm gì và hãy thừa nhận ảnh hưởng của người này đối với người kia.

Roger ngập ngừng hỏi:

- Cô có vui lòng nhảy với tôi 1 bài không?

Keely hầu như đã quên biến anh ta:

- Có lẽ bây giờ thì chưa đâu. Chắc 1 lát nữa đã. Em muốn uống 1 cái gì đó đã. - nàng không thật sự muốn uống gì lắm, nhưng nhìn thấy Dax, nhất là ông ở bên Madeline Robins khiến nàng buồn khổ mà không thể để lộ ra ngoài.

- Ô, dĩ nhiên rồi - Roger có vẻ nhẹ người vì thấy mình cũng có ích đối với người khác - cô muốn uống gì?

- Cái gì man mát ấy. 1 ly Vodka Collins được không?

- Vodka Collins! - Tôi sẽ đem lại ngay - anh ta len lỏi đi qua đám đông, chẳng mấy lúc đã bị đám đông nuốt chửng. Cảm thấy ngần ngại vì chỉ còn 1 mình, Keely tìm 1 chiếc bàn có 4 ghế trống để giữ cho cả hội. Điệu nhảy kết thúc, nàng ra hiệu cho Nicole và Charles, 2 người bèn rời sàn nhảy.

Người ta đem rượu đến, và họ ngồi ở bàn suốt gần 1h với cảm giác thân mật rất dễ chịu. Những người quen biết ghé lại bàn họ để chuyện gẫu. Những người chưa quen thì đến làm quen. Keely biết Nicole rất nổi tiếng, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng mình cũng được nhiều người đánh giá là nổi tiếng như vậy. Thường mọi khi nàng được giới thiệu với ai, người đó sẽ ngẩn mặt ra khi ghép khuôn mặt của người mới làm quen với giọng nói quen thuộc trên radio, rồi sau đó họ sẽ bối rối.

Các ngôi sao của xã hội đều có mặt. Có vài người từ Sait New Orleans cũng có mặt, rất nhiều nhân vật nổi tiếng ở thành phố được mời dự lễ. Đó là 1 đám đông lộng lẫy, sôi nổi. Thức ăn bày

ê hề trên bàn. Dân nhạc khiêu vũ chơi tuyệt hay.

Và Keely vẫn nghĩ rằng nàng sẽ chỉ đến vài phút rồi ra về ngay.

Nàng khổ sở nhìn thấy Dax và Madeline cùng ngồi với 3 người bạn khác ở 1 cái bàn cách chỗ nàng ngồi không xa. Nàng buộc phải nhìn Dax quan tâm đến người đàn bà kia. Ông rót rượu cho cô ta. Cô ta ăn trong đĩa của ông còn ông thì đùa nghịch hất tay cô ta đi. Cô ta hôn má ông. Ông giúp cô ta tìm chiếc hoa tai bí mật.

Họ khiêu vũ. Họ thì thầm. Ông hôn nhẹ lên môi cô ta.

Keely xin lỗi đứng lên và đi vào 1 phòng nghỉ dành cho phụ nữ rồi ở đó 1 lúc lâu khác thường. Khi nàng quay lại thì Nicole và Charles đã biến mất, Còn Roger đứng ở xa tít cuối phòng chuyện gẫu với người chỉ huy dàn nhạc. Nàng cầm cốc nước lên nhấp cho tay đỡ đỡ.

- Em vẫn hay khôì hài bằng cách để mặc cho bọn đàn ông đứng trơ ra chờ ở sân bay như vậy à?

Chiếc cốc mỏng tang lấm tấm hơi nước suýt nữa thì rơi khỏi tay Keely. Nàng đặt xuống bàn và quay lại thấy Dax đang đứng cúi xuống nhìn, 2 tay bám vào lưng ghế của nàng.

- Không, hôm đó tôi không hề ở trong tâm trạng thích khôì hài.

- Tôi cũng thế. Nhưng đến khi tôi đi ra sân bay, ngồi trên máy bay, chờ và không biết cái quái quỷ gì đã xảy ra với em.

Nàng nhìn xuống tránh ánh mắt buộc tội của ông.

- Tôi xin lỗi.

- Vậy thì hãy ra khiêu vũ với tôi.

- Thế Madeline đâu rồi - nàng đánh đá hỏi.

- Em quan tâm đến cô ta à?

- Thế còn ông?

Ông chỉ nhún vai và cầm tay nàng kéo vào sàn nhảy. Bởi vì người ta đã nhìn thấy nàng nhảy với Roger, với Charles và bao nhiêu người khác thì có gì là lạ khi thấy nàng nhảy với 1 nghị sĩ quốc hội, phải không?

Cái động chạm của ông như đốt cháy da nàng và nàng không thể ngăn mình lại mà không bị hút vào vòng tay ông trong cú phạt đền chết người này. Điệu vũ là 1 bản ballad chậm chậm. Âm nhạc bao bọc họ, ánh sáng mờ mờ rất thích hợp. Tay ông đặt trên lưng nàng, áp vào nàng, vuốt ve nàng mà không cần đến bất cứ 1 cử động nào. Miệng ông áp vào tóc nàng.

- Em có biết tôi muốn làm gì không?

Nàng lắc đầu.

- Muốn nhắm nhắm những viên đá thạch anh của em.

Phải mất 1 lúc nàng mới hiểu những viên đá thạch anh là cái gì. Đó là những viên đá mắt cá chân nàng đang đeo. Nàng cười:

- Ông thật đáng xấu hổ.

- Đó là đôi sandal khêu gọt nhất mà tôi từng nhìn thấy. Có lẽ tôi đang trở thành người tôn sùng giày dép và những bàn chân và trở nên kẻ hư hỏng quá mất rồi.

Nàng nhìn ông vẻ thất vọng khô khan:

- Cái gì kia? Để rồi hủy hoại sự nghiệp chính trị của mình đi ư?

- Hoặc là đề cao nó lên hơn - ông cười và áp đầu nàng vào vai mình - mode bây giờ là khêu gọt trí tưởng tượng về tình dục đấy, em biết không. Gần đây tôi đã trở thành chuyên gia về lĩnh vực đó rồi. Em có muốn nghe vài điều không?

- Không đâu, như vậy ngượng lắm.

Ông cúi đầu xuống nhìn vào mặt nàng, thì thầm:

- Có lẽ rồi em sẽ ngượng đấy. Bởi vì em đóng 1 vai trò rất sống động trong đó.

- Dax, ông không nên nói năng với tôi như thế.

- Thôi được, tôi xin lỗi - ông nói rồi bày tỏ sự ăn năn bằng cách ưỡn ngực ra cho ngực nàng ép vào ngực mình. Rồi ông xoay lại về vụng về để có dịp vuốt tay lên lưng nàng và kéo nàng sát vào mình hơn - tôi nói rằng tối nay em đẹp vô cùng thì có được không?

Nàng nhìn xuống rồi lại ngược mắt lên. Nàng không thể nào thôi không nhìn ông được. Đó là 1 cuộc chiến thường xuyên trong nàng. Bởi vì cứ mỗi lần ngược lên nhìn thì nàng lại phải ngẩng đầu khỏi vai ông.

- Được, và cảm ơn ông. Trông ông cũng rất đặc biệt trong bộ smoking này... Rất hợp với ông.

- Anh chàng đó là ai? - đột nhiên ông hỏi và khéo léo dẫn nàng vào 1 góc tối nhất của sàn nhảy.

- Cái gì kia ạ?

- Anh chàng đi với em ấy. Có phải đó là người mà tôi cần phải bắt đầu căm ghét không đấy?

Nàng đỏ mặt vì vui sướng khi thấy ông ghen:

- Không. Mãi đến tối nay tôi mới quen anh ấy. Thực ra tôi đi cùng Nicole và Charles.

- Tốt - ông mỉm cười và nàng cũng mỉm cười lại. 2 cánh tay ông ôm chặt lấy nàng, nhưng nếu không chú ý đến vẻ mặt như đang tan vào nhau của họ thì sẽ chẳng ai nhận thấy điều gì.

Nàng thấy thương cho những người đàn bà khác trên sàn nhảy vì họ không được biết cảm giác được ở trong vòng tay của Dax. Đùi ông áp chặt vào đùi nàng truyền sang nàng cảm giác dễ mê hai cặp đùi cọ vào nhau. Ông cầm tay nàng và nàng cảm thấy như bị thôi miên khi ngón tay cái của ông khẽ miết lòng bàn tay nàng. Hơi thở của ông nóng hổi phả nhẹ lên mặt khiến nàng không thể nào cưỡng nổi không hít nó vào cho đầy lồng ngực.

Dax quá ngây ngất trong cơ hội được giữ nàng trong tay. Ngực nàng áp nhẹ vào ông. 2 núm vú căng lên trong nếp áo và ông cảm thấy choáng váng trước hơi thở và mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ đường xẻ mìn như nhung. Ông khao khát được áp miệng lên đó, để được cảm thấy làn da

mình mình của nàng dưới môi mình, trước lưỡi mình. Ông đau nhói. Và cái đau chói lên khi nàng theo bản năng ưỡn mình lên để áp chặt vào người ông, khít khao với ông khiến cho động tác khiêu vũ của họ gọi lên 1 hành động khác.

Nhưng bản nhạc đã chấm dứt quá sớm. Ông mỉm cười tiếc nuối và đưa nàng về lại bàn. Keely hơi sững lại khi thấy cô ả Robins đang đứng bên cạnh bàn và sôi nổi nói chuyện với Nicole.

Dax đẩy Keely đi tới gặp mọi người.

- Anh đây rồi, anh yêu. Em đang băn khoăn không hiểu đến bao giờ thì anh mới nhớ ra là anh đi dự tiệc cùng với ai đây - Madeline mỉm cười nhưng ánh mắt cô ta hắt sang Keely đầy đe dọa.

- Madeline, đây là Keely Williams. Hay Preston, nếu em thích gọi biệt danh của cô ấy trong nghề nghiệp. Cô ấy có liên quan đến vấn đề MIA. Chúng tôi mới quen nhau ở Washington. - Dax nói tất cả những lời đó 1 cách bình thản, tựa như không hề cảm thấy không khí căng thẳng quanh bàn - Keely, đây là Madeline Robins.

- Xin chào bà Robins - Keely lạnh nhạt nói.

- Rất vui mừng được làm quen với bà - Madeline nói bằng giọng đã được tập luyện kỹ để che giấu những tình cảm thực trong lòng - thật tội nghiệp cho chồng bà. Nicole vừa kể cho tôi nghe bà đã dũng cảm đương đầu với cuộc sống ra sao trong khi không biết mình còn là vợ hay đã là góa phụ.

Với câu nói đó thì chẳng có cách nào đối đáp được, vì thế Keely không buồn trả lời. Nicole chen vào:

- Keely, bọn mình chưa được quen ngài nghị sĩ.

-Ồ - Keely nói và quay đi không nhìn Madeline nữa, lúc này cô ta đang khoác tay Dax đầy vẻ sở hữu. Keely nghĩ trong chiếc áo dài màu xanh lá cây ánh kim kia có lẽ đôi chân dài ngoằng của cô ta đang rũ xuống như dưa trong khi cô ta vẫn đang gan lì bám lấy Dax - xin lỗi, ngài nghị sĩ Devereaux, đây là các bạn tôi - Nicole Castleman, Charles Hepburn và Roger...

- Patterson - anh chàng vội đỡ lời và đưa tay ra - ngài nghị sĩ, tôi muốn gặp ngài từ rất lâu rồi. Tôi là 1 trong những người ngưỡng mộ ngài.

- Cảm ơn, Roger. Hãy gọi tôi là Dax.

Chúa phù hộ cho Nicole - Keely lặng lẽ nhường lời cho Nicole.

Cô rồi rít nói chuyện với Dax 1 cách vô hại, rằng cô vẫn muốn làm quen với ông từ lâu nhưng lần nào cũng lỡ dịp. Ông nói ông cảm thấy như đã quen cô, bởi vì đã nhìn thấy cô thường xuyên xuất hiện trên TV. Ông chuyện gẫu với Charles, hỏi về việc các chính khách đang vận động bầu cử cần phải trả bao nhiêu tiền cho việc quảng cáo trên chương trình quảng cáo thương mại của TV.

- Tuần sau hãy gọi điện cho tôi - Charles nói - chúng ta sẽ hẹn gặp nhau vào 1 lúc nào đó và tôi sẽ thảo luận chuyện này với anh. Nói chung thì anh càng mua nhiều phút quảng cáo thì giá càng rẻ đi. Nếu quảng cáo của anh chạy trong khi phát bản tin thì đắt hơn 1 ít, nhưng anh sẽ truyền đạt được thông tin đến nhiều người nhất.

- Tôi thua rồi - Dax cười vẻ bất lực - có lẽ tôi sẽ cần hỏi ý kiến anh về mặt chuyên môn, vì thế tôi sẽ lợi dụng lời mời của anh để thảo luận về chuyện đó.

- Tôi rất mong đấy. Cũng sắp đến lúc anh phải lên kế hoạch tranh cử rồi - Charles nói thêm - có thể khá đắt tiền đấy, tôi mong là anh đã chuẩn bị về chuyện đó.

- Tôi sẽ giúp anh ấy chuẩn bị chuyện tiền nong - Madeline nói và dụi sát vào Dax - tôi đã bắt đầu khởi động 1 chiến dịch quyên góp ủng hộ tranh cử. Tôi sẽ đích thân chăm lo để Dax được bầu làm thượng nghị sĩ.

1 thoáng bực mình làm miệng Dax rần lại, nhưng rồi ông mỉm cười:

- Tôi cần mọi sự giúp đỡ.

Mọi người chuyện gẫu về buổi tiếp tân và đoán người ta cần tiêu tốn bao nhiêu tiền. Rồi đến chuyện thời tiết được nói rất lâu. Sau đó là 1 sự im lặng gượng gạo. Mọi chuyện có thể đem ra nói giữa 1 đám người xa lạ đã được nói hết.

Madeline nói về hạ cố:

- Bà Williams, rất vui được làm quen với bà.

- Cám ơn bà - Keely đáp, và chỉ phép lịch sự mới bắt buộc được nàng nói tiếp - tôi cũng rất vui được làm quen với bà.

Dax bắt tay Charles và Roger, hôn lên má Nicole với vẻ tươi vui, rồi quay sang hôn má Keely. Môi ông chỉ phớt nhẹ qua da nàng, vậy mà toàn thân nàng ngân lên đầy xúc cảm khi ông ngẩng đầu lên và 2 mắt họ gặp nhau trong 1 thoáng.

- Bà Williams, tôi rất thích điệu nhảy của chúng ta. Quả là 1 niềm vui khi được nhìn thấy bà trong 1 không khí không khắc khổ như lần trước. 1 lần nữa xin chúc mừng thắng lợi bà đã giành được ở Washington.

- Ngài nghị sĩ Devereaux, ngài có ủng hộ chúng tôi không thế? - Keely hỏi với vẻ trêu người. Dường như những người khác không hề có mặt ở đây, Dax đã choán hết trước mắt nàng. Âm thanh duy nhất mà nàng nghe thấy là giọng nói của ông. Đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của ông là toàn bộ bầu trời của nàng.

- Bà phải hỏi thật ư? - cái lúm đồng tiền bên má lؤل sâu xuống vì nụ cười. Rồi ông nuối tiếc đứng thẳng lên khoác cánh tay Madeline. - tạm biệt tất cả mọi người.

Roger đẩy ghế cho Keely. Trong khi ngồi xuống làm động tác vuốt váy cho phẳng, Keely nghe thấy tiếng Madeline nũng nịu:

- Em nghĩ là tất cả những người cần phải nhìn thấy chúng ta thì đều đã nhìn thấy rồi. Anh yêu, khi nào anh thấy muốn về thì em đã rất sẵn sàng về rồi đấy.

Hong Keely như thất lại đến nỗi nàng phải với cốc nước mát mà Roger đã cầm chờ sẵn, vậy mà vẫn cảm thấy chưa thỏa được. Charles nói mấy câu pha trò nhẹ nhàng, nhưng khi nàng ngẩng lên cố nở nụ cười dờ dẩn thì thấy ngay cả Nicole cũng không cười mà đang chăm chăm nhìn mình. Cô đưa đôi mắt xanh nhìn theo đôi trai gái đang bước đi, rồi lại quay nhìn Keely. 2 hàng mi chớp lia lịa, miệng nở nụ cười thiên thần. Keely không thể tin bộ mặt ngây thơ của bạn được dù chỉ trong 1 giây, vì thế ngay lập tức nàng nhìn bạn ngờ vực.

Ăn xong món tráng miệng lấy ở bàn buffet, mọi người đều nghĩ là hội hè thế là đã đủ.

Trong khi 2 người đàn ông đi lấy áo khoác, Nicole nhích đến cạnh Keely và nói:

- Devereaux đẹp trai đấy chứ nhỉ!

Keely thân nhiên đáp:

- Phải, mình nghĩ ông ta cũng có thể gọi là đẹp trai được.

- Lúc mình gọi điện cho cậu ở Washington thì cậu nói với mình là hầu như không quen ông ta kia mà.

- Mình có nói thế.

- Cậu không thể lừa được mình đâu, cứ nhìn cách 2 người nhảy với nhau, có vẻ ở trên ấy 2 người đã thân thiết nhau lắm.

- Ông ta chỉ tỏ ra lịch sự thôi.

- Hừ. Vậy ra mình chỉ là 1 con lợn đất 3 chân thôi sao. Thôi, hãy bỏ qua chuyện đó đã. Thế cậu nghĩ thế nào về Madeline Robins?

- Mình cho là cô ta cũng được thôi.

Nicole ghé sát vào bạn thì thầm:

- Còn cậu thì là kẻ nói dối, Keely Preston. Cô ta đang gạ gẫm và cậu biết rõ điều đó và cậu không thích cô ta, cũng như tất cả những phụ nữ khác mà thôi. - Nicole dẩu đôi môi xinh đẹp lên và nói - mình thắc mắc không hiểu ngài nghị sĩ dính dáng đến đâu với cô ta.

- Có gì mà phải ngờ - Keely cay đắng nói. Không hiểu lúc này Dax đang dẫn cô ta đi đâu và như Madeline đã nói thì tất cả những người cần nhìn thấy họ đã nhìn rồi. Về biệt thự của cô ta chẳng? Hay về nhà của ông ở Baton Rouge? Hay 1 phòng ở ngay trong khách sạn này?

- Ồ, mình cam đoan ông ta cho rằng cô ả chỉ là 1 kẻ dâm dăng - Nicole nói - nhưng dù sao thì mình cũng nhận thấy ông ta đâu có nồng nhiệt như cô ả.

- Mình không thể biết được cuộc sống tình cảm của người khác và mình cũng không cần biết làm gì.

Nicole chỉ mỉm cười băng qua khi Charles quay lại và khoác áo khoác lên vai cô ta. Trong khi cùng các bạn rời khỏi khách sạn, Keely thấy mừng là họ không nhìn thấy cặp kia đâu. Nàng cố tỏ ra chẳng bị tác động gì, nhưng hơn bao giờ hết nàng chỉ ước giá tối nay mình đừng đến đây. Lẽ ra nàng phải nghe theo linh tính mà ở nhà, và để mặc cho nỗi khao khát Devereaux chết 1 cách từ từ và thanh thản. Giờ đây vết thương lại há miệng, đúng lúc đã sắp lành. Bây giờ nàng lại phải bắt đầu lại từ đầu. Chỉ có điều lần này lại thêm 1 đau đớn nữa cho vết thương. Madeline Robins. Và còn bao nhiêu người đàn bà khác nữa?

Về tới cửa nhà mình, Keely vui vẻ bắt tay Roger và cảm ơn anh ta về buổi tối hôm nay.

- Tôi hy vọng là cô thấy vui - anh ta nói, và Keely nghĩ rằng có lẽ tối nay anh ta cũng chẳng vui gì hơn mình. Charles bấm còi tạm biệt, xe của họ phóng đi.

Vào đến trong nhà mình, Keely để mặc không kèm chế nữa và đứng gục vào cửa. Mệt mỏi, rệu rã tinh thần, nàng đi tới bàn, và bật ngọn đèn bàn bằng đồng lên. Vứt mũ và ví lên ghế sofa cỡ

"tình nhân", nàng cúi xuống cởi khoá dép và chuỗi hạt kim cương nhân tạo lên. Những lời của Dax lại văng vẳng bên tai khiến nàng đỏ bừng mặt. Nàng tự nhủ chắc chỉ vì máu dồn lên mặt trong lúc nàng cúi xuống mà thôi, nhưng câu nói của ông gợi lên tất cả những hình ảnh tình tứ. Nàng đá văng sandal đi khiến người lùn hẫng xuống vì thiếu đôi giày cao gót.

Nàng vừa cởi cúc áo vừa đi tới cầu thang. Chuông ngoài cửa ngân nga rất to.

Mình có quên gì trong xe không nhỉ? - ý nghĩ đầu tiên của nàng là như vậy.

Vừa vội vã cài lại cúc áo, Keely vừa mở hé cửa nhòm ra ngoài.

- Chào em - ông nói.

- Chào anh - nàng đáp.

Chương 8

Theo bản năng nàng đưa tay lên tường để tắt ngọn đèn ngoài cổng .

Giọng ông đượm vẻ khôì hài đập vào tai nàng:

- Em nghĩ là chúng ta đang bị điều tra chẳng?
- Em cũng không biết nữa. Liệu có thể thế chẳng?

Nàng cảm thấy - hơn là nhìn thấy - ông nhún vai bất cần:

- Tôi muốn thử liêu xem sao.

Nàng tránh sang bên để ông đi qua cửa. Ông đi 3 bước vào phòng và nhìn quanh bằng con mắt tán thưởng. Keely rất tự hào về nhà mình. Cách đây 10 năm tòa nhà đã sập xệ rất nhiều, nhưng 1 người đã mua nó và sửa sang lại thành 2 căn hộ riêng biệt. Lúc đó ngôi nhà này đã được sửa sang và trang bị lại hiện đại hoàn toàn, nhưng 3 năm sau Keely mua lại và đã trang trí lại nội thất cho phù hợp với mình hơn.

Bề ngoài ngôi nhà trông rất điển hình theo kiểu New Orleans với những bức tường xây bằng gạch đỏ, cửa lật màu trắng và song cửa cùng lan can làm bằng sắt uốn. Keely đã bố trí mọi thứ lại 1 cách tinh tế kết hợp giữa cũ và mới. Những đồ gỗ cổ mà nàng lấy ra từ trên gác xép và mua lại ở các cửa hàng đồ cũ được bày hài hòa với những thứ còn tạm được bọc bằng vải trắng. Đồ gỗ màu trắng bình dị làm nổi bật nền tường màu cát. Nhiều mảng màu hồng, xanh da trời, và xanh lá cây được sử dụng như những mảng màu nhấn, đó là những cái gối, những bức đồ họa được đóng khung, 1 tấm vải bông căng trên tường phòng ăn. Hiệu quả thật tuyệt vời.

- Tôi thích ngôi nhà của em - Dax nói mà không quay lại - trông giống như em.

- 107 tuổi ư?

Ông quay lại nhìn nàng, mắt long lanh tinh quái.

- Những đồ cổ của em được gìn giữ 1 cách đáng kinh ngạc - ông lắc người hất chiếc áo khoác trên vai xuống và quay ra cửa treo nó lên cây mắc áo bằng đồng. Rồi ông chậm rãi quay lại cho đến khi họ đứng trước nhau, mặt đối mặt.

Có thể họ đã đứng nhìn nhau hàng giờ, hàng năm, 1 phần của vĩnh cửu, hoặc chỉ là vài giây. Bao nhiêu cũng được, nhưng đã đủ để họ chuyển tải đến nhau tất cả mong chờ, nhu cầu được ở bên nhau, và những thất vọng mà mỗi người đã phải chịu đựng từ sau lần gặp gỡ cuối cùng đến giờ.

Mỗi chi tiết trang trí bên ngoài đều bị kéo tuột xuống và những gì còn lại chỉ là những ham muốn trần trụi của người này đối với người kia. Không còn ai nhìn thấy họ, chẳng còn lễ thói xã hội, không có những cuộc đối thoại mà họ cần phải thực hiện. Trong khoảnh khắc này chỉ còn mình họ, và họ gạt lương tri sang bên để nhường chỗ cho sức hấp dẫn vẫn ám ảnh họ, và chỉ sống cho hiện tại.

Ông chậm chậm đưa tay ra và quàng lấy vai nàng. Nàng đưa tay lên vai ông. Hai tấm thân đổ về phía nhau, cho đến khi áp chặt thành 1 khối thống nhất.

Ông cúi đầu và dụi vào tóc nàng, vào tai nàng, vào cổ nàng. Môi ông lướt qua hàm nàng, lên đến gò má, đến lông mày, rồi dọc theo sống mũi, và cuối cùng dừng ở khoé miệng.

- Anh không thể nào tránh xa em được. Anh đã cố. Nhưng không thể.

Miệng ông áp vào miệng nàng và đôi môi nàng nở ra như 1 nụ hoa đón ông. Ông bám vào nàng tựa như nàng là nguồn sống của mình. Nàng rạng rỡ vì mình đã duy trì sự sống cho ông và chỉ mong ông lúc nào cũng vui sướng thế này.

Cảm giác được mơn man cứ tiếp diễn, tiếp diễn mãi choán cả hơi thở của nàng, đưa nàng trở về với cuộc sống. Từng tế bào trong cơ thể nàng chột bùng tỉnh trước cái động chạm của ông, trước mùi vị cơ thể ông, và cái âm thanh trầm trầm âm lên từ lồng ngực ông. Ngực nàng căng lên khao khát như bầu ngực căng sữa của người mẹ. Nó đau nhức muốn được tuôn trào. Trong khi đó, vòm bụng nàng lại như trống rỗng đang mong chờ được điền đầy.

2 cánh tay ông lỏng ra nhưng chỉ để đưa bàn tay lên bụm lấy khuôn mặt nàng và nhìn vào đôi mắt mê mông của nàng.

- Keely, tại sao em lại làm như thế này với anh? Tại sao em ra đi không 1 lời từ biệt như vậy? Em có biết anh đã chạy cuống cuống ở sân bay như thế nào không? Làm sao anh biết được em có bị bắt cóc hay chuyện gì khác không? Những cảnh rùng rợn trong những cơn ác mộng kinh khủng nhất hiện ra trong óc anh. Tại sao em lại làm như thế?

- Dax - nàng rên lên - em nghĩ rằng có lẽ tốt hơn cả là chúng ta không nên gặp riêng nhau nữa. Mọi việc đã... vâng... đã buột khỏi tầm tay của chúng ta.

- Anh xin lỗi vì những gì đã xảy ra sau khi cắt rời Mount Vernon, Keely, anh sẽ không bao giờ làm 1 điều gì hại cho em hoặc xúc phạm em. Lạy Chúa tôi! Anh đã muốn xin lỗi em. Anh đã cố, nhưng em bỏ điện thoại ra ngoài và ngày hôm sau thì không có cơ hội nào cả.

Trong 1 khoảnh khắc ngăn ngui những ngón tay ông lại nhẹ nhàng thám hiểm những đường nét trên mặt nàng, mân mê làn da mịn.

- Mặc dầu người ta có nói thế nào đi chăng nữa thì anh cũng là người có đạo đức. Nếu em là vợ anh thì anh sẽ giết chết kẻ nào dám chạm vào em - lúc này ông lại kéo nàng sát vào người, ôm ái ôm lấy nàng. - nhưng Chúa tha tội cho anh, anh thêm muốn em.

- Hãy cầu xin Chúa tha tội cho cả em nữa, Dax.

Ông không cần chờ thêm 1 lời mời thứ 2 nào nữa.

Keely biết mình đang trượt khỏi thế giới của trọng lực mà rơi vào 1 thế giới của những hạnh phúc hiếm hoi. Môi ông kéo nàng vượt khỏi biên giới của lương tri và những ăn năn, và nàng cũng không hề muốn quay lại. Không còn gì neo giữ, không mục đích, nàng bồng bềnh trôi trong 1 đại dương đam mê. 30 tuổi đời nàng chưa từng biết rằng cái động chạm của 1 người đàn ông lại có sức mạnh mê hoặc đến thế. Ham muốn như nổi dậy bạo loạn trong huyết quản, truyền điện đến từng đầu mút thần kinh của nàng.

- Em đẹp quá - ông nói thì thào - lúc chúng ta khiêu vũ anh chỉ muốn làm thế này thôi. - ông cúi xuống hôn lên chỗ lõm giữa 2 bầu vú của nàng, ngay bên trên dây áo ngực. Đầu ông chậm rãi đưa từ bên nọ sang bên kia, không chỉ mơn trớn nàng bằng miệng mà bằng cả mũi và cằm. 1 tay khẽ xoa bóp 1 bầu vú, môi áp xuống hôn bầu bên kia. Ông hôn nàng, hơn nữa, thấp hơn. Thấp mãi cho đến khi...

- Keely, Keely... - họng ông khàn khàn đau đớn gọi tên nàng. Ông áp trán vào trán nàng - Keely, Chúng ta không thể tiếp tục thế này nữa.

- Em biết!

- Anh không thể chịu nổi nữa.

- Em cũng không thể chịu nổi nữa.

- Anh phải đi thôi.

- Em hiểu.

- Ngày mai em sẽ dậy vào lúc 5h chứ? - ông vừa hỏi vừa lấy áo khoác trên cây treo áo xuống và khoác lên vai.

- Vâng - nàng cố mỉm cười nhưng đôi môi run bần bật không thể nào kìm nổi.

Ông nhìn chiếc đồng hồ đặt làm đeo trên cổ tay:

- Em sẽ chẳng được ngủ mấy đâu. Khuya rồi.

chẳng ai quan tâm đến nàng hơn như vậy.

- Bây giờ anh lái xe về nhà à? Về Banton Rough ư?

Ông lắc đầu:

- Không, ngày mai anh có việc ở đây? Mỗi khi về New Orleans anh ở tại Bienville House. Em biết chỗ đó không?

- Ở khu Quarter của Decatur phải không? - nàng nhìn thấy ông gật đầu - em biết nhưng chưa vào trong bao giờ.

- Ở đó sạch sẽ và yên tĩnh.

- Em đoán là thế.

Họ chẳng nói được với nhau những điều muốn nói mà chỉ tìm cách trì hoãn thời gian cho đến lúc buộc phải chia lìa.

- Ai sống ở nửa nhà bên kia thế?

- 1 đôi vợ chồng già. Ông chồng là 1 giáo sư triết học ở Tulane. Họ ở chung với 1 cô Greal Dane cao hơn em - nàng lại cố mỉm cười. Và lại không cười nổi.

- Em thật may vì mua được nửa này - cuối cùng tâm trạng hòa nhã của ông tan biến và cơn nóng giận nổ bùng ra như 1 ngọn núi lửa. Ông cúi kính chửi thề và đập tay vào nhau - mẹ kiếp! Tôi đứng đây lăm nhăm mãi thế này để làm cái quái gì kia chứ? Tôi chẳng cần biết ai ở nửa bên kia của ngôi nhà này làm gì sất. Tôi nói chỉ để tay tôi đừng động vào em mà thôi. Tôi đâu có biết mình đang nói gì. Tôi chỉ muốn làm tình với em, trần truồng, và tự do, chứ không giống 2 đứa trẻ mới lớn cứ phải e ấp.

- Keely, anh muốn được nhìn thấy em. Và anh muốn được nằm bên cạnh em. Anh muốn chúng ta làm đau nhau 1 tí và âu yếm nhau thật nhiều. Anh muốn hôn lên ngực em, bụng em và trong lúc đó nhìn mặt em. Anh muốn biết em như thế nào.

Nếu anh nói vậy có gì xúc phạm đến em thì anh xin lỗi, nhưng đó là điều anh đang cảm thấy và anh cảm thấy như thế ngay từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy em trên máy bay.

Giọng ông cao vót lên tới 1 nốt mà nàng chưa từng biết. 2 nắm tay cứ nắm vào rồi lại xòe ra tựa như đang cố gắng kiềm chế cơn căm giận nhưng không thể.

- Đó không chỉ là cái cảm giác anh đang cảm thấy nơi bụng dưới. Anh có thể thỏa mãn cảm giác đó ở bất cứ đâu. Nhưng đó là cái mà cả óc và tim anh cũng đang cảm thấy. Anh cứ cố nhét vào đầu cái ý nghĩ mình có thể trở thành bồ của em, trở thành bạn em. Nhưng Keely, anh không thể. Anh không thể ở bên em mà không chạm vào em. Em có hiểu không? Những cuộc gặp gỡ bí mật thế này có thể làm tổn thương cả 2 chúng ta, riêng về anh thì chẳng bao lâu sẽ làm anh mất trí mất. Tốt nhất cho cả 2 là chúng ta không gặp nhau nữa. Chào em.

Không nói thêm lời nào, ông đẩy tung cửa ra vào rồi đóng sập lại sau lưng. Keely đứng im không động đậy mặc dầu nỗi thống khổ lớn lao đang trào lên trong khắp cơ thể nàng.

Anh ấy nói đúng, anh ấy nói đúng. Chúng mình vẫn biết là tất cả những cái này sẽ chẳng đi đến đâu. Như thế này tốt hơn, tốt hơn. Tốt hơn.

Nhưng tại sao mặt nàng lại đầm đìa nước mắt.

- Chúng tôi đang phát thanh ở làn sóng 856 và tôi sẽ chuyển micro cho Olivia Newton - John. Keely, xin hãy nói thêm 1 lời nữa, từ trên ấy nhìn xuống mọi vật trông ra sao?

Keely nói vào chiếc micro nhỏ đeo bên cạnh mũi:

- Ron, mọi việc có vẻ tốt - nàng nói với người giới thiệu chương trình - cảnh sát vẫn đang làm việc ở chỗ có vụ 6 chiếc xe đâm nhau trên đường Pontchartrain Expressway, tại cửa Broad Exit. Mới chỉ có 1 làn đường được khai thông. Những người định đi về hướng đó có lẽ nên tính đến chuyển đi đường khác. Ngoài ra, ở các nơi khác mọi sự có vẻ yên tĩnh.

- Cảm ơn, em yêu. Còn sau đây em uống cà phê nhé.

- Cảm ơn Ron, thôi. Cả ngày hôm nay em bận hết rồi.

Ron thở dài náo cả lòng:

- Các bạn xem, thiên thần của chúng ta ở trên bầu trời kia quả là có 1 trái tim đá.

Keely tắt micro trong khi người giới thiệu chương trình chào tạm biệt thính giả và chuyển sang kênh khác. Hôm nào họ cũng diễn đi diễn lại những cuộc chuyện trò lố bịch đó qua làn sóng điện, vậy mà hình như người nghe vẫn nuốt được. Keely vẫn hay nhận được những bức thư của những người hâm mộ gửi đến để hỏi rằng nàng có thầm thấy mình quá sắt đá với anh chàng Ron tội nghiệp, kẻ rõ ràng là rất yêu nàng không? Chẳng mấy ai trong những người viết thư đó biết rằng Ron đã có vợ, có 3 con và hiện sống rất thanh bình dưới 1 cái tên có thật là Metairie.

Nàng thở dài trong khi Joe Collins, viên phi công lái máy bay lên thẳng và là cựu chiến binh cho máy bay chuyển hướng bay. Như thường lệ, những đốt ngón tay của nàng trắng bệch khi thấy mặt đất nghiêng đi. Chồng nàng đã mất tích sau khi máy bay trực thăng bị tai nạn. Nàng không bao giờ quên điều đó.

- Thiên thần, sáng nay có khoẻ chứ? - Joe trêu nhưng mắt nhìn nữ hành khách của mình rất

quan tâm.

Keely nhăn nhó mỉm cười.

- Vâng. Đêm qua tôi ngủ ít quá - đó là sự thực. Sau khi Dax ra về nàng đã ngồi lặng lẽ rầu rĩ cho đến khi phải đứng lên tắm và thay quần áo đi làm.

- Cô chắc chỉ vì ngủ ít không? - Joe hỏi và đỡ chiếc máy bay lên thẳng xuống bãi đỗ Superdome, nơi mà các buổi sáng và buổi chiều anh đón cô lên máy bay.

- Vâng. Tôi chỉ thấy chán nản thôi. Không có gì phải lo lắng đâu.

- Tôi không tin đâu, nhưng tôi sẽ không hỏi gặng nữa. Hẹn chiều nhé.

- Chắc hẳn rồi - Keely nói và bước ra khỏi máy bay cầm đồ đạc và đóng sập cửa lại. Nàng chạy dưới cánh quạt máy bay đang quay tít cho đến khi xa được 1 quãng rồi mới quay lại vẫy trong khi Joe lại cất cánh.

Keely thất thểu đi về xe mình và mở cửa. Sáng nay nàng thật sự định gọi điện đến báo ốm, nhưng rồi nghĩ rằng đi làm sẽ tốt hơn, coi như đêm qua không có chuyện gì xảy ra. tốt hơn là phải giữ cho mình luôn bận rộn còn hơn quanh quẩn lau chùi ngôi nhà trống rỗng và nghĩ về cuộc đời cũng trống rỗng của mình.

Nàng lái xe len lỏi trong dòng xe cộ đông đúc và đi về phía khu French Quarter, ở đó lúc nào cũng thấy ùn tắc giao thông. Vào giờ này những con phố bé tí không thích hợp với giao thông hiện đại lại chật cứng đầy những chiếc xe tải dừng lại để giao hàng cho vô số tiệm ăn và cửa hiệu ở khu Vieux Carre'. Cuối cùng nàng rẽ vào 1 bãi đỗ xe ở trên nóc 1 toà nhà lâu đời và đi bộ nốt đoạn phố để đến phòng thu thanh của KDIX.

Trận mưa đêm qua đã tạnh, mặt trời sũng nước mưa cố lộ ra - Keely cảm thấy cố gắng đó thật gượng ghiếc. Hôm nay nàng không muốn nhìn thấy bất cứ vật gì sáng chói cả. Nàng đang ở trong tâm trạng rất tối tăm và muốn cả thế giới phải biết điều đó.

Keely ngồi bên cửa sổ và dăm dăm nhìn ra ngoài rất lâu, nhớ lại những giây phút Dax ôm nàng, hôn nàng. Nàng nhớ như in tất cả những gì ông nói. Nàng tin tất cả những điều ông đã nói. Chính vì thế nàng không hề nghi ngờ gì việc ông sẽ không tìm gặp lại nàng nữa. Họ không thể là "bạn bè" của nhau, và cũng chẳng thể là gì khác. Chất hấp dẫn giữa 2 người quá mạnh. Mỗi khi ở bên nhau họ lại phản bội không chỉ riêng Mark mà còn phản bội những nguyên tắc của chính mình. Đời nàng chẳng cần có thêm ông để làm phức tạp thêm tình huống vốn đã khó trụ đỡ. Và ông cũng vậy, cuộc sống của ông chẳng cần đến nàng làm gì. Kẻ thù của ông sẽ được dịp làm ầm ĩ lên nếu ông có bất cứ 1 người quá lộ diện và hay nói trước công chúng như nàng.

Quyết định không mất thì giờ đào sâu mãi chuyện Dax lên, Keely đi tới bàn và như 1 cái máy trả lời những bức thư chưa trả lời, gọi điện lại cho những người đã gọi điện đến và nói rất lâu với người đạo diễn chương trình buổi sáng của mình. Bởi vì nàng làm việc 2 ca tách nhau sáng và chiều nên thông thường buổi chiều nàng nghỉ và không phải làm gì, chỉ mãi đến 3h30 nàng mới lại cần phải đón Joe ở Superdome.

Keely sắp sửa ra về thì cửa phòng làm việc của nàng bật mở. Nicole nhảy bổ vào. Cô ta vừa nói vừa thở hổn hển:

- Tạ ơn Chúa cậu vẫn còn ở đây.

Keely không thể nhịn cười được trước vẻ nhẹ người của bạn. Nicole đưa tay áp lên ngực với 1

cử chỉ đầy biết ơn.

Keely nói:

- Thôi nói nhanh cho mình biết mình đã gây ra chuyện gì đi.

- Trưa nay cậu sẽ trả lời phỏng vấn tại chỗ.

- Lại phải đoán mò thôi.

- Keely, đừng có giả vờ với mình. Mình không đùa đâu. Vì khách mà bọn mình đã lên chương trình bỗng dưng gọi điện báo là bị ốm và không thể đến được. Nếu cậu không muốn khán giả của mình không phải xem film đèn chiếu trong 15' thì cậu hãy đến thay cho ông ta hộ mình. Mình sẽ phỏng vấn cậu về vấn đề MIA và những gì đã diễn ra ở Washington tuần trước. Đó là tin nóng hổi và có giá trị. Vậy có vấn đề gì không?

Nàng không thích xuất hiện trên TV trong 1 buổi phỏng vấn trực tiếp, vấn đề là ở đó.

- Nicole, nếu là ngày khác thì mình sẽ tới, nhưng hôm nay mình cảm thấy không được khoẻ. Trông mình kinh lắm

- Trật lất rồi. Trông cậu vẫn xinh tuyệt như mọi khi.

Keely kêu lên:

- Mắt mình đầy quầng đây này.

- Mình cũng thế - Nicole hét lại - hóa trang là xong ngay mà. Hơn nữa, chắc cậu không định vì mấy cái quầng thâm trên mắt mà để mình hủy hoại đi phải không?

- Nicole, mình biết là nếu cậu chịu khó nghỉ 1 chút nữa là sẽ lời ngay được 1 nhân vật nào đó đến thôi mà. Ông thị trưởng được không? Bao giờ ông ta cũng là nhân vật cứu nguy rất tốt.

- Ông ấy chán ngắt. Keely, cậu đã có sẵn 1 cốt truyện rất hay rồi. Chuẩn bị đi. 10' nữa chúng mình sẽ đi. - Nicole nhìn đồng hồ và nói - Lay Chúa, thậm chí mình còn chưa nhìn đến kịch bản nữa kia. Đi nào! - cô đến bên bạn, nắm tay Keely lôi nàng đứng dậy.

Keely rên rỉ:

- Mình đang đau đầu.

- Uống 1 viên aspirin đi.

- Cái áo dài này...

- Đẹp lắm.

Họ đã ra đến cửa

-Ồ quái quỷ, thì đã sao nào. - Keely thì thầm tự hỏi.

- Tốt, như vậy là có tinh thần - Nicole nói và lôi Keely đi dọc hành lang. Đến cửa phòng rửa mặt của phụ nữ cô dừng lại.

- Cậu hãy làm những gì cần thiết đi rồi sau đó xuống nhà. Bài phỏng vấn sẽ tiếp tục ngay sau mục dự báo thời tiết, khoảng 12h20 nhưng hãy đến thật nhanh để có thể nổi thiết bị âm thanh cho cậu. Và nếu như thấy mình hỏi 1 câu gì đó ngu ngốc thì hãy giải thích thật dài dòng, mình đâu có biết mấy chuyện này! - cô đẩy Keely vào phòng rửa mặt.

Nhìn vào tấm gương gỗ ghề treo trên tường, Keely cố hết sức sửa sang sao cho mặt mày trông tươi lên 1 chút. Nàng quét phấn hồng lên má, tô môi đậm hơn và chải lại tóc. Chiếc áo dài lụa màu ngọc thạch này sẽ rất ăn ảnh, ít nhất nàng cũng không mặc 1 chiếc áo dài kẻ sọc hay caro khiến trông người ta có vẻ xoàng xĩnh.

Nhìn lại đồng hồ đeo tay, Keely nhận thấy đã sắp giữa trưa. Nàng ra khỏi phòng rửa mặt và đi xuống cầu thang bằng bê tông và về phía cánh cửa dày trịch của phòng quay. Đèn đỏ báo đường đi đã bật nhưng nàng vẫn chỉ mở hé cửa đủ để nhìn vào. Phòng quay tối om, trừ 1 quãng ánh sáng chiếu vào bàn phỏng vấn, nơi Nicole và anh chàng cộng sự đang ngồi đọc bản tin.

Keely cố mở to mắt cho quen với bóng tối trước khi rón rén bước qua đám dây điện lằng nhằng trải trên sàn. Khi 1 dòng quảng cáo thương mại xuất hiện trên màn hình, người đạo diễn sàn quay mới nhắc tai nghe ra khỏi 1 trong những ống kính camera và đi tới nắm tay nàng.

- Hello, thật lòng lấy - anh ta thoải mái nói - cho phép tôi được dẫn cô tới nhóm phỏng vấn. Liệu có định bắt nhân tình với tôi không nhỉ?

Keely cười to:

- Randy, khi nào vợ anh cho phép đã. Mọi chuyện thế nào?

- Nháo nhào như thường lệ,. Cám ơn cô hôm nay đến cứu chúng tôi. Có người không muốn làm chung phỏng vấn với Devereaux.

- Dev - cái tên đó chết lặng trên môi trong khi nàng theo Randy dẫn đường đi tới nhóm phỏng vấn và thấy Dax đã ngồi sẵn trên chiếc ghế sofa nhỏ và đã được nối với micro.

- Tôi nghĩ là 2 vị đã quen nhau rồi - Randy nói và đẩy nhẹ Keely ngồi xuống cạnh Dax và đưa microphone cho nàng và dặn - đừng để nó làm nhàu áo lụa của cô ấy.

- Randy, nghỉ 30 giây rồi đấy - 1 trong những tay quay film gọi.

- Sau lần nghỉ tới là đến lượt cậu - Randy nói rồi đi vòng về máy quay của mình và lại đeo tai nghe vào.

Keely mấp má môi hỏi:

- Sao anh không nói cho em biết?

- Anh đâu có biết - ông khẽ trả lời và giả vờ sửa lại cravat.

Nàng nguẩy đầu:

- Không biết?

- Mãi sáng nay anh mới biết. Nicole gọi cho anh rất sớm và xin lỗi rồi rít. Cô ấy dặn anh trưa nay đến đây. Vậy là anh đến.

Keely ngồi lại để tránh thật xa sự hiện diện ấm nóng của ông đang sát sạt bên nàng trên chiếc

sofa chật hẹp này. Nàng khẽ kéo gấu áo và lẩm bẩm:

- Nó đã lừa cả 2 chúng ta. Em cũng bị lừa bởi trò đó. Em đâu có biết anh cũng đến đây. Nó bảo là em cứu chương trình bởi vì người mà bọn họ định phỏng vấn hôm nay không thể đến được. Em rất tiếc.

- Anh không tiếc.

Nàng lại nhìn ông, nhưng chưa kịp nói gì thì đèn trong trường quay bật sáng quất chiếu thẳng vào chỗ họ ngồi.

- Xin chào, cô gái gợi cảm! - giọng người đạo diễn oang oang vang lên từ 1 buồng điện thoại công cộng dựng trên sàn đập vào tai họ. Keely nhận thấy họ đã bắt đầu 1 chương trình quảng cáo thương mại khác.

Những người quay film kéo ầm ầm những chiếc máy có 3 chân tới chĩa vào nàng và Dax - Tiếc quá, ngài nghị sĩ, tôi xin lỗi. Tôi đang nói chuyện với Keely của chúng tôi mà.

- Hello Dave - Keely nói, cô đưa tay che mắt trước ánh sáng chói chang và vẫy người đàn ông đứng sau bảng điều khiển đặt trong buồng điện thoại. Thật bất ngờ giọng nàng vang vang to tướng khắp trường quay.

- Làm ơn chỉnh lại âm lượng hộ cái đi - họ nghe thấy tiếng Dave gọi, rồi anh quay sang nói với Keely qua microphone - lại đi, lần này để kiểm tra micro.

- Hello Dave. Đây là Keely Preston đang thử micro. 1, 2, 3.

- Nghe tuyệt lắm, âm điệu ngọt như mật ă. Thưa nghị sĩ Devereaux, ngài vui lòng...

- Hello Dave, cháu bé mới sinh thế nào?

- Ồ, tôi tới rồi. Đúng thế. Lần trước khi ngài tới đây thì vợ tôi đang nằm bệnh viện. Cảm ơn ngài vì vẫn nhớ. Cả 2 mẹ con đều khỏe cả.

- Tốt lắm - Dax nói.

Rồi đến 1 giọng cất lên cáu kỉnh:

- Nicole, cô làm ơn cất cái xác rùa bò của cô vào chỗ đi cho. Chỉ còn 60 giây nữa thôi.

Keely thấy Nicole đã nhảy khỏi bàn đọc bản tin và chạy tới tấm gương của trường quay để kiểm tra lại mái tóc. Lúc này cô đang đi nhanh qua phòng và ngồi phịch xuống chiếc ghế đặt đối diện với chiếc sofa và cái microphone lên cổ áo.

- Chúa lòng lành! - cô vừa thở vừa nói - hôm nay thật là... xin chào ngài nghị sĩ Devereaux, chúng ta lại gặp nhau - cô cố tình phớt lờ Keely đi, và Keely biết rõ bạn mình đang rất bối rối. Nicole biết gọi "Chúa lòng lành" từ bao giờ thế nhỉ!

Ông nói:

- Cô cứ gọi tôi là Dax.

Nicole mỉm cười:

- Vâng, nhưng không phải trong khi phỏng vấn.

- Nicole, camera số 2 sẽ quay cô - Randy khẽ nói thay vì cái giọng oang oang của Dave - 15 giây nữa.

- Cả 2 đã sẵn sàng rồi chứ? - Nicole hỏi rồi không cho trả lời cô quay sang nhìn vào camera của mình, liếm môi và mỉm cười. Khi đèn đỏ ở phía trước camera bật sáng, cô nói:

- Phần phỏng vấn hôm nay chúng ta sẽ gặp Keely Preston của chúng tôi và hạ nghị sĩ Dax Devereaux.

Trong 7' tiếp theo Keely và Dax trả lời các câu hỏi của Nicole và nêu thêm những điểm mà Nicole chưa nhắc đến. Cuộc phỏng vấn tiến hành trơn tru. Keely và Dax làm như chỉ quan tâm đến nhau ở những gì liên quan đến chủ đề họ đang thảo luận mà thôi, có 1 lần trong khi Dax đang nói bằng cái giọng tự tin và chùng mực của mình, Keely quay lại nhìn ông. Ông đang giơ 1 ngón tay lên làm hiệu - nàng bỗng thấy cử chỉ độ thân thuộc làm sao. Từng vấn đề đều được ông đưa ra mạch lạc, khúc chiết, và rất rõ ràng. Ông không bao giờ sử dụng từ ngữ 1 cách mập mờ khi điều đó có liên quan đến lợi ích của người khác. Ai đó có thể gọi ông là kẻ hơi quá khích. Nhưng Keely thì rất khâm phục đánh giá ông là 1 người có sức thuyết phục rất cao.

- Xin cảm ơn 2 vị - Nicole nói, kết thúc phần phỏng vấn của chương trình bản tin thời sự. Cô đứng dậy, gỡ microphone ra rồi nói - tôi không thể nói hết được lòng biết ơn của tôi đối với việc 2 vị đã dẹp mọi chuyện khác để cho phép tôi thực hiện cuộc phỏng vấn này.

- Mình lấy làm mừng vì đã làm được điều đó - Keely nói, không thể kìm được cơn tức giận và lóng ngóng tháo microphone ra. Nàng biết rõ Nicole nghĩ gì trong đầu khi mời 2 người bọn họ đến phỏng vấn. Đêm qua lúc Nicole quay nàng về quan hệ với Dax thì Keely đã phủ nhận việc nàng có 1 mối quan tâm nào không đúng mực đối với ông. Lẽ ra nàng phải hiểu là Nicole không phải là đồ ngốc, và nếu như có điều gì làm cô ta quan tâm nhất thì đó phải là quan hệ giữa đàn ông và đàn bà.

- Bây giờ thì tôi xin lỗi phải đi. Tôi còn nhiều việc khác phải làm - không nói thêm lời nào nữa với cả 2, Keely đi vụt qua Dax và rời khỏi trường quay.

Keely run lấy bầy trèo lên cầu thang và lao đảo đi dọc hành lang để về phòng làm việc của mình. Nàng ngồi sụp xuống ghế, đưa 2 tay lên bụng mặt, thở dài nặng nhọc. Lần này số phận đã đưa tay cho họ, nhưng lại đưa Dax đến gần nàng 1 lần nữa. Nàng đã chùn lại trước thực tế là Dax sẽ không đóng 1 vai trò nào trong cuộc đời mình.

Đêm qua, trong cơn tức giận và thất vọng, ông đã đi tới kết luận đó và tỏ ra có kỷ luật hơn nàng, ông đã nói rằng sẽ không gặp lại nàng nữa. Vậy mà giờ đây, chỉ vài giờ sau - họ đã lại ngồi bên nhau, ngồi sát bên nhau, trên cùng 1 chiếc ghế sofa, cùng thở chung 1 bầu không khí và giả vờ như điều đó chẳng có gì khác thường.

Nhưng có 1 điều chắc chắn rằng nàng sẽ không tiếp tục ngồi trong cái phòng làm việc u ám này của mình mà chăm chú cái vết thương đó. Nàng phải thoát khỏi tòa nhà này, càng nhanh càng tốt.

Keely đang lấy áo khoác trên mắc áo xuống thì cửa khẽ mở, Dax lách vào và đóng cửa lại. Họ im lặng nhìn nhau hồi lâu. Tay Keely sững lại ở động tác nhắc áo khoác xuống. Ông đứng tựa vào cửa dường như đang chống chọi lại trước cơn bão.

Cuối cùng ông hỏi:

- Em định đi đâu bây giờ?

Nàng khoác áo lên người. Phản xạ tự vệ 1 cách máy móc chẳng?

Phải, nàng cảm thấy mình trở trối, yếu đuối quá. Trái tim nàng đập thành thịch trong lồng ngực 1 cách vô lý và tức tối:

- Ra ngoài. Em được nghỉ khá lâu vào buổi trưa.

- Ồ - ông đáp, nhưng không hề có ý định tránh ra cho nàng đi. Lạy Chúa, nàng đẹp quá, ông nghĩ. Đêm qua ông đã nói tất cả những lời đó 1 cách rất thật tâm. Nếu họ cứ tiếp tục bí mật gặp nhau như vậy là điên rồ. Ông khinh ghét tất nói dối và làm những điều lén lút. Điều đó làm tình cảm của ông đối với Keely bị hoen ố, và chỉ riêng 1 lý do đó thôi cũng khiến ông không muốn những cuộc hò hẹn bí mật với nàng.

Nhưng ông không thể nào dập tắt nỗi khao khát nàng, vì thế ông đành quay đi làm ngơ trước cảm dỗ. Đó là 1 cuộc phẫu thuật nặng nề. Là lỗi nói thật cay đắng. Không tin lắm, nhưng rất quả quyết - ông đã đi tới phòng quay đó. Vậy mà chỉ cần nhìn thấy nàng, mọi quyết định của ông đã tan biến thành mây khói.

Ông đã ngồi rất đàng hoàng và trang nghiêm, trả lời mọi câu hỏi của Nicole rất khúc chiết và rành mạch. Vậy mà thực ra trong lòng ông đang làm tình với người đàn bà ngồi bên mình. Người ông nóng bừng lên trước cái sức nóng đang vẫy gọi ông tiến tới. Ông nhận rõ từng cử động của nàng, dù cử động đó có nhỏ đến đâu. Ngắm bộ ngực mềm mại hơi nhũ lên của nàng, ông cố hít vào từng hơi thở nàng thở ra.

- Anh đến để nói với em rằng anh không hề biết em tham gia vào chương trình phỏng vấn trưa nay. Anh cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy em chẳng kém gì em khi nhìn thấy anh ở đây.

- Em nghĩ là anh không hề có liên quan gì đến chuyện này. Mọi chuyện sức mùi Nicole. Cô ta đã dàn xếp mọi thứ.

- Để làm gì kia chứ? Anh muốn nói là ngoài việc cô ấy nghĩ rằng cuộc phỏng vấn sẽ rất lý thú?

- Em nghĩ là nếu không nhìn thấy chúng ta nhảy với nhau đêm qua thì chắc cô ấy không nghĩ rằng chúng ta thích thú việc trả lời phỏng vấn đâu - Keely nhìn đi chỗ khác - cô ấy... ơ... cô ấy bắt đầu hỏi vụn vặt em rồi...

Biết rằng lúc này không thể đi được, Keely bèn treo lại áo khoác lên mắc. Nàng vút chiếc ví tay lên bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế ọp ẹp kêu cọt két.

- Cô ấy hỏi những gì - ông hỏi và đến bên bàn, ngồi ghé lên mép bàn.

- Hỏi về anh. Hỏi là em quen biết anh đến mức nào trong thời gian ở Washington.

- Thế em nói sao?

- Em nói là không quen anh lắm.

- Và cô ấy nói sao?

Keely ngược nhìn ông, nghiêm trang trả lời:

- Cô ấy nói là nhìn cách chúng ta nhảy với nhau thì cô ấy không tin lời em nói.

Ông cúi xuống, cầm 1 tay nàng. Ngón tay cái ông mân mê những móng tay thon dài và gọt dũa rất đẹp:

- Cô ấy còn hỏi gì nữa? - ông ngược lên và chỉ nhìn thấy miệng nàng. Như cảm nhận được cái nhìn tán thưởng của ông, lưỡi nàng bèn thè ra. cái lưỡi mềm mại hồng hồng đó mà lại có 1 sức mạnh kinh khủng như vậy. Chỉ nhìn thấy thôi, cả người ông đã run hết cả lên.

- Cô ấy hỏi em có nghĩ rằng anh rất lực lưỡng không - 1 nụ cười thoáng hiện lên khoé môi nàng.

Ông nhướn 1 bên lông mày đen nhánh mịn màng lên vẻ tức cười:

- 1 anh chàng lực lưỡng ư? Ô hay đấy nhỉ. Anh đang sốt ruột muốn biết câu trả lời của em ra sao đây - ông cúi xuống sát gần nàng hơn.

Nàng phải ngả đầu ra sau để nhìn được vào mặt ông:

- Em nói rằng cũng có thể gọi anh là lực lưỡng được.

Ông nghiêng đầu sang bên, trêu chọc:

- Em nói như vậy về anh ư?

Nụ cười của ông thật dễ lây khiến nàng cười đáp lại:

- Trong 1 giây phút yếu đuối.

Họ cùng cười khế. Ông đưa ngón tay trở lê miết miết vào khoé miệng nàng. Rồi ông đưa tay nâng gáy nàng và kéo lại gần môi mình, tay kia lướt nhẹ lên ngực nàng luồn xuống dưới cánh tay nàng áp 2 thân hình họ vào nhau.

Tiếng tay nắm cửa lạch cạch vang lên như 1 phát súng nổ giữa căn phòng, họ lùi phắt ra khỏi nhau. Keely bật dậy khỏi ghế, nhưng Dax đã đứng chắn ngang, mặt quay ra cửa như bảo vệ nàng. Họ rã rời yên tâm khi thấy Nicole đứng ngay trong ngưỡng cửa. Cô vội đóng ngay cửa lại:

- Vì Chúa! Các người thật là! Chẳng lẽ 2 người không biết là trong lúc ăn trưa kiểu đó thì cần phải đóng cửa phòng làm việc lại à?

Keely đẩy Dax sang bên rồi đi vòng quanh bàn:

- Nicole, mình có thể bóp cổ cậu 1 cách dễ dàng vì cái trò bất ngờ mà cậu chơi hôm nay. Tại sao cậu làm như vậy?

Hoàn toàn phớt tỉnh cơn tức giận của bạn, Nicole nhảy phốc lên bàn của người giới thiệu các ca khúc của đài và 1 lần nữa làm cô nàng Cyndi rầu rĩ.

- Đừng giả vờ căm ghét khi lại được gặp nhau như thế nữa đi. Tối hôm qua mình nhìn thấy rõ ràng 2 người thêm được nhảy vào nhau đến chết được, vì thế mình bèn tự phong mình làm bà mối, có thể thôi - cô vui vẻ thừa nhận. - như vậy là kế hoạch của mình đã thành công, bằng không vào cảnh mình vừa nhìn thấy đây. Mình chỉ thất vọng vì không được nhìn thấy 2 người ở tư thế thất thủ hơn.

- Nicole! - Keely kêu lên, 2 má đỏ bừng - Dax.. mình muốn nói là... bọn mình...

Dax bước tới và quàng tay ôm lấy vai nàng, bình tĩnh nói:

- Nicole, rõ ràng là cô đã nhận thấy trong thời gian ở Washington, Keely và tôi đã bị nhau hấp dẫn. Đó chỉ là chuyện tình cờ. Cả 2 chúng tôi không ai dự định điều đó, thế nhưng nó vẫn xảy ra. Cả 2 chúng tôi đều nhìn thấy sự vô vọng trong việc phát triển mọi quan hệ đó lên. Nàng đã có chồng - ông buồn bã nhìn xuống Keely - còn tôi thì đang tranh cử chức thượng nghị sĩ. Có 1... chuyện tình... với 1 người đàn bà đã có chồng không hay ho gì cho 1 chính khách, dù cho Keely có ưng thuận đi chăng nữa, mà nàng thì sẽ chẳng bao giờ ưng thuận điều đó. Đêm qua sau buổi tiếp tân chúng tôi đã đi đến quyết định là nếu có thể tránh được thì chúng tôi không nên tiếp tục gặp nhau nữa. Dù là gặp riêng nhau hay công khai trước mặt người khác. Chính vì thế mà hôm nay cả 2 chúng tôi đều thấy bối rối khi gặp lại nhau.

- Đêm qua ư? - Nicole hỏi giật giọng và nhảy phắt xuống khỏi bàn - sau bữa dạ hội ư? Ở đâu?

Dax liếc nhìn Keely, thấy nàng gật đầu ông nói:

- Ở nhà Keely.

Nicole đứng tựa vào tường:

- Tuyệt! Có ai nhìn thấy anh ở đó không?

- Nhưng tại sao? - Keely hỏi, nàng không thích cái kiểu trề môi của Nicole.

- À... mình không phải là kẻ duy nhất nhìn thấy về... ầm ập trong khi 2 người nhảy. Chính vì thế mà mình mới lên đây. Đây là tờ báo mới ra sáng nay. Mình nghĩ là 2 người nên nhìn qua.

Mãi đến giờ họ mới nhìn thấy tờ báo trong tay Nicole. Cô đưa nó cho Keely. Bụng nặng trĩu, Keely mở trang đầu của mục xã hội. Kìa, 1 bức ảnh không thể nào lầm lẫn được chụp Dax và nàng đang nhảy và ôm siết lấy nhau. Ông đang cúi xuống nhìn vào mặt nàng, còn nàng ngược nhìn ông như bông hoa đang hứng ánh mặt trời. Nụ cười của họ thật riêng tư và còn nói lên nhiều hơn vòng tay ông đang ôm nàng. Dưới bức ảnh là dòng tít lớn "Nghị sĩ Devereaux và Keely Preston, vợ của 1 quân nhân MIA".

- Mẹ kiếp - Dax khẽ chửi thề và quăng tờ báo xuống sàn - Mẹ kiếp.

Keely khoanh tay trước ngực và quay đi, bước đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Nicole hắng giọng:

- Tốt hơn hết là cậu không nên lảng tránh. Khối kẻ sẽ nhảy lên khi vớ được bức ảnh này. Dax, có ai nhìn thấy anh ở nhà Keely không?

- Tôi nghĩ là không. Tôi đỗ xe ở 1 tiệm ăn trên phố St., Charles và đi bộ tới đó.

Keely quay lại trở mắt nhìn ông:

- Thật ư? em không biết gì cả.

- Em không biết thật ư? vậy em nghĩ anh đến nhà em bằng cách nào?

Họ tiến lại gần nhau. Nàng nhún vai:

- Em chẳng nghĩ gì đến chuyện đó. Anh đã đến nhà em, có thể thôi. Nàng nhặt 1 sợi xơ vai trên

áo ông - lẽ ra anh không nên làm như vậy. Khu vực đó về đêm rất nguy hiểm. Anh có thể bị cướp đấy.

- Anh là 1 gã lực lưỡng kia mà, em không nhớ à?

- Không, em nói thật đấy - nàng vội nói - anh có bị lạnh không?

Ông vuốt 1 lọn tóc của nàng và hất ra sau:

- Lúc anh về ư? Em đùa à? Họ cười khế trước câu đùa riêng tư.

- Ô hô! Quên mất mình rồi à? - Nicole nói và cả 2 người ngơ ngác quay lại, tựa như họ đã thật sự quên mất sự hiện diện của cô trong phòng - cá nhân mà nói thì mình hy vọng 2 người hãy nói cho cả thế giới biết họ nên đi mà lo công việc của mình đi. Mình sẽ không thích thú gì hơn khi thấy 2 người bắt đầu - hãy tiếp tục 1 cuộc tình nóng bỏng. Nhưng mình rất buồn khi phải nghĩ trong trường hợp này 2 người cần phải chuẩn bị đón nhận những hậu quả mà bức ảnh này sẽ đưa đến. Còn có 1 bài báo đi kèm mà 2 người chưa kịp đọc, trong đó người ta ám chỉ rất rõ ràng ở Washington còn diễn ra nhiều chuyện khác chứ không chỉ có mỗi cuộc họp của tiểu bang đó mà thôi. Căn cứ vào vẻ mặt 2 người, mình nghĩ sự ngờ vực của họ có lẽ cũng khá gần với sự thật.

Cô đi ra cửa

- Xin nhớ rằng mình không phải là kẻ thù. Mình là bạn. Và mình xin lỗi vì việc làm của mình ngày hôm nay. Giả như mình nhìn thấy tờ báo trước thì mình đã tính đến 1 phương án khác ít công khai hơn để đưa 2 người đến gần nhau - cô nheo mắt - nhưng mặt khác cũng có thể coi đó là 1 lý do giải thích cho đêm qua. 2 người đã được mời phỏng vấn ngày hôm nay và lúc đó chỉ là đang nhớ lại những gì đã diễn ra ở Washington mà thôi. Cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều, nhưng có lẽ 2 người cũng chỉ có thể có được bấy nhiêu thôi.

Nói xong cô đi ra cửa. Cửa đã đóng lại nhưng Dax và Keely còn nhìn chăm chăm vào cánh cửa hồi lâu. Ông thở dài và xoa xoa gáy:

- Anh nghĩ là thiên hạ đã quyết định hộ chúng ta.

- Em cũng cho là vậy. Dax, em xin lỗi. Vì bất cứ lý do nào trên đời em sẽ không gây cản trở cho việc anh tranh cử chức thượng nghị sĩ.

- Anh biết. Anh biết đích xác mình đang làm gì khi mời em nhảy điệu đó. Trước kia anh cứ tự lừa dối mình sẽ yêu em 1 cách thuần khiết. - ông khoát tay chỉ tờ báo nằm dưới sàn. 1 bức ảnh đáng giá ngàn lời nói.

- Bây giờ chúng ta chỉ cần làm sao không cho thiên hạ có cớ để xì xào nữa. Đêm qua anh đã nói là chúng ta không nên... không thể... gặp nhau nữa, dù cho chúng ta chẳng có tội tình gì. Việc xảy ra hôm nay chỉ càng củng cố thêm quyết định đó mà thôi. - nàng ngược nhìn ông - Dax, em hiện vẫn có chồng. Những gì còn lại chỉ là yếu tố thêm vào mà thôi, và đó là lý do khiến tất cả những điều khác trở nên quan trọng. Em đã có chồng.

Ông đi ra cửa, nhưng trước khi mở cửa ông quay lại nhìn nàng:

- Em sẽ không sao chứ? Nếu người ta hỏi về bức ảnh đó thì sao?

- Em sẽ tự biện hộ cho mình. Em đã gặp anh ở Washington. Chúng ta đi ăn trưa cùng mấy nghị sĩ khác, 1 nhà báo và 1 đại biểu khác của PROOF. Em rất coi trọng quan điểm của anh đối với

trường hợp của chúng em. Em hoàn toàn ủng hộ anh tranh cử vào thượng viện. Ngoài những vấn đề đó ra thì không có gì khác nữa.

Ông gật đầu buồn bã. Trông ông giống như 1 người đang đi lên giá treo cổ cứ nấn ná ở lại càng lâu càng tốt trước khi phải ra đi:

- Nếu em cần anh làm điều gì...

đôi mắt nàng nói hộ nàng câu trả lời.

Rồi ông đi, và nỗi đau dội lên không thể nào chịu nổi. Nàng loạng choạng mò mẫm đi về bàn và nằm gục đầu lên cánh tay. Tiếng chuông điện thoại réo chói tai làm cắt ngang cơn mơ màng của nàng:

- Tôi nghe - Keely nặng nề nói vào ống nghe.

- Cô Preston, tôi là Grady Seas ở tờ times Picayune.

Keely nắm chặt ống nghe và lầm bầm nói:

- vâng?

Chương 9

Đây chỉ là cú điện thoại đầu tiên trong vô số cú điện thoại tương tự khác. Các phóng viên dai nhách rất thất vọng trước câu trả lời bình thản của Keely Preston Williams trước các câu hỏi dồn dập của họ. Khi được hỏi có phải nàng và Devereaux có 1 mối quan hệ lãng mạn không thì nàng chỉ khẽ cười.

- Tôi tin rằng ngài nghị sĩ sẽ không mấy hãnh diện khi để tên tuổi mình dính dáng 1 cách lãng mạn với vợ của 1 quân nhân MIA.

- Bà Williams, chồng bà đã mất tích hơn 12 năm. Và bà cũng chưa hẳn là già. Mà chuyện tình lãng mạn của ngài nghị sĩ thì có đến vô số.

Thực ư? Vậy có bao nhiêu người khác? Và mình chỉ là 1 trong vô số đó sao?

- Tôi không được biết về chuyện yêu đương của ngài nghị sĩ, cả trước kia cũng như hiện tại.

- Vậy bà nghĩ thế nào về vẻ thân mật của 2 người trong khi nhảy? - câu hỏi này được kèm theo 1 cái liếc đều cang - bà Williams, bức ảnh đâu có nói dối.

- Đúng là không, nhưng chúng có thể được diễn giải 1 cách sai lầm mà thôi. Ngài nghị sĩ và tôi đã ăn mừng thắng lợi chung của chúng tôi ở Washington. Ông ủng hộ PROOF. Nếu như trong chiến dịch tranh cử mà ông ấy cũng duyên dáng như trên sàn nhảy thì chắc chắn sẽ thắng cử.

Nàng đã nói câu sau này với 1 cổ họng nghẹn thắt và nụ cười cứng nhắc trên môi. Nghe nàng nói cứ như 1 người phụ nữ ngớ ngẩn và màu mè, nhưng như vậy còn tốt hơn giọng 1 kẻ cảm thấy tội lỗi trong 1 chuyện tình ái rối rắm.

Tất cả các cuộc phỏng vấn khác đều theo cùng 1 kiểu như vậy.

Bởi vì cả Dax lẫn nàng đều không chịu cung cấp thêm bằng chứng nào để thổi bùng thêm ngọn lửa của vụ scandal nên cuối cùng chuyện ầm ĩ cũng nhanh chóng tắt hẳn. Đúng khi bắt đầu nghĩ rằng mình đã lẩn tránh được hầu hết những phóng viên dai dẳng nhất, Keely mới biết rằng mình chưa gặp điều tệ hại nhất.

4 ngày sau khi nàng và Dax xuất hiện trên truyền hình, Joe thả nàng xuống bãi đỗ xe sau nửa ngày làm việc vất vả. 3 phóng viên chưa bao giờ bỏ cuộc đã chờ sẵn để phỏng vấn tiếp.

- Có vẻ như cô có bạn rồi đấy? - Joe gọi to trong tiếng cánh quạt máy bay quay vù vù trong khi anh cho máy bay lên cao.

Keely đã nhìn thấy chiếc xe đỗ cạnh xe mình và lúc này người đàn ông ngồi sau tay lái mở cửa chui ra. Đó là Al Van Dorf.

- Hình như thế thật - Keely bức bối nói. Nàng cảm ơn Joe đã thả mình xuống đất an toàn rồi vội chào tạm biệt anh. Rồi không chạy nhanh khỏi vùng gió đang quạt vùn vụt như mọi khi, nàng chậm chạp đi về phía xe mình. Van Dorf đã đứng chắn ngang đường đi của nàng về chỗ cái xe.

Ông ta nhìn thấy chiếc máy bay trực thăng lên cao và ngoặt về phía Hangar, nơi Joe vẫn cất máy bay.

- Tôi chưa bao giờ hết kinh ngạc khi thấy máy bay có thể bay được - ông ta nói, mắt vẫn nhìn theo chiếc máy bay trực thăng đang khuất dần.

- xin chào ông Van Dorf. Điều gì đã khiến ông đến New Orleans này vậy? Ông không còn tin gì để viết về Washington nữa sao? Bình tĩnh, bình tĩnh nào Keely - Nàng tự nhủ - làm cho ông ta tức giận chẳng phải là điều gì tốt lành cho nàng. Nàng cố làm dịu câu nói cay độc bằng nụ cười duyên dáng và nhìn về mặt ông ta có thể nói ông ta không biết câu nói đó của nàng có ý định xỏ xiên gì hay không.

- Chị cần nói rằng lúc này ở đây có nhiều điều thú vị đáng viết hơn - đôi mắt màu thép nhìn nàng qua ánh mắt không đeo kính. Miệng ông ta từ từ mỉm cười và cuối cùng khi nụ cười hiện hẳn ra thì có đầy vẻ xác láo.

- Ví dụ như chuyện của bà và nghị sĩ Devereaux chẳng hạn ấy mà.

Trông ông ta hoan hỉ như sắp được nhận giải Oscar không bằng.

- Tôi... tôi không hiểu. Nghị sĩ Devereaux và tôi ư?

- Sao chúng ta không đi đâu đó và uống với nhau chút gì để nói chuyện đó? - ông ta bước tới để khoác tay Keely. Nàng duyên dáng né tránh nhưng tỏ thái độ dứt khoát rằng nàng không thích bị ai đụng chạm vào mình.

- Không, cảm ơn ngài Van Dorf. Nhưng tôi đang đi về nhà.

- Ồ, vậy thì chắc là chúng ta phải nói chuyện ngay ở đây vậy. - ông ta thò tay vào túi áo ngực và lấy ra 1 tờ báo gấp nhỏ. Keely biết ngay đó là cái gì. Ông ta nghiêng đầu ngắm nghía tờ báo. - Bà Williams, bà ăn ảnh lắm.

- Cảm ơn ông - nàng có thể chờn vờn lại ông ta 1 khi ông ta còn muốn chờn vờn nàng.

- Bà có thấy là ngài nghị sĩ cũng có 1 bức ảnh rất đẹp không? Ông ta đẹp trai quá.

- Vâng, đúng vậy. Ông ấy rất đẹp trai - câu trả lời dễ dàng của nàng khiến ông ta ngạc nhiên - ông ta gần như là tức giận khi thấy nàng không hề luống cuống.

Lợi dụng lúc ông ta đang chùn lại, Keely hỏi:

- Ông Van Dorf, ông muốn nói với tôi chuyện gì vậy?

Ông ta nhìn xoáy vào nàng. Người đàn bà này hoàn toàn chẳng phải dễ điều khiển. Nếu cô ta muốn chơi thô bạo, vậy thì sẽ chơi thô bạo vậy.

- Ở trên giường Devereaux có làm tình cũng giỏi như khi tranh luận không?

Nếu câu hỏi đó định làm cho nàng sững sờ, thì nó đã thành công. Mất 1 lúc Keely chờ người không nói được gì. Mãi nàng mới cất được lời với đôi môi run bần bật.

- Ông Van Dorf, sự suy diễn của ông thật không thể nào tha thứ được. Và tôi thấy không thêm hạ mình để phủ nhận nó.

- Bà và Devereaux có phải là tình nhân của nhau không?

- Không.

- Vậy bà sẽ giải thích bức ảnh này thế nào?

- Thế ông giải thích thế nào? - nàng hỏi đập lại. Tức giận đã thay chỗ cho sự choáng váng và nàng không thể kìm nổi ý muốn đập thẳng vào cái nụ cười mỉa mai về hiểu biết đang vặn cong đôi môi ông ta thành cái cười nhảu nhở gớm ghiếc kia - người ta vẫn luôn nhảy với nhau đấy thôi. Ông có dám nói rằng Tổng thống có chuyện yêu đương nhăng nhít với bất cứ người đàn bà nào nhảy cùng Tổng thống trong những cuộc tiếp tân ở Nhà Trắng không?

- Có, người ta vẫn thường nhảy với nhau, nhưng mấy khi có những nụ cười tuyệt vời thế kia?

- Nghị sĩ Devereaux là người duyên dáng. Tôi thấy ông ấy rất uyên bác, có cá tính, nhiệt tình. Tôi đánh giá rất cao quan điểm của ông ấy ủng hộ chúng tôi trong vấn đề MIA. Tôi kính trọng sự can đảm của ông ấy khi đương đầu với những sự chỉ trích. Khâm phục và kính trọng, đó là tất cả tình cảm của tôi đối với ông ấy - dối trá, óc nàng buộc tội và khiến nàng càng quyết tâm gạt Van Dorf ra khỏi đường đi của mình. - làm thế nào ông nhận thấy có gì bất chính trong điệu nhảy đó quả thật tôi không hiểu. Phải chăng ông coi đó là cái giỏi của nhà báo?

Van Dorf lạnh lùng đáp:

- Bà Williams, không phải chỉ là 1 điệu nhảy. Đó là tất cả những cái đưa mắt và những nụ cười ở Washington. Đó là cái ngày mưa gió dầm dề mà cả 2 người các vị chẳng ai lấy làm điều. Đó là 1 linh cảm của tôi.

Nàng cười buồn:

- Nếu như "linh cảm" là nguồn thông tin duy nhất của ông thì có lẽ ông nên đi tìm lấy 1 nguồn thông tin nào khác đáng tin cậy hơn. Tôi chưa bao giờ là tình nhân của nghị sĩ Devereaux cả - Đó là sự thật - tôi sẽ không bao giờ là tình nhân của ông ta - để rồi xem - và tôi chẳng bao giờ muốn làm tình nhân của ông ta cả - đó là dối trá - thôi, bây giờ đã hết thời gian tôi định dành cho ông. Tôi nghĩ tốt hơn ông hãy tìm lấy 1 cái gì hay ho hơn để viết chứ không phải chỉ những "cái đưa mắt và những nụ cười", toàn là những sản phẩm do trí tưởng tượng của ông bịa đặt ra mà thôi.

Nói xong nàng gạt ông ta sang bên để đi tới xe mình. Mở cửa xe bằng bàn tay run bần bật và ngồi vào ghế. Trong khi nàng kéo vạt áo khoác khỏi vướng vào cửa xe thì ông ta hỏi thêm:

- Ông nghị sĩ nghĩ thế nào về bà?

- Hãy đi mà hỏi ông ta ấy.

Van Dorf lại mỉm cười, cái nụ cười nhầy nhụa tởm lợm. - ồ, tôi cũng định thế. Bà có thể đánh cuộc điều đó đây.

Nàng đóng sập cửa xe, nổ máy và lái xe vọt ra khỏi bãi đỗ, phóng đi.

Tối hôm đó, mãi đến khi vào giường đi ngủ Keely vẫn còn áy náy. Liệu nàng có nói ra những điều không nên nói? Van Dorf có tin nàng không? Có lẽ là không, nhưng ông ta sẽ chẳng thể bịa ra chuyện gì cả. Nếu như ông ta viết ra 1 câu chuyện ám chỉ mối quan hệ nào đó giữa họ thì ông ta sẽ chỉ là 1 thằng ngốc. Không có chứng cứ, chẳng 1 sự kiện xác định nào. Mọi tư liệu của ông ta chỉ hoàn toàn là suy đoán. Và cuối cùng họ sẽ hoàn toàn vô tội.

Dĩ nhiên cũng có thể ông ta vớ được việc Dax đã có mặt ở nhà nàng sau buổi tiếp tân của Giải Nghệ Thuật. Họ sẽ rất khó khăn để làm cho ông ta tin là nàng chẳng hề có gì xảy ra, nhất là khi ông ta đã sẵn sàng để tin vào điều tồi tệ nhất. Nhưng thực tế là chẳng hề có gì xảy ra thật. Họ tuyệt đối chẳng phải cảm thấy tội lỗi về điều đó.

Tất cả mọi người đều tin rằng nàng và Dax là tình nhân của nhau. Chẳng lẽ không 1 ai tin Dax có 1 quan hệ trong sạch với 1 người đàn bà sao?

Trong 2 ngày người ta phanh phui các quan hệ khác giới của Dax. Danh sách dài dằng dặc những tình nhân của ông cứ được nhắc đi nhắc lại. Nàng kịch liệt phủ nhận việc mình có tên trong danh sách đó, nhưng chính nàng cũng ngờ lắm. Nếu như nàng thuận theo Dax để làm tình thì liệu có phải nàng chỉ có ý nghĩa đến vậy với ông không? Chẳng lẽ chỉ là 1 sự đánh dấu nữa mà thôi sao? Oà, không, vậy mà...

Nàng có đọc 1 bài phỏng vấn Dax trong số báo tối qua. Khi được hỏi về bức ảnh nổi tiếng chụp với Keely Preston, ông trả lời lấp lửng:

- Ước gì họ in bức ảnh tôi chụp với đại biểu của hội Longshoremen. Bức ảnh đó chụp tôi đẹp hơn nhiều, mặc dầu cái bà đại biểu của Longshoremen to béo đó còn lâu mới xinh bằng bà Williams.

Ông đã cười cợt và làm cho chuyện đó nhẹ đi. Dĩ nhiên trong hoàn cảnh này thì đó là tất cả những gì ông có thể làm được. Nhưng cũng có thể đó là những gì ông thật sự cảm thấy. Có khi ông cũng chẳng đau khổ như ông nói với nàng.

Mắt nhòa nước mắt, nàng dăm dăm nhìn cái giá sách kê ở cuối phòng. Bức ảnh chụp nàng và Mark trong ngày cưới vẫn đặt nguyên ở chỗ của nó trên tầng 3. Cô dâu cắt tóc hỷ nghi, 2 lọn tóc dài buông qua 2 vai và chấm ngang ngực. Chiếc váy len đơn giản ngắn hơn đầu gối phải đến 15cm là ít, trông thật kỳ cục với đôi giày da màu trắng bó chặt lấy 2 bắp chân. Hoàn toàn chẳng có vấn đề áo cưới truyền thống ở đây. Họ không đủ thì giờ để chọn 1 bộ áo cưới cho phù hợp. Nhưng quả thật nàng đã lấy chồng trong bộ dạng như thế kia ư?

Đôi mắt nóng bỏng của nàng lướt sang người thanh niên trong ảnh. Mark. Anh đang ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra với anh? Anh còn sống chứ, Mark thân yêu của em? Bởi vì anh từng là người thân yêu của em. Tốt bụng, hào phóng, dịu dàng, vui nhộn, tất cả. người yêu đầu tiên tuyệt vời.

Trong bức ảnh, tóc Mark cắt theo kiểu Beatles với mái dài chấm đến tận lông mày. Đó chỉ là vài ngày trước khi người ta hót ngắn mái tóc của anh ở trại quân dịch. 2 ống quần cùng tay áo jacket chặt căng trên khổ người vạm vỡ thể thao của anh. Đôi giày trông có vẻ chật chội trên ống quần ống tuýp thời đó là rất mode.

Cả 2 đều mang 1 nụ cười ngốc nghếch, hoàn toàn hài lòng với mình vì đã làm được 1 việc rất người lớn là cưới nhau.

Nàng ngồi thẳng dậy để nhìn kỹ bức ảnh hơn. Cô gái trong bức ảnh dường như là 1 ai khác chứ không phải là nàng. Cô ta có vẻ như chẳng liên quan gì đến Keely Preston Williams bây giờ. Với Keely, cô ta hoàn toàn xa lạ. Keely bây giờ chẳng thể nào có liên hệ với cô bé này.

Và nếu như Mark còn sống thì chắc anh cũng không phải là chàng trai trẻ kia. Nàng không thể nào gán 1 gương mặt, 1 giọng nói, 1 nụ cười, 1 tính cách với cái người đàn ông sẽ là Mark nếu như anh trở về. Chàng thanh niên trong bức ảnh đã đi rồi, đã biến mất. Và chắc chắn cả cô gái đó cũng chẳng hề còn tồn tại.

Keely lại ngã xuống và nằm ngửa nhìn lên trần nhà. Nàng cố nhớ lại cảm giác được Mark hôn và vuốt ve, nhưng ký ức của nàng chỉ nhớ về những nụ hôn của Dax. Nàng chẳng còn có cảm giác gì về chuyện Mark đã hôn nàng vào đâu và vào lúc nào. Có lẽ tim nàng đã đập nhanh hơn và 2 bàn tay ướt đẫm mồ hôi vì hồi hộp, nhưng nàng không hề nhớ có cảm giác về sự ấm áp

nặng trĩu lẫn khắp tứ chi hay cái cảm giác tan chảy vừa yếu ớt vừa như được truyền thêm sức sống đó.

Keely nhắm mắt, cô tưởng tượng lại 1 hình ảnh yêu đương. Nhưng khi hình ảnh đó hiện về thì lại không phải mái tóc vàng và vẻ mặt trẻ trung của chồng nàng mà là hình ảnh của 1 mái tóc đen, 1 đôi mắt đen được thừa hưởng từ tổ tiên người Pháp. Những cử chỉ của người đó chẳng hề lóng ngóng vụng về mà thật thanh thản và kiên nhẫn.

Đôi tay đang ve vuốt nàng chẳng hề vụng về mà là đôi tay của 1 người biết cách vuốt ve khéo gợi. Đôi tay đó không hề phải dò dẫm để tìm ra cho nhạy cảm của nàng mà đến thẳng đó không hề lăm lăm và vuốt ve nàng 1 cách thành kính. Hoàn toàn không hối hả hay vội vã.

Cái hôn của người đó sâu thắm thắm như đưa miệng nàng và miệng người đó vào 1 vũ điệu say đắm. Răng, môi và lưỡi là những công cụ tình ái, chúng trêu ngươi nhau, thăm dò nhau, tấn công nhau, và nhấm nháp nhau.

1 khoe môi có lúm đồng tiền đang thì thầm gì đó vào ngực nàng trước khi trận mưa hôn phủ lên khắp da thịt mềm mại. Lưỡi chàng lướt trên đôi núm vú mịn màng như đồ dành nó hãy dụ đi, nhưng chỉ làm nó càng cứng hơn mà thôi.

Đôi tay đầy thuyết phục cứ mơn trớn vuốt ve dần xuống, chúng tìm thấy, và chạm vào. Nàng đón chào người tình vô hình của mình.

Chàng nhận lời mời mọc, thì thầm vào tai nàng, ca ngợi vẻ nữ tính của nàng.

Họ đã cùng chuyển động, cho và nhận. Nàng nhói đau khi 1 phần của thân thể được điền đầy. Nàng và người tình đó hòa thành 1, chàng thì thầm vào tai nàng những lời yêu đương trong khi thân thể chàng cũng nói lên điều đó bằng ngôn ngữ riêng của nó.

Oằn người lên vì 1 nỗi thèm khát không được đáp ứng, Keely ưỡn hông lên, cầu xin người tình tưởng tượng của mình hãy thả ra.

Nó trườn qua khắp người nàng như 1 tấm mền ấm áp, vuốt ve nàng cho đến khi nàng phải há miệng hít không khí vào buồng phổi đang đói khát của mình.

Rồi Keely chậm chạp hồi tỉnh lại. Mắt nàng hấp háy mở, đầu vẫn choáng váng không hiểu điều gì đã xảy ra với mình. Rồi nàng hiểu ra và vô cùng xấu hổ. Bởi vì khi nàng bật lên tiếng gọi xin chàng hãy dừng lại thì cái tên nàng thốt ra lại không phải tên chồng nàng - mà là tên của Dax Devereaux.

Gối nàng ướt đầm những giọt nước mắt hối hận cay đắng.

- Cậu có muốn đem mấy miếng sandwich ra quảng trường Jackson ăn trưa không? - giống như hầu hết mọi cuộc nói chuyện với Nicole, lần này không có mở đầu - mình không...

- Chẳng lẽ cậu không có chuyện gì hay hơn để làm à? - Nicole hỏi hơi khó chịu.

- Không - Keely thừa nhận.

- Nửa giờ nữa mình chờ cậu ở cửa chính. Mình sẽ đem sandwich đi.

Kể từ hôm lừa cho Keely và Dax gặp nhau ở cuộc phỏng vấn, Nicole hay tìm cách lảng tránh Keely. Họ chỉ thỉnh thoảng nói chuyện với nhau qua điện thoại hay gặp nhau trên đường đến trường quay, nhưng giữa 2 người như thiếu vắng 1 sự đồng cảm, và Keely cảm thấy thiếu thốn.

Đến giờ hẹn nàng đi xuống cầu thang và gặp Nicole ở cửa trước.

Họ thông thả đi bộ qua vài quảng phố để tới khu quảng trường lịch sử. Đây là 1 trong những nơi yêu thích nhất của Keely. Khu quảng trường nằm giữa nhà thờ St.Louis, giáo đường chánh xứ và tòa nhà Pontabla, đôi khi Keely thấy ghen tỵ vì không được dự những buổi lễ tưởng niệm thỉnh thoảng được tổ chức ở đây. Nàng rất thích được thả bộ thông dong giữa đám họa sĩ đường phố với những bức tranh bày bán 2 bên đường.

Hôm nay trời nắng đẹp, 1 con bồ câu vui vẻ đậu trên đầu tượng Andrew Jackson. Những bông hoa đầu xuân mới chỉ bắt đầu hé nở. Nicole chọn 1 chiếc ghế đá không có ai ngồi, đặt cái túi giấy xuống và thò tay vào chiếc túi lấy 1 miếng sandwich đưa cho Keely. - chờ đợi làm mình chết mất thôi - cô nói và cắn 1 miếng sandwich kẹp trứng - mình được hay không được đây?

- Cậu được hay không được cái gì kia?

- Được tha thứ? - Nicole đáp rất khẽ và nhìn Keely bằng ánh mắt khổ sở đến nỗi Keely không thể nào nhịn nổi không phá lên cười. Nàng đặt miếng sandwich lên lòng và quàng tay qua vai bạn, ghì thật chặt.

- Cậu được tha thứ, và mình cũng xin lỗi cậu. Mình nhớ cậu quá.

Nicole lùi ra và chớp chớp mắt để giấu những giọt nước mắt.

- Hay lắm, tạ ơn Chúa mọi chuyện đã qua rồi. Mình nghĩ mình sẽ phải mặc áo sấm hối và than khóc đến chết mất thôi. Mà mình mặc đồ màu xám thì trông kinh lắm.

Câu đùa của Nicole chẳng lừa được Keely, Nicole thật sự xúc động và rõ ràng cũng thêm được tâm sự chẳng kém gì nàng.

- Quả là cậu có chơi xấu mình thật đấy, tuy nhiên đó chưa phải điều làm mình lo lắng nhất - Keely nói và lắc đầu. Đã 2 tuần trôi qua kể từ ngày nàng gặp Dax. Liệu thời gian đó đã đủ khóa lấp miệng vết thương hay chưa? Nàng không tin lời nguy biện nào cả. Nàng càng cố tránh không gặp ông bao nhiêu thì hình ảnh của ông càng khắc sâu trong tim nàng bấy nhiêu.

- Cậu có muốn kể với mình chuyện đó không? Ý mình là về những gì để mình có thể chấp nối lại với nhau được ấy mà?

Keely thoáng liếc về phía Nicole:

- Vậy cậu đã chấp được những chuyện gì lại với nhau rồi?

Nicole gói miếng sandwich ăn dở lại vào tờ giấy rồi mở 1 lon nước ngọt. Cô đưa cho Keely 1 lon khác rồi nói:

- Mình nghĩ chắc các cậu đã gặp nhau ở đâu đó trên Washington, rồi ngay lập tức bị hút vào nhau, ngay từ đầu cậu đã biết rõ ràng mọi chuyện sẽ bám chặt lấy đời cậu và rồi từ lúc đó lương tâm cậu phải chiến đấu dữ dội để chống lại những ham muốn thực thể.

Keely lơ đãng nhìn pho tượng Andrew Jackson, lúc này đã có thêm mấy con chim bồ câu nữa đến đậu trên đó.

- Tạm thời có thể tóm tắt như vậy.

- Keely, tại sao cậu lại cứ tự dày dọ mình như vậy? Nếu cậu thích ông ta, thì sao lại không? Dù cho ông ta có là nghị sĩ quốc hội thì ông ta vẫn là đàn ông kia mà. Và chẳng lẽ đến tận tuổi này mà cậu vẫn còn phải băn khoăn chuyện ai ngủ với ai sao? Cậu hãy thử nghĩ đến mình 1 lần đi xem sao.

- Mình phải nghĩ đến cả anh ấy nữa.

- tại sao? Ông ta đã lớn rồi. Ông ta đi vào chuyện này 1 cách tỉnh táo đấy chứ. Mình hiểu rõ cậu, và mình không thể tin rằng cậu lôi kéo ông ta đi tới 1 điểm không thể trở lại được, phải không? Chẳng lẽ ông ta không phải là người chủ động?

- À, phải... nhưng... ngay lúc đó mình đã nói với anh ấy là mình đã có chồng. Nhưng mình cũng không từ chối gặp anh ấy. Thế thôi... anh ấy...

Nicole lăm bầm gì đó trong miệng:

- Cậu đã ngủ với ông ta chưa? - thấy Keely giật mình hoảng hốt, cô vội nói thêm - anh, quái quỷ, mình thấy chẳng có gì cần phải khua khoắng chuyện đó lên cả. Cậu đã ngủ với ông ta chưa?

- Chưa! - Keely đáp chẳng to hơn thì thầm bao nhiêu.

- Vậy thì cậu khổ sở là phải rồi. Tại sao cậu lại phải cảm thấy xấu hổ đến thế để làm gì kia chứ? Hãy ngủ với ông ta rồi dẹp ông ta ra khỏi cuộc đời mình là xong. Đó là trong trường hợp cậu không yêu ông ta - cô ngừng bật và hít vào 1 hơi thật sâu. Rồi cô đưa tay đỡ cằm Keely, kéo mặt bạn vào sát mặt mình và nhìn thấy những giọt nước mắt đang ứa ra trong đôi mắt xanh thăm thẳm.

- Lay Chúa - cô thì thầm - cậu yêu ông ta mất rồi. Yêu Dax Devereaux. Keely, bất cứ làm 1 việc gì cậu cũng làm hết lòng hết dạ, phải không? Mình rất ủng hộ khi cậu có 1 mối tình đẹp đẽ, không bị phức tạp hóa. Và cậu đã chọn 1 ông nghị sĩ đang hy vọng cái ghế thượng nghị sĩ rồi đem lòng yêu ông ta.

Keely thấy đau nhói trước cái giọng trách mắng của Nicole. Nàng đâu muốn 1 chuyện tình ái với Dax nếu nàng không yêu ông thật lòng.

- Mình không thể giống cậu được. Mình không thể tách bạch rạch ròi giữa tình yêu và tình dục. Với mình 2 điều đó là 1 và hoàn toàn giống nhau. Mình không thể leo lên giường ngủ với 1 người đàn ông 1 cách thoải mái dễ dàng như cậu được.

Vừa buột nói ra những lời đó nàng đã muốn lôi tuột nó trở lại trong miệng. Nàng nắm bàn tay chột mềm nhũn như không còn sức sống của Nicole và bóp mạnh:

- Mình xin lỗi mình sẽ không bao giờ nói như vậy nếu như lúc này mình không quá khổ sở như thế này. Cậu làm gì hay cảm thấy ra sao đâu phải là việc của mình.

Nicole bật ra 1 tiếng cười cụt ngủn:

- Hừ, quỷ quái. Nếu có ai đó biết rõ nhất về tai tiếng của mình thì người đó phải chính là mình chứ - cô nhìn đăm đăm về phía trước hồi lâu rồi nguẩy đầu nhìn sang Keely, mái tóc lộn lây cũng nguẩy theo - có bao giờ cậu nghĩ rằng mình rất muốn được giống như cậu không?

- Giống mình? - Keely hỏi, thật tình không hiểu.

- Cậu ngạc nhiên à? Mình không hiểu tại sao cậu lại ngạc nhiên. Có lẽ cậu không biết là cậu

tuyệt vời đến thế nào. Cậu có 1 quan điểm riêng. Thậm chí cậu còn đặt ra tiêu chuẩn và giá trị cho cuộc sống nữa. Cậu không hề thuyết giáo ai mà hoàn toàn chỉ làm gương cho mọi người. Mình rất muốn là người đàn bà như cậu. Mình nói năng bật mạng và mình biết như vậy. Hành vi của mình rất chướng mắt và mình biết rõ điều đó. Mình cũng muốn tỏ ra mềm mại, nói năng nhẹ nhàng, và dịu dàng. Mình muốn được mọi người kính trọng giống như cậu. - cô lại bật cười ngắn ngủi - thế nhưng đâu có được.

Keely ngáp ngừng hồi lâu rồi mới khẽ hỏi:

- Tại sao... tại sao... cậu lại đi với nhiều đàn ông đến thế?

- Cậu muốn nói là tại sao mình lại ngủ với nhiều đàn ông thế chứ gì? - Nicole hỏi lại 1 cách cay độc, nhưng đó là cô cay độc với mình chứ không phải với Keely - chắc là vì mình luôn sống theo như những gì cuộc đời chờ đợi ở mình. Mẹ mình bỏ rơi cha con mình từ hồi mình còn bé tí, đến nỗi mình chẳng nhớ gì về mẹ cả. Nhưng cha mình không bao giờ để cho mình quên điều đó. Lúc nào cha mình cũng day nghiêng là mình giống mẹ mình đến thế nào - thứ đàn bà bầm sinh đã hư hỏng, xấu xa, được sinh ra để sống cuộc đời tội lỗi và đời bại. Bao nhiêu tức giận oán thán với mẹ mình, ông trút cả lên đầu mình.

Nicole lần lần ngón tay trên gấu áo và nhớ lại quá khứ đau đớn:

- Mình đã tự phân tích bản thân mình rồi đấy, cậu thấy chưa. Mình vẫn mong mỗi có 1 người yêu thương mình, hy vọng tìm được ở những người đàn ông đó thứ tình cảm cha con mà mình chưa bao giờ có được. Ngay từ khi lần đầu tiên mình mặc áo nịt cha mình đã gọi mình là đồ đi thỏa. Cha mình nói đúng. Mình là 1 đứa đàn bà đi thỏa. 1 con dĩ hạng sang, nhưng vẫn chỉ là 1 con dĩ mà thôi.

- Nicole, cậu không được nói về mình như thế. Cậu không phải là người đàn bà đi thỏa. Cậu có năng lực yêu đương tuyệt vời nhưng chưa hướng nó đi đúng đường mà thôi. Mình nghĩ là cậu sợ không dám yêu 1 người nào chỉ vì cậu sợ người đó sẽ gạt bỏ cậu giống như cha cậu ngày xưa mà thôi.

- Chúng mình đang nói về cậu kia mà, cậu quên à ?

- Bây giờ chúng mình nói về cậu đó, Nicole. Đằng sau cái vẻ bất cần đời kia của cậu là 1 người đàn bà chông chênh, cô đơn đang cầu xin tình yêu cho bạn thân mình chứ không phải cho cái hình ảnh phù phiếm mà cậu đang cố tạo ra. Và đã có 1 người đàn ông nhạy cảm nhận ra người đàn bà đó - nàng liếc nhìn bạn - phải chăng người đó chính là Charles Hepburn?

Nicole cười:

- Nói đến chuyện gạt bỏ kia đây! - thậm chí mình đã giở đủ các ngón người ta dạy trong sách ra để lôi cái anh chàng đó vào giường với mình, thế nhưng anh ấy đã cho mình đo ván. Vấn đề không phải là mình thích anh ấy, mà là anh ấy không thích mình. Và chuyện đó đã trở thành 1 thách thức đối với mình - cô đưa 2 tay ôm ngực và nói giọng rất kịch - chàng rất cẩn trọng.

- Như vậy là tốt cho anh ấy.

- Ồ, nếu anh ấy tưởng là mình có thể bỏ hết mọi người đàn ông chỉ vì mình anh ấy thôi thì quên đi nhé - cả 2 im lặng, Nicole lấy mũi giày di di trên hè - thôi, đầu trước đây, mình có nói với cậu thế nào đi chăng nữa thì mình cũng ngưỡng mộ cậu và cái lý tưởng của cậu.

Keely mỉm cười:

- Và mình ngưỡng mộ sự dũng cảm của cậu. Đôi lúc mình nghĩ rằng luân lý cũng chỉ hơn nỗi sợ hãi không dám nói ra sự thật 1 tí ti thôi.

Nicole liếc đôi môi đỏ mọng rồi ngần ngừ 1 lúc mới hỏi:

- Thế Dax cảm thấy thế nào về cậu?

- Mình không biết. Anh ấy nói những lời khiến mình nghĩ là... nhưng mà... - giọng nàng nhỏ dần rồi im hẳn, không nói hết câu.

- Cậu có muốn tin rằng mình hiểu biết về đàn ông hơn cậu nhiều không? - Nicole hỏi. Keely ngược nhìn bạn và gật đầu. Nicole nói tiếp - mình nghĩ là anh ấy cũng đang khổ sở chẳng kém gì cậu. Khoan đã, để mình nói tiếp đã. - thấy Keely định cắt lời cô vội nói tiếp - không được nổi điên lên kia, được không? Bản thân mình cũng đã thử anh ấy rồi?

Keely há hốc miệng không tin trong khi Nicole xoắn tiếp 1 tràng:

- Nào, mình đã bảo cậu là đừng có nổi điên lên với mình kia mà. Mẹ kiếp, cũng đáng thử đấy chứ? Lúc đó mình chỉ mới lơ mờ đoán rằng giữa 2 người các cậu có 1 cái gì đó đang sôi lên sùng sục. Đó chính là sau buổi phỏng vấn, khi cậu hiện ngang rồi khỏi trường quay hết như 1 vị thánh bị xúc phạm, mình bèn dờ hết tài nghệ "mời mọc" ra nhưng anh ấy không hề đáp lại tí nào. Không ăn thua. Thậm chí anh ấy còn không buồn giả vờ quan tâm mà chỉ quay đi nhìn theo cậu đang đi ra cửa.

- Điều đó chẳng chứng tỏ cái gì cả.

- không, nhưng khi mình nhìn thấy 2 người ngồi với nhau, anh ấy... mình cũng không biết nữa... trông vô cùng yêu thương và bảo vệ. Mình biết rõ tiếng tăm của anh ấy về khoản phụ nữ, có lẽ hầu hết đều là phóng đại và đoán mò, mình không ngờ anh ấy lại có thể tỏ ra... - cô ngừng lại 1 lát để chọn từ rồi cuối cùng quyết định - tha thiết đến thế.

Dẫu cho có là người thế nào đi chăng nữa, mình tin chắc anh ấy không đang gạ gẫm cậu. Mình thừa nhận là đã khước từ nhiều lời đề nghị, và đôi khi mình cũng bị khước từ. Đó hoàn toàn không phải là điều đáng tự hào cho mình. Nhưng mình có thể tự hào mà nói với cậu rằng anh chàng của cậu thậm chí còn không nhìn thấy cái này - cô bụm tay nâng bầu vú lên rồi thả xuống - anh ấy không nhìn thấy. Anh ấy chỉ nhìn thấy cậu thôi, Keely - Nicole dừng lại để nhìn xem những lời mình vừa nói có tác động đến Keely hay không rồi nói tiếp - cậu tự tiếp nhận đi được chút nào cũng tốt. Nếu có thể thì mình sẽ cá là cậu và anh chàng nghị sĩ đó chưa từng đi đến chương cuối mà.

Keely lắc đầu không chấp nhận:

- Không, mình biết ơn tất cả những gì cậu nói với mình, nhưng chuyện đã kết thúc từ khi chưa bắt đầu rồi.

Nicole nói lửng lơ:

- Nói cho đúng xem nào, nếu đêm nay phải chọn giữa mình và Dax thì cậu sẽ chọn ai?

Keely ngẩng phắt lên như phải bỏng:

- Chơi như vậy không đẹp! Mình sẽ không bao giờ trả lời đâu!

Nicole buồn bã nhìn bạn và thì thầm bằng giọng thông cảm.

- Cậu phải trả lời.

Chương 10

Keely và Nicole cười rũ đến nỗi không đẩy nổi 2 cánh cửa nặng trịch của trường quay. 2 cô đi sát bên nhau, cười khúc khích như 2 cô bé học sinh. Đã 2 tuần trôi qua kể từ hôm họ ăn bữa trưa ngoài trời trên quảng trường Jackson. Những tâm sự sâu kín họ chia sẻ với nhau hôm đó đã khiến cho tình bạn của họ lớn thêm nhiều. Hôm nay Nicole đã kéo được Keely đến ăn tối với mình trong thời gian nghỉ giữa bản tin buổi tối.

- Cậu có tin không? Mình hỏi thật đấy, cậu có thể tin được điều đó không? - Nicole thở hỗn hển và lau nước mắt - lúc mình nói... lúc mình nói... lúc... - 2 cô lại rũ ra cười, vừa cười vừa loạng choạng đi dọc hành lang.

- Các cô đang có chuyện gì vui thế?

Cả 2 quay lại và thấy Charles Hepburn đang đi tới. Dax Devereaux đi bên cạnh. Tiếng cười như bị hút cạn khỏi cơ thể Keely bởi 1 cái máy hút khổng lồ. Miệng nàng vẫn còn há ra trong 1 nụ cười thoải mái, nhưng tiếng cười đã tắt hẳn. Nàng không thể hít thở nổi nữa. Chỉ nhìn thấy Dax thôi khiến nàng như mất hết những chức năng thực vật của cơ thể.

- Ô Charles! - Nicole nói và bước tới đưa tay quàng cổ anh. Cô vẫn còn cười không thể nào nín nổi. - anh đã xem chương trình mới thu chưa?

- Chưa. Anh và Dax vừa mới họp xong. Có chuyện gì thế?

- Thật là 1 thảm họa. Chắc là anh sẽ mất hết các nhà tài trợ mà anh đã mất bao nhiêu công vuốt ve mất thôi. Nhưng mà buồn cười lắm.

Tiếng cười của cô thật dễ lây. Dax cũng cười còn Charles nhìn Nicole như nhìn 1 cô bé vô tư lự và nói:

- Nào, kể cho bọn anh nghe với.

- Được thôi - Nicole đứng thẳng người lên và hắng giọng. - Em đang mở đầu 1 phóng sự mới về CPR. Tuần này họ đang tổ chức giảng dạy tình nguyện tại các trường công lập - cô phải hít vào 1 hơi để cố ngăn tiếng cười khúc khích khiến giọng cô lạc cả đi - nhưng dù sao đi nữa, câu cuối cùng em nói là "xin hãy vô cùng chú ý, điều mà bạn sẽ nhìn thấy sau đây có thể sẽ cứu được mạng sống của bạn hay mạng sống của 1 người nào đó mà bạn yêu quý". Sau đó người ta tua băng. Nhưng thay vì câu chuyện về CPR thì người ta lại chiếu 1 loại thuốc nhuận tràng.

2 người đàn ông cũng cười vui vẻ. Nicole tựa vào Charles cứ như cô là 1 con búp bê bằng vải. Charles quàng tay ôm lấy Nicole và cả 2 cùng cười ngả nghiêng.

- Em mới nói rằng điều đó sẽ cứu được cuộc đời bạn và sau đó 1 hộp thuốc nhuận tràng xuất hiện trên màn hình ... Keely, c.. ậu k... ể nốt đi, mình không thể nào kể nổi.

Keely liếc nhìn Dax 1 thoáng rồi kể với tất cả mọi người:

- Vâng, họ chiếu cái hộp thuốc nhuận tràng xong rồi quay lại chiếu Nicole. Nicole cười ngặt nghẽo đến không thể nói được. Cuối cùng khi nói được thành lời thì cô ấy không thể nào làm tiếp chương trình nữa mà chuyển ngay sang cho phần dự báo thời tiết.

Mọi người lại cười ồ lên và trong 1 thoáng Keely như bị thôi miên trước cái lúm đồng tiền và hàm răng ngời sáng của Dax.

- Anh chàng tội nghiệp đâu có ngờ. Thậm chí anh ta còn chưa kịp mặc áo vest. May mà anh ta vẫn còn cài microphone. Thế là đúng như 1 cỗ xe thực thụ, anh ta bắt đầu ba hoa về áp suất cao áp suất thấp, đến tận lúc đó mới nhận ra trên miệng vẫn còn vắt vẻo điều thuốc.

Nicole chêm vào:

- Đấy mới là lúc bắt đầu buồn cười thật sự. Em đoán là anh ta nghĩ rằng không ai để ý nên có thể lén vút điều thuốc xuống sàn là xong. Nhưng anh ta lại quên búng đồng giấy tờ của mình. Điều thuốc rơi đúng vào 1 chồng giấy để ngay dưới chân và bắt đầu ngùn lửa. Thế là anh ta bắt đầu dậm dậm lên sàn cố hất điều thuốc ra và vung vẩy cái que đang cầm trong tay. Trông hết như người bị ma làm vậy - Nicole bắt chước động tác dậm chân và vung gậy của người phát thanh viên, tất cả lại cười ngặt nghẽo đến mức không thở nổi.

Cuối cùng khi đã ngớt cơn cười, Charles nói:

- Đáng lẽ em phải bị đuổi việc ngay sáng nay mới phải. Chắc anh phải đích thân đề nghị việc đó thôi.

- Anh đùa đấy à? Ban giám đốc sẽ không dám đuổi chúng em đâu. Đó là bản tin sinh động, vui nhộn nhất của chúng ta từ trước đến giờ. Thậm chí khán giả có khi còn cho thêm điểm nữa kìa.

Trong khi Nicole và Charles cười đùa, Keely và Dax thêm khát uống ánh mắt của nhau. Nàng nghĩ hình như những nếp nhăn quanh mắt ông có vẻ hằn thêm giống như người không được nghỉ ngơi. Ông lại nghĩ đôi mắt của nàng trông thật long lanh và xanh biếc trên gương mặt xanh xao này.

Nàng nghĩ đám tóc bạc nơi thái dương hình như lấp lánh nổi bật hẳn lên. Ông thì nghĩ mái tóc nàng trông thật đáng yêu tựa như ôm lấy khuôn mặt nàng. Ông biết mái tóc đó thơm mùi hương hoa.

Nàng nghĩ cái lúm đồng tiền nơi khoé miệng trông dễ thương hơn bao giờ hết. Ông thì nghĩ miệng nàng chưa bao giờ trông đáng yêu đến mức ông chỉ muốn hôn lên đó, đôi môi hơi tách ra như đang cố theo kịp hơi thở nhanh và nhẹ của nàng.

Nàng nghĩ chiếc cravat của ông bao giờ cũng được thắt 1 cách hoàn hảo. Ông thì nghĩ sợi dây chuyền mảnh dẻ nơi cổ nàng trông hấp dẫn làm sao.

Nàng nghĩ chưa bao giờ trông ông cao và mạnh mẽ hơn thế này. Ông thì nghĩ là chưa bao giờ trông nàng thanh tú và đầy nữ tính như hôm nay.

Nàng đang nhớ lại những cảm giác thần tiên còn tươi nguyên và đỏ mặt rất dễ thương. Ông thì như tưởng tượng lại cảm giác tuyệt vời không khí máu trong người ông như chảy dồn về 1 nơi duy nhất trong cơ thể.

- Dax, anh nghĩ thế nào?

Dax và Keely hơi giật mình, ngơ ngác trước câu hỏi của Charles. Dax nói:

- Gì kia. Xin lỗi, tôi không nghe rõ lắm.

- Tôi muốn hỏi anh có vui lòng khi tôi mời Nicole và Keely ăn tối cùng chúng ta không?

Dax nhìn Keely, mắt ngời sáng:

- Ô, dĩ nhiên là tôi rất vui lòng. Tôi rất thích ý tưởng đó. Không phải vì tôi cảm thấy chán khi đi cùng anh đâu, Charles - ông nhìn Charles và mỉm cười:

Charles cười vô tư:

- Tôi không phản đối. Thật lòng mà nói tôi rất muốn có 2 quý bà đi cùng để trang điểm cho bữa ăn của chúng ta. Chúng tôi dự định tới tiệm Arnaud, các cô thấy có được không? - anh lịch sự hỏi.

- Hay lắm! - Nicole sôi nổi nói và quất mắt nhìn Keely như đe rằng tốt hơn cả là chớ có mà phản đối, rồi nói thêm - cậu và Dax có thể bàn thêm về chuyện quảng cáo trên radio. Mình tin rằng cậu biết nhiều về vấn đề này hơn Charles.

- Mình sẽ rất vui mừng nếu có thể giúp được điều gì - Keely ngoan ngoãn nói. Việc thảo luận đó chỉ là hình thức và ai cũng biết điều đó. Nicole chỉ nhắc đến chuyện đó để viện cớ rằng họ cần phải đi cùng nhau.

Mọi chuyện đã an bài. Keely chẳng còn làm gì được với cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên này nữa. Dax cũng có vẻ tuân thủ trước ý kiến mời nàng và Nicole cùng đi ăn tối. Dĩ nhiên là ông còn có thể làm gì khác hơn? Nàng lo lắng ngược nhìn ông với ánh mắt xin lỗi. Nhưng mắt ông chỉ sáng ngời nhìn nàng với cái nhìn ấm áp cho nàng thấy ông chẳng hề áy náy chút nào trước tình huống này.

Không nói gì, ông cầm chiếc áo khoác mỏng đi mưa nàng đang vắt trên tay, đưa ra chờ nàng xỏ vào. Nàng quay lưng lại và luồn 2 tay vào ống tay áo, cố giữ khoảng cách. Nàng nghĩ nếu ông chạm vào mình thì chắc hẳn nàng sụp đổ mất. Nhưng bằng 1 phép lạ nào đó nàng đã không khụy xuống. Ông cúi tới cho đến khi ngực ông chạm cả vào lưng nàng. Đầu ông cúi thật thấp để có thể thì thầm vào tai nàng:

- Em không sao chứ?

- Giọng ông tha thiết, thấp và hơi run run, giọng như tiếng đàn cello. Nàng nghiêng đầu sang 1 bên và hơi quay lại để nhìn ông. Thật gần. Mùi nước rửa mặt thoang thoảng khiến nàng như say. Mũi nàng gần chạm vào cả cái cằm hơi thẫm đi vì râu cạo từ hồi sáng tới giờ đã là chiều muộn. Món tóc mai dài phủ cả lên tai trông thật dịu dàng. Những ngón tay nàng thêm muốn được sờ lên đó đến mức gần như đau nhức cả lên.

- Vâng, em không sao đâu - nàng thì thầm khàn đặc, cái khàn đặc nói nhiều hơn những lời nàng vừa thốt ra.

Charles quàng tay lên vai Nicole và đi trước dẫn mọi người về phía cửa:

- Chúng ta sẽ phải đi bộ 1 đoạn phố để ra chỗ tôi đậu xe. Dax, mong là anh không phiền lòng chứ?

Dax nói:

- Không hề.

Sau khi họ đã ra đến vỉa hè hẹp và khắp khểnh, Dax khẽ cầm khuỷu tay Keely. Bất cứ người đàn ông lịch sự nào đều có thể làm cử chỉ ấy. Hoàn toàn chỉ là phép xã giao. Nhưng liệu có ai khác có thể làm 1 cử chỉ bình thường như vậy trở thành mơn trớn như kêu gọi thể này không?

những ngón tay ông nằm ngay khớp tay nàng. Ngón tay cái ông đặt ngay vào nếp gấp của khuỷu tay. Rồi nó cứ mơn man chỗ đó mãi. Rồi ông xoa xoa ngón tay cái vào khuỷu tay nàng, day day da nàng, gợi cho nàng nhớ đến những cái vuốt ve ông đã đặt vào 1 nơi khác trong cơ thể nàng.

Họ ngồi ở băng sau trong chiếc Mercedes của Charles, nép sát vào nhau, vai kề vai, gối kề gối. Họ vuốt ve nhau, nhìn đắm đắm vào những nơi đang cọ sát vào nhau và cảm nhận rõ cái nóng hừng hực đang dâng lên từ chỗ đó. Mỗi lần xe lắc lư, làn vải dệt kim đang che phủ chân nàng lại cọ vào nếp quần len đang che phủ chân ông.

Nicole và Charles vẫn tiếp tục nói chuyện sôi nổi. Dax và Keely chỉ thỉnh thoảng hưởng ứng bằng giọng rời rạc như muốn nói: "đừng quấy rầy đến chúng tôi, chúng tôi đang bận nghĩ đến nhau đây".

Charles tìm được chỗ đậu xe ở Dauphine, vì vậy họ chỉ phải đi bộ 1 quãng ngắn dọc đường Bienville để tới tiệm ăn. Người quản lý tiệm ăn biết rõ mọi khách khứa của mình, vì thế ông ta gọi tên từng vị khách và chào họ rồi thành thạo đưa họ đến chiếc bàn dành cho Charles ở 1 góc khá riêng biệt của tiệm ăn.

Bình thường Keely rất thích cái không khí rất Âu của tiệm ăn này. Nàng thích lối trang trí kín đáo, không khí êm ả, và những giọng nói khe khẽ trọng âm rõ ràng của những người phục vụ. Ngay cả bát đĩa dao nĩa ở đây cũng không dám kêu lanh canh to quá như sợ làm hỏng bầu không khí nơi đây.

Nhưng tối nay nàng chẳng nhận biết 1 điều gì khác ngoài người đàn ông đang ngồi cạnh mình. Làm như xem chung 1 bản thực đơn, họ nhìn nhau. Đó là dịp để vai ông chạm vào vai nàng, cho ngón tay cái ông mơn trớn ngón trỏ của nàng. Khi Charles hỏi họ chọn món gì thì cả 2 đều đỏ bừng mặt và lúng túng không biết trả lời ra sao. Họ vội vã gọi món cả hời, rồi như nhẹ người vì đã hoàn thành nhiệm vụ họ lại sung sướng ngồi nhìn nhau. Charles bèn tự gọi nốt các món còn lại cho cả 2 người, đoán rất đúng rằng họ chẳng quan tâm gì đến những thứ sẽ ăn.

Sau khi người phục vụ đặt đồ uống khai vị lên bàn, Charles nói:

- Suốt chiều nay tôi và Dax đã ngồi với nhau.

Nicole hỏi:

- Thực vậy ư? Ông đã chọn mua giờ phát nào chưa?

Dax đặt mu bàn tay lên thành bàn và khẽ rướn người về phía trước.

- Tôi e là Charles vớ được 1 khách hàng ngu ngốc rồi. Anh ta càng giải thích cho tôi nghe các phương án lựa chọn thì tôi càng rối tinh cả lên chẳng hiểu gì cả. Với lại đắt quá - đấy là chưa kể đến giá dựng chương trình kia đấy - câu cuối cùng giọng ông hơi cao lên 1 chút thành 1 câu hỏi.

Charles nói:

- Phải. Trước khi chúng tôi phát 1 chương trình quảng cáo cho anh thì anh cần phải có 1 người lo việc quảng cáo đã - ông cười nhẹ - tôi rất vui lòng giới thiệu cho anh 1 vài người.

- Tôi đang cân nhắc. Có lẽ tôi phải thuê 1 số chuyên gia chuyên lo việc này mới được. Tốt hơn hết là họ sẽ làm việc với các hãng truyền thông về chuyện quảng cáo. Anh nghĩ thế nào? - rõ ràng Dax đánh giá cao sự nhạy bén của Charles.

- Tôi nghĩ là anh rất nên giao bớt 1 số trách nhiệm nặng nề đi để có thể tập trung vào những điều quan trọng hơn.

Người hầu bàn đem tới 1 chiếc giỏ phủ khăn ăn bằng len mỏng đựng bánh mì cuộn kiểu Pháp, lớp vỏ chín vàng khiến cùi bánh trong trắng ngần mềm mại. Dax bẻ 1 mẩu bánh mì, phết bơ và đưa cho Keely. Đầu ngón tay họ chạm vào nhau, trong khoảnh khắc, ánh mắt họ dừng lại và đâm đâm vào nhau, chỉ cần 1 động chạm nhỏ giữa da thịt cũng đủ khiến họ như kích điện. Từ trường bao quanh họ chỉ tan đi khi 1 người hầu bàn lễ phép tiếp cho họ món súp hành.

Hôm nay là ngày thường nên tiệm ăn không đông lắm, nhưng cuối cùng họ trở thành mục tiêu của nhiều ánh mắt tò mò, vì thế họ phải cố gắng lắm mới có thể tỏ ra mình chỉ là những người bạn bình thường đi ăn tối với nhau. Suốt bữa ăn câu chuyện rất nhẹ nhõm và vui vẻ, thỉnh thoảng Nicole lại tung ra vài câu táo tợn - cô nói rằng chỉ là để chọc tức Charles và cố làm học thuyết của anh lung lay mà thôi.

- Có ai muốn tráng miệng không nhỉ? - Charles đóng vai chủ nhà, hỏi:

Nicole đáp:

- Em no quá rồi.

- Tôi muốn 1 chut cà phê - Keely đáp và Dax cũng phụ theo. Cà phê được bung tới, ông tự động lấy kem và khuấy tách cà phê cho nàng. Cử chỉ thân mật tự nhiên đó không làm Charles và Nicole ngạc nhiên, nhưng cái cách họ nhìn nhau đầy hiểu ý không thể qua được mắt 2 người.

Ra đến hiên, trong lúc khoác áo Nicole nói:

- Tôi muốn đi dạo 1 lúc rồi kiểm cái gì tráng miệng. Mọi người có biết tôi thích cái gì nhất không: Beignets ở Café du Monde đây.

Charles hỏi:

- Em muốn đi bộ đến Café du Monde ư?

- Hẳn rồi ! ngoại ô, anh có đi không?

- Có lẽ anh có thể cố đi được tới đó. Nhưng lúc quay về thì không chắc lắm. Hơn nữa em làm gì có thì giờ. Em còn phải quay lại làm việc kia mà, quên à?

- Lúc về có thể đi taxi mà. Với lại tối nay có chương trình film muộn nên bản tin cũng sẽ muộn theo.

Charles nhìn Dax và Keely lúc này đang đứng sát vào nhau, chẳng quan tâm xem kế hoạch tiếp theo sẽ là gì mà chỉ cần biết là chưa phải chia tay nhau ngay bây giờ.

- Dax , Keely 2 người có đi không?

Dax nói:

- Tôi không có kế hoạch gì.

- Tôi cũng thế - Keely nói.

Vậy là thu xếp xong. Họ sung sướng vì được ở cả 1 buổi tối với nhau. 1 khi nắp dưới vỏ bọc

công việc họ có thể giải thích được vì sao họ lại đi cùng nhau như thế này.

- Bây giờ chúng ta sẽ đi xuống phố Bourbon - Nicole nói, còn Charles rên rỉ - đi nào, bố ời.

Charles kiên nhẫn nói:

- Nicole, Bourbon St., ồn ào bắn thủ, đông nghẹt, chơi bời suy đồi lắm.

- Em biết rồi, em thích sự suy đồi. - Nicole nói, đôi mắt xanh nhấp nháy. Cô nắm tay Charles và lôi xềnh xệch anh tới ngã tư Bourbon và Bienville.

Mọi người hoà vào dòng người tuy đông đúc nhưng vẫn chưa là gì so với vài tuần sau đó khi lễ hội Mardi Grass sẽ diễn ra ở đây. Nhưng âm thanh mùi vị ở Bourbon St., của New Orleans có 1 cái gì rất riêng. Mùi gia vị của những món ăn đồ biển quyện với mùi mốc meo ẩm ướt vốn gắn liền với khu phố Pháp. Từ rất nhiều câu lạc bộ ban đêm, tiếng nhạc disco do các ban nhạc đồng quê miền Tây cũng huyền ảo chẳng kém. Những người chào hàng đến trước các quán bar không mái, đẩy toang cửa vừa chào hàng, vừa chọc ghẹo khách nháy bên trong. Đôi lúc còn có thể nhìn thấy 1 khoảng da thịt để trần được ánh đèn trong tiệm loang lổng chiếu vào.

Trước cửa 1 tiệm vui chơi như vậy có treo tấm biển :trình diễn nghệ thuật sex nổi tiếng thế giới". Charles hỏi ra vẻ mô phạm:

- Chẳng hiểu cái gì làm cho nó nổi tiếng thế giới nhỉ?

Nicole bẻ lại:

- Ồ, nếu anh đã hỏi như vậy thì chắc chắn là anh chưa bao giờ xem họ biểu diễn rồi.

Charles thở dài ngán ngẩm rồi khoác tay lên vai cô rẽ sang hướng khác, cứ như cô là đứa bé khó bảo.

Họ tiếp tục đi dọc con phố huyền thoại, cho đến khi khung cảnh đường phố bắt đầu có vẻ êm đềm và đỡ thương mại hơn. Họ rẽ vào phố St. Peter và cuối cùng đến được quảng trường Jackson, tiệm cà phê nằm ở đây.

Dãy phố vắng tanh và tối om. Họ đi sóng đôi từng cặp 1. Charles và Nicole đi trước, họ đi qua những tiệm hàng đã đóng cửa, những lối gallery nghệ thuật, những cánh cổng làm bằng sắt uốn chắn ngang những ngõ nhỏ dẫn vào những mảnh sân riêng.

Dax đặt tay lên vai Keely, kéo nàng vào sát mình hơn:

- Em thế nào?

- Em thấy dễ chịu, còn anh?

- Tuyệt.

- Trông anh có vẻ mệt. Anh vẫn làm việc nhiều lắm à?

- Ừ, suốt 3 tuần vừa rồi anh ở Washington. Lịch làm việc kín mít. Bọn anh cố làm xong mọi việc trước khi kết thúc phiên họp.

- Ồ.

- Anh có dự buổi tối trong Nhà Trắng với Tổng thống và đệ nhất phu nhân.

- Thực ư?

- Thực - Dax ngốc miệng cười rất trẻ con - dĩ nhiên là công việc thôi, nhưng được mời cũng thích.

Họ im lặng đi 1 lát, rồi Dax nói:

- Anh có đọc những gì em phát biểu trên báo.

- Em cũng đọc những gì anh nói.

- Chớ có tin mọi điều em đọc được.

Nàng quay lại để nhìn ông:

- Đừng ư?

- Đừng. - ông nói và lắc đầu.

- Ví dụ đừng tin gì nào?

- Ví dụ như nói rằng anh nghĩ em là 1 phụ nữ dũng cảm đáng khâm phục đang đấu tranh cho 1 điều lớn lao, và rằng anh không hề có những ý nghĩ lăng mạn về em.

Tim nàng như nảy lên:

- Em không nên tin điều đó ư?

- Đoạn đầu thì đúng, nhưng đoạn sau thì không. Nếu em biết rằng anh có những khuynh hướng lăng mạn đến thể nào với em thì chắc em sẽ không dám đi dạo với anh trên con phố tối om này đâu. Em sẽ biết vì sao suốt tháng qua anh không ăn không ngủ. Em sẽ biết vì sao mỗi sáng anh đếm thấy có thêm ít nhất 10 sợi tóc bạc. Chỉ mong cái câu "tóc bạc khiến người ta tự tin hơn" là sự thật mà thôi.

Lúc này họ đã tới quảng trường Jackson. Cổng công viên ban đêm thường khóa, nhưng họ đi vào từ phía toà nhà Pontalba, làm ra vẻ đang ngắm nghía các cửa hiệu trên phố, nhưng thực ra chẳng nhìn thấy gì cả.

- Chắc thời gian qua em vất vả với bọn ký giả lắm phải không?

- Không hẳn - nàng đáp - cũng mất vài ngày, thế thôi.

- Anh xin lỗi, Keely. Anh đã quên chuyện đó rồi, nhưng chắc em thì chưa. Ước gì bọn họ tha cho em.

- Em vẫn sống sót mà. Van Dorf...

- Van Dorf! Hẳn đến gặp em à?

- Vâng. 1 hôm hẳn đứng chờ ngay cạnh chỗ xe em đỗ lúc Joe thả em xuống bãi đỗ xe ở Superdome.

- Thăng ngu! - Dax gầm gừ - hắn có xúc phạm em không?

Nàng cười khẽ và vuốt nếp áo khoác của ông với 1 cử chỉ an ủi:

- Không. Hắn chỉ nói những điều rất bậy bạ mà thôi.

- Nhưng điều như thế nào?

Nàng đưa mắt quay đi:

- Hắn... hắn chỉ nói... anh biết đấy... hắn chỉ hỏi em về anh thôi.

Ông gặng:

- Hắn hỏi gì?

Nàng đỏ mặt cố nhìn đi chỗ khác, nhưng ông không cho phép. Ông cầm lấy cằm nàng và buộc nàng phải quay đầu lại cho đến khi phải nhìn thẳng vào ông:

- Hắn hỏi những gì?

Nàng liếm môi:

- Hắn hỏi em là ở trên giường anh có giỏi không?

- Thăng khốn nạn! - ông đặt tay xuống vai nàng và nắm chặt - hắn dám hỏi em thế ư? vậy Keely, em phải giúp anh, nếu hắn dám đăng 1 lời nào bấn thối về em...

- Nhưng hắn chưa đăng và sẽ không đăng. Hắn có thể thô lỗ, nhưng không phải thẳng ngốc. Hắn biết thừa là chẳng có gì để mà viết cả.

- Vậy em nói với hắn như thế nào?

- Sự thật. Em không biết.

Ông cố nén nụ cười cứ chực hiện ra nhưng không được, cuối cùng đành toét miệng cười:

- Thử đoán xem.

Nàng nhích ra và nhìn thẳng vào đôi mắt ranh mãnh của ông:

- Cái gì kia?

- Thử đoán xem trên giường anh ra sao?

- Không!

- Nào, thử thôi mà. Đoán đi. Anh sẽ bóng gió cho em biết.

- Em không cần bóng gió.

Phớt lờ lời phản đối của nàng, ông cúi xuống ghé môi sát tai nàng và thì thầm:

- Anh chưa phải là nổi tiếng thế giới, nhưng anh đang phấn đấu.

Ông chậm rãi ngẩng đầu lên và quan sát phản ứng của nàng, trong khi nàng bối rối không hiểu ông định nói gì. Rồi nhớ ra mẩu chuyện giữa Nicole và Charles trước cửa câu lạc bộ ban đêm nàng bật cười. Ông bèn kéo đầu nàng sát vào mình cho đến khi nàng vùi mặt vào áo ông cười khúc khích. Ngón tay ông mân mê sau gáy, còn ngón cái thì luồn vào dưới tóc xoa xoa mang tai nàng. Cuối cùng nàng thôi cười và ngẩng lên, chăm chú nhìn miệng ông:

- Anh muốn hôn em đến phát đau cả người lên đây này. Nhưng chỗ này sáng và công khai quá, đúng không?

Nàng dờ dẫm gật đầu. Ông miễn cưỡng buông nàng ra và đi tới nhập bọn với Nicole và Charles đang đứng chờ đèn xanh bật lên. Họ sang đường Decatur, đi ngang qua Washington Aitillery Park để tới Cadé du Mond. Lâu đời đã hơn 100 năm, tiệm cà phê này vẫn là nơi đông đúc nhất thành phố. Đồ ăn chỉ có món bánh rán tẩm đường và cà phê, nhưng tiệm phục vụ suốt 24h và không bao giờ vắng khách.

Họ chọn 1 bàn ngoài hiên, mặc dù tối nay khá lạnh và nhiều sương, nhưng chỗ này gần với sông hơn. Ghế ngồi làm bằng sắt mạ crom và lót nhựa màu xanh lá cây. Bàn làm bằng formica màu xám, nhưng người ta đến Café du Mond chính là vì bánh rán và cà phê nóng kia mà. Ăn bánh rán uống cà phê nóng và ngắm dòng giao thông gần như bất biến của quảng trường Jackson: người đi bộ, xe ngựa kéo và moto.

Họ gọi 2 đĩa bánh rán, 3 cà phê đen, và 1 cà phê sữa cho Keely. Chỉ 1 loáng sau những chiếc bánh rán tẩm đường gần tan đã được đem ra cùng những tách cà phê nâu thắm thơm nức nghi ngút khói.

Mọi người tấn công món bánh rán. Mỗi miếng lại làm đường mịn trắng tinh tẩm trên chiếc bánh rơi lả tả, cho đến khi mặt bàn như bị đường mịn phủ kín, họ vừa ăn vừa cười vui vẻ. Mặt mũi chân tay quần áo họ dính đầy đường, nhưng đó chỉ là 1 tai họa dễ thương nên tất cả đều rất vui vẻ chịu đựng.

Keely và Nicole lấy ngón tay ướt dính đường rơi trên đĩa và liếm tay. Nicole đã liếm sạch tay mình bằng những động tác vô cùng dễ thương, cô nói:

- Bây giờ đi lên đê đi - cô lim dim mắt nhìn Charles vô cùng cảm động.

- Em còn phải đi làm kia mà.

- Em vẫn còn thời giờ - không cho mọi người tán thành hay phản đối, cô đứng lên và đi về phía đường hầm nổi lên mặt đê, người ta đặt cho đường đi dạo nổi lên mặt đê 1 cái tên rất thơ mộng là đường trắng. Nhưng trụ đèn với ánh sáng vừa phải được đặt 1 cách rất tinh tế chỉ đủ giữ cho người đi dạo không bước chệch chân ngã xuống sông Mississippi mà không quá sáng làm hồng bầu không khí lãng mạn nơi đây.

Mọi người đi theo Nicole tới lúc họ ra được khỏi đường hầm thì Nicole đã chọn 1 cái ghế dài cho mình và Charles. Như ngầm thoả thuận với nhau, Nicole và Charles ngồi xuống chiếc ghế đó còn Dax và Keely đi tiếp thêm 1 quãng nữa. Họ ngồi xuống 1 chiếc ghế dài, lọt thỏm trong bóng tối mờ màng và màn sương lãng đãng giăng trên đầu. Ánh đèn từ 2 bên bờ sông hắt xuống và được mặt sông phản chiếu lại lung linh trên đầu những đợt sóng. Màn đêm huyền diệu khiến cho những gì ban ngày chẳng mấy đẹp để trở nên huyền ảo vô cùng.

Dax quàng tay qua vai Keely, kéo nàng vào sát mình như che chở. Nàng ngả đầu trên cánh tay ông, mắt nhắm nghiền. Nàng cảm thấy rõ hơi thở ông phả trên mặt mình, mỗi lúc 1 gần hơn. Ông dịu dàng lướt qua đôi hàng mi, rồi lướt qua miệng nàng. Đôi môi hơi hé mở để hít lấy hơi

thở từ ông. Rồi môi ông chạm vào môi nàng.

Giờ đây, sau bao nhiêu chối bỏ, đôi môi nàng kéo dài thêm sự khao khát 1 chút nữa như chưa muốn đón nhận nụ hôn. Ông hôn đôi môi mím chặt của nàng 1 lần, 2 lần, rồi 3 lần. Những cái hôn còn nhẹ hơn cả làn ánh sáng ve vuốt và dịu dàng hơn cả làn môi mơn trớn làn môi.

Keely đưa 2 bàn tay áp lấy đám tóc trên thái dương ông, món tóc mà bao lâu nay nàng khao khát được chạm vào, rồi nàng bưng lấy đầu ông bằng cả 2 tay. Lưỡi ông dịu dàng đưa dọc viền môi cho đến tận nơi khoé miệng, mơn trớn cho đến khi gặp được lưỡi nàng. Ngay lập tức lưỡi nàng trở thành 1 vật hoang dại, mãi mãi bị cầm tù nhưng lại được tự do làm bất cứ gì nó thích. Nó khám phá viền môi ông, chạm vào cái lúm đồng tiền nơi khoé miệng, tấn công cho đến khi khoé miệng đó phải mở ra trước sự đòi hỏi của nàng. Họ gắn chặt vào nhau tưởng chừng mãi mãi, rồi với 1 tiếng rên sâu thẳm, họ tách khỏi nhau.

Họ nhìn nhau đắm đắm, không nói. 2 đôi mắt sung sướng được thoát khỏi những cấm đoán, chúng ngẫu nhiên nhìn ngắm nhau. Họ nhìn ngắm tóc nhau, mắt nhau, ngắm tai, mũi miệng của nhau cho đến khi không chịu nổi nữa họ lại gắn vào nhau với 1 nỗi đam mê đói khát.

Miệng họ tan ra, xua tan những mối nghi ngờ vẫn ám ảnh tâm trí họ bao lâu nay. Phải chăng nàng nói thật về tất cả những chuyện nhỏ nhặt như danh giá và sự kính trọng đó? Có thật là ông đã làm tan vỡ hàng chục trái tim? Nàng héo hắt đến thế nào vì người chồng mất tích? Ông có yêu Madeline không? Nàng có nhớ mình không? Ông có nhớ ta không?

Sau 1 cái hôn dài, ông rút ra khỏi đôi môi nàng chỉ để vùi đầu vào mái tóc ẩm sương đêm.

- Lạy Chúa, Keely những tuần qua đúng là địa ngục. Anh không thể nghĩ được đến 1 điều gì khác ngoài em.

- Em đã khổ sở, bối rối. Em nghĩ những điều anh nói với các ký giả đó là thật.

- Không. Em biết rõ mà. Mở áo khoác ra đi, em. Anh muốn... đấy. tất cả những cái đó chỉ là để nói mà thôi. Anh chẳng bao giờ thật sự định nói như vậy cả.

- Em nghĩ thế. Nhưng anh không có ở đây... - họ lại hôn nhau.

- Anh muốn gọi điện cho em, nhưng nghĩ đến cơn ác mộng về chuyện bị nghe trộm điện thoại và.. đừng quan tâm đến mấy cái cúc. Anh chỉ muốn được cảm thấy bàn tay em trên anh, thế... ời, tuyệt vời... - họ lại hôn nhau - ... nhưng chuyện nghe trộm điện thoại và, em biết đấy... Keely, em ngon quá.

- Anh lo sợ những chuyện như thế à? - nàng hỏi và khẽ rên lên khi ông cắn nhẹ vào dải tai nàng.

- Cho em nhiều hơn là cho anh... tai em mềm quá...

Keely thở dài:

- Dax, chúng mình đã làm gì để khuấy động lên như thế? Thế, chạm vào em đi...

- Em cảm thấy chính xác quá... quá nhiều người nhìn thấy chúng mình nhảy với nhau. Lúc nhảy với em anh không còn nhận ra có bao nhiêu người khác nữa. Anh chẳng nhận thấy được 1 điều gì khác ngoài việc được ôm em và thêm muốn em... ời, thế, em yêu, đấy... ông áp tay lên tay nàng và ử trong ngực áo.

- Keely, anh thêm muốn em. Anh muốn được làm tình với em, muốn được ở trong em. Anh

thèm muốn em đến nỗi như muốn nếm từng lỗ chân lông trên người em.

Chương 11

Keely lùa tay vào tóc và ghì chặt đầu ông vào ngực. Nàng có nghĩ ra 1 điều gì để nói. Nhưng chẳng lời nào có thể an ủi được ông, bởi vì nàng cũng bị tước đoạt chẳng kém gì ông. Ông có biết rằng nàng khao khát ông dữ dội hết như ông đang thèm muốn nàng?

Charles đã cứu nàng phải nhai lại 1 điều tầm thường vô vị. Keely nhìn thấy anh đang đi về phía họ, dừng lại ở 1 khoảng cách an toàn và nhìn ra sông, Keely nép vào Dax, khẽ gọi tên, Dax ngồi thẳng ngay dậy nhìn theo hướng mắt của Keely. Charles hắng giọng khá to:

- Xin lỗi, nhưng Nicole phải trở về trường quay. Dĩ nhiên là nếu các bạn muốn ở lại...

- Không - Dax nói cộc lốc, ông phải hắng giọng mới nói được thành lời - chúng tôi cũng phải về thôi.

Ông đứng dậy đưa tay cho Keely. Nàng vội vã cài lại cúc áo khoác, cầm túi xách và cùng Dax đi theo Charles trở lại.

Nicole đang ngồi uể oải trên ghế da, trông có vẻ thoải mái. Keely đưa mắt nhìn Charles vẻ dò hỏi nhưng vẻ mặt bình thản của anh chàng không cho nàng biết thêm điều gì. Nước vẫn chảy chỗ trúng. Keely mỉm cười nghĩ thầm.

Họ theo đường cũ quay trở về quảng trường Jackson.

- Vì các bạn để xe ở KDIX nên tôi nghĩ là tất cả chúng ta sẽ đi bộ đưa Nicole về cơ quan và sau đó tôi sẽ gọi taxi về - Charles nói với vẻ đầy kinh nghiệm tổ chức cắm trại.

- Hay lắm - Dax nói. Ông quàng tay qua thắt lưng Keely trong khi họ đi trên vỉa hè mù sương.

- Trí tưởng tượng chết tiệt này. Anh càng cố gạt nó đi thì hình như nó càng tệ hại hơn - ông đi chậm lại để Nicole và Charles đi vượt lên trước và họ có thể riêng tư với nhau 1 lát nữa.

- Madeline nghĩ thế nào khi báo chí nhắc tới tên em cùng với tên anh?

- Anh không biết. Anh không hỏi.

- Thế anh không cần biết đến ý kiến của cô ấy à? - Keely bẽn lễn hỏi.

- Không như em nghĩ đâu. Cô ấy có rất nhiều tiền, cô ấy ưa nhìn, và thỉnh thoảng cô ấy cũng có thể rất vui vẻ. Nhưng cô ấy cũng có nhiều thói xấu. Cô ấy ích kỷ, tham lam, đầy tham vọng và rất hay ghen.

- Anh và cô ấy có... - Keely không thể bắt mình hỏi hết câu. Nàng cúi gằm đăm đăm nhìn mảng bê tông ướt sũng nước dưới chân.

Họ gần như câm lặng 1 lúc lâu, cuối cùng Dax lên tiếng trước:

- Anh nghĩ sẽ không công bằng với Madelien cũng như với bất cứ người đàn bà nào khác nếu anh trả lời 1 câu hỏi như vậy.

- Dax, em xin lỗi. Em không có quyền hỏi như vậy - Keely cắn răng, chỉ ước gì mình đừng chạm đến 1 câu hỏi như thế.

- Em hoàn toàn có quyền, vì thế em không phải xin lỗi. Anh mừng là em đã hỏi. Với anh chỉ 1 điều dù rất nhỏ được em quan tâm đến đã là ý nghĩa lắm rồi. Bây giờ người ta có quan tâm đến người khác nhiều lắm đâu. - họ đã đi hết quãng đường và dừng lại nơi góc tòa nhà. Dax vòng tay ôm lấy Keely và dịu dàng nói - Keely, anh hứa với em là kể từ khi gặp em anh không hề đến với 1 người nào khác nữa.

Niềm vui nở bừng trong lòng, Keely ngả vào ông và nhắm nghiền mắt trong 1 nỗi nhẹ nhõm vô bờ. Cái ý nghĩ giờ đây Dax đang ở bên người khác đã giằng vò nàng khôn xiết. Giờ đây tim nàng như ca hát - mặc dầu không được công bằng lắm - khi biết rằng ông không trút vào cơ thể 1 người nào khác nỗi khát khao nàng đã khơi lên trong ông. Cảm thấy có tội vì sự ích kỷ của mình, nàng bứt ra để ngược nhìn ông:

- Anh không cần phải nói với em như vậy.

- Nhưng em vui khi anh nói vậy, đúng không?

Chẳng lẽ ông lại có thể nhìn xuyên qua tâm can nàng như thế? Chẳng lẽ ông đã hiểu nàng đến thế sao?

- Vâng - Keely thành thật đáp.

Ông đưa ngón tay lần trên nếp tóc nàng và lẩm bầm:

- Sẽ không công bằng nếu đưa bất cứ người đàn bà khác nào vào giường trong khi anh chỉ ao ước được nằm bên em mà thôi.

- Dax...

- Tôi quay lại để xem 2 bạn có hoà thuận với nhau không đây? - Nicole trêu - nhưng xem ra có vẻ ổn cả đấy nhỉ? Charles có nhã ý đưa tôi về nhà đến nơi đến chốn vì thế anh ấy sẽ chờ đến hết bản tin. Nếu các bạn ở lại được thì hay lắm.

Keely đáp:

- Mình phải về thôi. Ngày mai 5h mình phải dậy rồi, nhớ không?

- Còn tôi sẽ đưa Keely ra chỗ để xe - Dax nói và đi tới bắt tay Charles - cảm ơn anh về 1 ngày vui vẻ và bữa tối tuyệt vời. Tôi rất vui. Ngay khi tìm được người để giao trách nhiệm tiến hành chiến dịch quảng cáo trên mạng lưới truyền thông tôi sẽ bảo người đó đến gặp anh ngay.

- KDX rất hân hạnh phục vụ anh. Chúc may mắn Dax.

- Cảm ơn a. Tạm biệt Nicole!

- Tạm biệt mọi người - Nicole nói và đi vào trường quay qua cửa dành cho nhân viên. Cô lúi xềnh xệch Charles theo sau như nữ hoàng kéo sau mình 1 kẻ thù vừa bị chinh phục.

Dax thích thú nhìn theo:

- Họ yêu nhau, phải không?

- Vâng, Charles biết điều đó. Nhưng em e là Nicole chưa hiểu.

- 1 đôi hay thật! Nhìn họ ai có thể nghĩ là họ lại hợp nhau kia chứ?

Keely mỉm cười buồn buồn:

- Em không chắc người ta được chọn nhau:

Dax hiểu ý nàng, ông vội nói:

- Phải, anh cũng nghĩ thế. Đôi khi có những điều cứ tự nó xảy ra, phải không?

Lúc họ đi vào thì bãi giữ xe tối om đến rợn người và hoàn toàn vắng lặng. Cả khu để xe, ngoài chiếc xe nhỏ gọn của Keely thì chỉ còn 1 chiếc khác đỗ ngay cạnh xe nàng. Đó là 1 chiếc Lincoln màu nâu chocolate. Keely hỏi:

- Xe anh à?

- Phải.

Vừa nói, Dax vừa luồn tay vào trong áo khoác của nàng, đặt tay lên thắt lưng kéo nàng áp sát vào mình rồi đứng tựa vào thành xe. 2 chân nàng kẹp giữa chân ông.

Từ gót chân đến ngang ngực họ ép vào nhau, Dax cúi xuống hôn lên môi nàng.

Dưới áp lực đòi hỏi của đôi môi ông, Keely hoàn toàn mất mọi ý niệm về xung quanh. Tiếng xe cộ như nghiền nghẹt vọng xuống từ bên dưới, làn sương trùm lên họ như 1 tấm màn lông lằng, tất cả như tan biến trong cái động chạm của ông. Nàng chỉ nhận biết mỗi 1 điều là đôi môi đầy nhục cảm của ông mà thôi.

Cuối cùng môi ông rời khỏi môi nàng, nhưng chỉ đủ xa để thì thầm:

- Keely, kỳ nghỉ cuối tuần này em có thể đến thăm nhà anh được không? - ông dừng lại chờ nàng trả lời, nhưng như bị sốc trước sự im lặng của nàng. Rồi ông hỏi tiếp - anh không muốn em hiểu lầm lời mời của anh, không có gì xấu xa cả đâu. Anh chỉ muốn em đến nhà anh và gặp cha mẹ anh mà thôi.

Lời mời thật tha thiết, cấp bách và riêng tư, khiến tim Keely như muốn vỡ ra vì nàng buộc phải từ chối. Mặc dầu ý muốn của Dax là rất cao quý, nhưng ông cũng như nàng đều biết rõ rằng cùng ở với nhau dưới 1 mái nhà đối với họ là 1 sự tra tấn và vô cùng nguy hiểm.

Nhưng không muốn làm ông thất vọng, nàng tránh 1 câu từ chối:

- Anh nghĩ như vậy là khôn ngoan ư?

- Dĩ nhiên đó là điên rồ - ngón tay ông lần trên nét cằm mềm mại của nàng - anh nghĩ đến phòng em ở khách sạn Hilton đã là điều ngu ngốc nhất anh từng làm. Mời em đến nhà anh còn điên rồ hơn thế. Tuy nhiên anh vẫn mời em.

- Em rất muốn được gặp cha mẹ anh. Nhưng em sẽ nói thế nào với các cụ về em? - đột nhiên nàng nghĩ không hiểu Dax đã mời bao nhiêu người phụ nữ về nhà để nghỉ cuối tuần, ý nghĩ đó khiến nàng đau nhói trong tim.

- Anh sẽ nói với các cụ rằng em là người phụ nữ anh kính trọng nhất. Cha anh sẽ rất thích thú được biểu diễn sự duyên dáng của 1 người đàn ông miền Nam nịnh đầm và mẹ anh sẽ dìu em trong các công thức nấu ăn và các phương thuốc trừ tà.

Nàng cười và nghịch nghịch chiếc cúc áo bằng đồng trên ngực áo ông.

- Có ai sống cùng anh không? 1 bà quản gia hay ai đó? - giọng nàng cao và hơi chao đảo.

Ông nâng cằm nàng lên và nhìn thật sâu vào mắt nàng:

- Sau bữa ăn thì bà ta ra về.

- Ồ!

Ông không buông nàng ra và nói:

- Keely, trên quãng đường ngắn ngủi từ đây về nhà, anh không hy vọng là em có thể đổi ý về bất cứ 1 việc gì. Anh cũng không muốn em làm tổn hại bất cứ 1 quy tắc sống nào của em. Nếu điều đó có thể làm em cảm thấy yên tâm hơn thì anh sẽ đưa cho em 1 cái búa và đinh để ngay sau khi mặt trời lặn là em có thể giam mình trong phòng ngủ - ông mỉm cười nhưng nàng cảm thấy ông sẽ làm thật như vậy - như thế chỉ để cho chúng ta có được 1 chút thời gian ở bên nhau mà thôi. Để đi dạo và nói chuyện. Chúng ta có thể làm vườn, cưỡi ngựa, hay đi câu cá, hay âu yếm nhau, hay bơi thuyền đi chơi, hay bày biện lại đồ đạc, hay...

- Khoan đã! Nói lại nào.

- Phải, đồ đạc trong phòng đọc sách cần phải được sắp xếp lại 1 chút. Anh vẫn nghĩ...

- Không, trước đó cơ...

- Nhà anh có 1 cái hồ và chúng ta có thể...

- Trước nữa.

- Xem nào - ông nheo mắt và giả vờ nghĩ ngợi - ô, em muốn nói đoạn âu yếm nhau đấy ư? - ông toét miệng nở nụ cười tinh quái mà nàng yếu quý và nói - anh chỉ nói thử để xem em có chú ý không thôi - nàng cười to, ông nói thêm - nhưng quái quỷ, đó là 1 ý tưởng tuyệt vời.

Ông dụi trán vào trán nàng và họ ôm ghì lấy nhau:

- Em sẽ đến chứ? - ông dịu dàng hỏi.

Vẫn dụi trán và ôm ghì lấy ông, nàng thốt thức:

- Dax. Em không thể. Anh biết thế mà. Em rất muốn, nhưng em không thể.

Ông im lặng 1 lát như để ngẫm nghĩa câu trả lời của nàng rồi cố dìm nỗi thất vọng.

- Anh hứa là sẽ cư xử rất ngoan mà. (cứ dụ người ta hoài há sis)

- Nhưng có thể em sẽ không tự chủ được. Chẳng những không được nghỉ ngơi, em nghĩ là cả 2 chúng ta sẽ căng thẳng, và sẽ chẳng có gì là vui vẻ cả.

- Anh sẽ không để cho như vậy. Anh hứa là sẽ thoải mái mà.

- Nguy cơ bị ai đó phát hiện ra là em có mặt ở nhà anh là quá lớn. Nếu điều đó xảy ra, cả 2 chúng ta sẽ bị hủy hoại.

- Cũng có khả năng như vậy, nhưng anh sẽ làm mọi cách để đảm bảo giữ bí mật - ông lùa ngón tay vào tóc nàng, - Keely, em đến nhé - cảm thấy được cái lắc đầu vô cùng khế của nàng, ông khẩn thiết van nài - ít nhất cũng hãy hứa rằng em sẽ suy nghĩ. Anh sẽ chờ câu trả lời của em vào cuối tuần. Chỉ cần nói là em sẽ suy nghĩ mà thôi.

Đến cuối tuần thì câu trả lời của nàng chắc cũng vẫn thế thôi, nhưng nàng có thể nhượng bộ 1 chút cũng được. Nàng ngược nhìn Dax:

- Thôi được. Em hứa là sẽ nghĩ đến chuyện đó.

Nàng nghĩ đến chuyện đó. Suốt ngày, suốt đêm. Suốt tuần.

Đến thứ 4 thì tâm trạng nàng đã trở nên vô cùng tồi tệ. Dường như những gã lái xe ngu như lừa chọn đúng ngay hôm đó để mà chen chúc khiến giao thông trên mọi tuyến đường huyết mạch đều tắc nghẽn, Joe phải cuống quýt mới theo kịp được để thông báo các nguy cơ mà họ đánh hơi thấy.

Chiều hôm đó, DJ phải hỏi Keely:

- Keely, hôm nay có chuyện quái quỷ gì thế?

- Clark, tôi đã cố hết sức rồi - Keely quát lại vào microphone - chỉ trong vòng 20' tôi đã phải tường thuật đến 5 vụ tai nạn.

DJ lầu bầu:

- Nghe cứ như cô đang lang thang khắp thành phố vậy.

- Đúng thế! Tôi đang sắp say máy bay vì cứ phải lượn vòng quanh thành phố thế này. Anh biết thừa là tôi đâu có sắp đặt ra những tai nạn đó kia chứ.

- Thôi được, thôi được, tôi xin lỗi. Cô chỉ cần ngắn gọn thêm 1 chút thôi.

Keely ngắt liên lạc. Joe bật cười khi nghe nàng lầu bầu:

- Ngắn gọn cái con khỉ.

Còn 1' nữa thì tới 5h sáng ngày thứ 5. Điện thoại của Keely đổ chuông.

- Hello?

- Thế nào?

- Em cũng chưa biết.

Ông gác máy.

7h30 tối hôm đó chuông điện thoại lại réo. Suốt bữa tối nàng đã nghiền ngẫm câu trả lời.

- Hello?

- Thế nào?

- Cho em nghĩ đến nửa đêm.

Suốt những giờ dài đằng đặc buổi tối đó nàng bị câu hỏi đó dần vặt mãi. Dax đã hứa rằng ông sẽ không coi việc nàng đi cùng ông về nhà là 1 sự ụng thuận. Nàng tin ông. Ông sẽ không bao giờ ép buộc nàng vào giường. Cái nàng sợ chính là bản thân mình.

Trong suốt tuần qua nàng đã bao lần lấy tấm ảnh của Mark ra với 1 cảm giác có lỗi, nàng viết thư cho mẹ Mark, xem lại những cuốn vở thời học sinh, cố tự thuyết phục mình rằng nàng vẫn còn yêu Mark. Thế nhưng nàng vẫn chẳng thể nào hình dung nổi chút gì về anh ngoài những hình ảnh in trên 1 mẫu giấy. Anh không phải là máu thịt, không là ánh sáng hay sức nóng, cũng không có âm thanh hay mùi vị.

Nàng sẽ còn bám chặt vào những ký ức cứng đờ đó bao nhiêu lâu nữa? Mark đã chết từ lâu - đó hoàn toàn là 1 khả năng không hề xa xôi. Vậy liệu nàng có nên uống phí cuộc đời, tuổi trẻ, tình yêu và ngu ngốc tự dối mình rằng đó là danh dự?

Nàng phải thừa nhận với lòng mình rằng nàng yêu Dax. Đó hoàn toàn không phải là 1 cơn bùng bột trẻ con mà là 1 tình yêu của 1 người đàn bà với 1 người đàn ông. Tình yêu đó chẳng hề được chiếu sáng dưới 1 ánh sáng lý tưởng mà diễn ra với tất cả nỗi thống khổ và con tim đau đớn chỉ có thể có ở 1 tình yêu đích thực. Nàng và Dax đâu phải là những đứa trẻ thơ ngây không hề biết rằng biết đâu sẽ có bao điều bất công đổ xuống đầu họ. Chỉ hy vọng rằng họ đủ ngoan cường để đương đầu.

Nàng đã quyết định. Nàng sẽ đi nghỉ cuối tuần với Dax. Nàng sẽ không cầu khẩn, cũng không cưỡng lại nhưng sẽ đáp lại tình yêu nếu ông bày tỏ vào những lúc có thể. Cả 2 sẽ biết được lúc nào là lúc có thể biểu lộ tình yêu.

Với suy nghĩ như vậy, nàng bước vào phòng để đồ, tìm quần áo thích hợp để mang theo. Cưỡi ngựa, câu cá, đi dạo, tất cả những gì họ sẽ làm như ông đã nói lướt qua trong đầu nàng khi nàng chọn đồ và xếp vào chiếc vali để mở bên cạnh. 2 ngày? Trong nửa giờ nàng đã chọn quần áo đủ dùng trong ít nhất 2 tuần .

Điện thoại đổ chuông lúc 12h kém 15'. Ông đã gọi sớm, tìm nàng rộn lên. Ông nóng lòng nghe nàng trả lời không hơn nàng mong trả lời ông.

Nhắc ống nghe, nàng nói to:

- Vâng, vâng, vâng, em sẽ đến.

1 thoáng im lặng trên đường dây, rồi giọng 1 phụ nữ vang lên:

- Tôi xin lỗi, có phải đây là Keely Williams không?

Giọng nói nghe thật quen thuộc:

- Vâng - nàng trả lời 1 cách thận trọng.

- Keely, chị Betty Allways đây mà.

- Betty.

Nàng thốt lên, bối rối thật sự với cách mà mình đã trả lời và tự hỏi với vẻ có lỗi mình sẽ thanh minh với bạn thân như thế nào đây.

Trước khi nàng kịp lên tiếng, Betty đã nói tiếp và lúc này Keely cảm thấy sự căng thẳng trong

giọng nói thân thuộc đó:

- Keely, chị vừa nhận được 1 số tin.

Chầm chậm, giống như 1 quả bóng xì hơi, Keely đành ngồi xuống cạnh giường. Nàng đưa mắt sang nhìn thẳng vào bức hình của Mark đặt trên tủ sách.

- Chị nói đi.

- 26 người đàn ông đã thoát khỏi 1 khu rừng nhiệt đới ở Campuchia. Họ đã tìm đường đến được 1 khu trại người tị nạn của hội Chữ Thập Đỏ. Hội Chữ Thập Đỏ đã thông báo cho quân đội của chúng ta, phía quân đội đã được phép đến đây để đón họ về. Họ đang được đưa đến Đức trước để được sơ cứu và khám xét toàn bộ. Bây giờ họ đang ở đây. Ngày kia họ sẽ đáp máy bay đến Paris. Chúng ta được mời đến đây để gặp mặt họ.

Im lặng dài và nặng nề. Betty không muốn quấy rầy những dòng suy nghĩ đang dâng lên cuộn cuộn trong Keely, chỉ để cho người phụ nữ trẻ hơn mình hiểu thấu tin vừa nhận được và cả những gì có thể tiếp diễn sau tin đó.

Khi Keely có thể nói được thì giọng của cô khàn đục:

- Có... có Mark?

- Quân đội vẫn chưa đưa ra danh tánh nào cả. Chị cũng không chắc chắn là người ta đã xác định tất cả bọn họ là ai. Em có thể tưởng tượng được là vài người trong bọn họ đang hôn mê vì thiếu ăn hoặc vì bệnh tật. Tất cả những gì chị được biết chỉ là họ có 26 người.

- Chị được thông báo khi nào?

- Mới cách đây khoảng 1h. Tướng Vanderslice ở Lầu Năm Góc gọi cho chị. Người đã nhất trí cử 1 phái đoàn của chính quyền Mỹ sang đây. Bộ ngoại giao, quốc hội, quân đội, em, chị và PROOF, cùng với 1 nhóm các đại diện các hãng truyền thông sẽ được mời đi bằng chuyên cơ riêng của chính phủ. Trong thời gian tới, cho đến khi chúng ta biết chắc chắn tình trạng cả về tinh thần lẫn thể chất, 26 người đó sẽ được cô lập để theo dõi tình trạng sức khỏe.

- Em hiểu.

Keely nhìn xuống bàn tay của mình và ngạc nhiên khi thấy nó đang run bắn lên như bị chứng Parkinson. Mồ hôi đang nhỏ xuống 2 bên sườn và khuỷu chân của nàng. Nàng không nghe được gì nữa mặc dầu bên tai như có tiếng ầm ầm rất lớn.

- Em đi có khó khăn gì không, Keely? Chị không biết chúng ta sẽ đi trong bao lâu. Chị nghĩ ít nhất 3 hay 4 ngày.

- K...không. Dĩ nhiên là em sẽ đi rồi. Nàng biết mình sắp khóc và vội đưa nắm tay lên ấn vào đôi môi đang khô cứng - Betty chị có nghĩ là...

- Chị không biết nữa - Betty trả lời- đã hàng nghìn lần chị tự hỏi mình rằng Bill có trong số những người đó không, nhưng không có cách nào để biết được. Thậm chí là chị cũng không dám nói với bọn trẻ vì sợ rằng chúng sẽ hy vọng nhiều. Để đợi đến ngày này thì 14 năm quá thật là 1 thời gian dài. Chị đã phải tự thuyết phục mình là bất cứ ai có tên trong danh sách đó chị cũng sẽ thấy hạnh phúc.

- Vâng, dĩ nhiên là em cũng sẽ nghĩ như chị - Keely nói không mạch lạc. nàng đưa tay qua mắt 1

cách lơ đãng. Các cơ bắp trong người nàng đã co hết lại lúc Betty báo tin, và giờ đây nàng đang cố ép buộc mình bớt căng thẳng đi, nàng nhận thấy rằng điều đó thật là đau đớn.

- Vậy chúng ta sẽ đi khi nào, ở đâu?

- Máy bay rời căn cứ không quân Andrews lúc 6h sáng ngày mai.

- Ngày mai? Keely hỏi 1 cách yếu ớt. Quá sớm. Không đủ thời gian để mình chuẩn bị tinh thần.

- Đúng vậy, chúng ta sẽ gặp nhau ở sân bay quốc tế và được hộ tống đến Andrews, sự hỗn loạn sẽ ngự trị, chị chắc chắn như thế, vì vậy em chuẩn bị đi nhé.

- Em sẽ gặp chị ở đây sau. Em cũng không biết sẽ đi lúc nào nữa. Bây giờ em gọi cho hãng hàng không đây.

- Bọn họ có 26 người, Keely. 26 trong hơn 2000 người. - cả 2 đều đang nghĩ rằng cơ may chồng mình có trong nhóm người đó thật là mỏng manh.

- Em biết rồi mà Betty, em sẽ cố nhớ điều đó.

Người phụ nữ lớn tuổi nói:

- Mai chị em mình gặp nhau nhé - chị gác máy.

Tại sao họ không cảm thấy vui mừng? Bởi vì họ sợ. Họ không dám. Keely lơ đãng nhìn đồng quần áo trải khắp giường và khi nhớ ra tại sao những thứ này ở đây, nàng khoanh tay trước bụng, ấn chặt tựa như đang bị đau quần quai, người đứng đưa. Tiếng rên rỉ của nàng như được phát ra từ miệng của thần Chết.

Vài phút sau điện thoại đổ chuông, đúng vào nửa đêm, nàng không trả lời .

Chương 12

Gáy đau nhức vì mệt, Keely so vai, rút cổ hết sức giữ tư thế đó trong vài giây, rồi hạ xuống. Nàng nhắm mắt lại, quay cổ rồi nghiêng đầu cổ thư giãn.

Căn phòng đông đúc, ngột ngạt, và nóng bức. Màn khói thuốc lá lơ lửng ở trên đầu, làm mờ cả ánh sáng của cây đèn chùm với những giây thủy tinh lòng thông như nhỏ giọt. Phòng lễ tân của Đại sứ quán Mỹ ở Paris trông không hề giống phòng khách riêng trang trọng. Những người đàn ông không áo khoác ngoài, không cạo râu, và trông hung dữ đang đứng tựa vào tường, tụ tập thành nhiều nhóm nhỏ thì thảo trò chuyện. Lâu lâu họ lại nhồm lên như đã được hẹn giờ.

Các phóng viên kiểm tra đi kiểm tra lại các máy ghi của mình. Các phóng viên ảnh nghịch nghịch với các ống kính máy ảnh và thiết bị chiếu sáng. Các nhóm đưa tin truyền hình cẩn thận xem lại ắc quy để chắc chắn khi cần nó có thể phát điện được.

Chỉ có các nhân viên quân đội đóng phục bảnh bao là dường như không héo rũ và cáu kỉnh. Thay vì vậy, họ đều dẫn vào ra căn phòng 1 cách linh lợi để thực hiện những nhiệm vụ gì đó mà chẳng ai rõ đó là gì. Keely đoán rằng những công việc của họ không thật cần thiết nhưng vẫn được thực hiện để mọi thứ trông không có vẻ trì trệ mà thôi.

Nàng và Betty ngồi cạnh nhau trên 1 chiếc ghế sofa nhỏ. Họ đã ở trong căn phòng này nhiều giờ rồi để chờ bất kỳ thông báo nào về những người đàn ông ở đây như tin đồn. Nhưng tin đồn đến rồi đi. Vài tin đồn được chứng minh là đúng, nhưng hầu hết là sai. Keely đâm nghi ngờ tính xác thực của những gì mình nghe được.

Trong 15h đồng hồ, kể từ khi đoàn xe hộ tống lăn bánh qua đường phố Paris, từ sân bay Charles De Gaulle đến Đại sứ quán và thả mọi người xuống đây, họ vẫn còn ngồi trong căn phòng này.

Mọi chuyện đều đã được nói, riêng tư hay công khai. Tất cả người ta có thể làm bây giờ là chờ đợi. Không thể nghĩ đến chuyện dốc gì 1 khi từ ngữ không có ý nghĩa gì đối với họ. Quang cảnh đại lộ Gabriel nhìn từ cửa sổ cũng mất đi vẻ quyến rũ của nó. Trò chuyện thì mệt đến kiệt sức. Nghĩ ngợi thì không thể. Vì vậy, họ chỉ im lặng ngồi đó, mắt nhìn trống rỗng, cầu nguyện 1 cách vô thức. Chờ đợi.

Chuyến bay qua Đại tây dương thật là mệt lử, Keely còn bị đông đảo các phóng viên đua nhau phỏng vấn. nghị sĩ Parker được mời tham gia vào phái đoàn vì mới đây ông là chủ tịch tiểu ban xem xét dự luật, cuối cùng ông phải đến giải nguy cho nàng bằng cách yêu cầu các phóng viên để cho nàng thanh thoi 1 lúc. Với cử chỉ dịu dàng như 1 người cha ông vỗ vai nàng và giục nàng hãy cố chớp mắt 1 lúc.

Nhưng mà nàng làm sao có thể ngủ được khi có sự hiện diện của 2 hành khách khác cũng có mặt trên chuyến bay này. 1 người là nghị sĩ Devereaux. Người kia là Al Van Dorf.

Keely đã nhìn thấy Dax đi qua cửa máy bay khi 1 phóng viên truyền hình đang hỏi nàng 1 câu ngoắt ngoéo. Nàng ngắc ngứ khi trả lời câu hỏi, nhưng nàng đã không nghe được câu hỏi tiếp theo bởi tiếng đập thình thịch trong tai đến nỗi sau đó phải yêu cầu tay phóng viên nhắc lại.

Ánh mắt của Dax bắt gặp ánh mắt của nàng chỉ trong thoáng chốc, nhưng đã nói với nàng biết bao điều. Chúng nói với nàng rằng ông đang hoang mang chẳng kém gì nàng. Rằng ông đang bị giằng xé giữa hy vọng Mark là 1 trong số ít những người đã sống sót khỏi Campuchia đồng thời đau đớn hiểu sự xuất hiện trở lại của anh ta sẽ có ý nghĩa như thế nào với họ lúc này. Ánh mắt của ông cầu mong nàng hạnh phúc nhưng vẫn thú nhận rằng ông không muốn chia sẻ niềm

hạnh phúc đó 1 cách ích kỷ. Chúng nói rằng lẽ ra ông không nên có mặt ở đây nhưng ông buộc phải có mặt ở đây. Ông không thể đứng ở đâu đó để chờ đợi mà không biết ngay là cái tên Mark Williams có xuất hiện trên những danh sách vô cùng quan trọng đó không. Điều mà ánh mắt ông biểu đạt rõ rệt nhất là ông muốn được ở bên nàng.

Tất cả những điều đó được biểu hiện trong 1 cái nhìn thoáng qua mạnh mẽ. Nàng không đủ can đảm nhìn ông trong suốt thời gian còn lại của chuyến bay rồi sau đó được đưa vào phòng lễ tân và nghe người ta thông báo rằng người phát ngôn của quân đội sẽ đến ngay.

Mặc dù rất muốn nhìn sang Dax hoặc trò chuyện với ông nhưng nàng lại thôi ngay bởi đôi mắt điều hâu ma mãnh của Al Van Dorf. Hắn nhìn nàng như thể 1 nhà khoa học quan sát 1 tế bào dưới kính hiển vi vậy. Keely biết là mỗi cử động, mỗi lời nói của nàng đang được hắn ghi chép 1 cách cẩn thận vào sổ tay. Nàng đã trở nên ghê tởm khi nhìn thấy tập giấy ghim màu xanh lá và chiếc bút chì ngoáy lia ngoáy lia đó. Hắn ngấm ngầm theo dõi nàng và không dưới 1 lần tìm cách sấn đến gần.

Hắn sải bước đến chiếc sofa nhỏ mà nàng và Betty đang ngồi. Hắn đứng lại trước mặt khiến nàng buộc phải ngược lên như 1 kẻ đáng thương.

- Thưa bà Williams, bà có lạc quan về việc chồng bà có mặt trong 26 người đó không?

hắn bắn ngay câu hỏi mà không cần mào đầu.

- Tôi đang cố gắng để không quá lạc quan. - nàng trả lời.

- Bà có hy vọng là ông ấy có mặt trong số đó không?

Nàng ngẩng phắt lên và quắc mắt dữ dội nhìn gã phóng viên.

- Hoặc là ông rất ngu ngốc hoặc là câu hỏi này không phù hợp với tính cách của ông. Dù sao thì tôi cũng từ chối trả lời câu hỏi đó.

Keely có thể cảm thấy Betty đang ngạc nhiên nhìn mình, nhưng nàng vẫn tiếp tục chằm chằm nhìn vào Van Dorf. Cuối cùng nàng đã thắng, hắn cúi xuống nhìn vào quyển sổ đáng ghét và ghi chép những điều hòng hãm dọa nàng.

Betty hăng giọng vẻ ngoại giao:

- Thưa ông Van Dorf, tôi e rằng lúc này cả bà Williams lẫn tôi đều mải chuyện của mình nên khó mà trả lời ông 1 cách chân thành. Ông vui lòng bỏ qua cho - chị nói.

Van Dorf hơi cúi chào nhưng vẫn nói:

- Tôi muốn hỏi bà Williams 1 câu cuối cùng thôi - hắn quay lại phía nàng - bà có biết là nghị sĩ Devereaux sẽ đi cùng trong chuyến đi này không?

- Không, chỉ khi tôi nhìn thấy ông ta lên máy bay tôi mới biết - đó là 1 câu trả lời thành thật.

Van Dorf cười nhả nhỏ, giảo quyệt và hỏi đầy ngờ vực.

- Tại sao bà lại nghĩ là ông ấy đến?

Keely biết câu hỏi này nhằm hy vọng lột bỏ cái vẻ bình tĩnh của nàng. Nàng ngược nhìn hắn 1 cách điềm tĩnh và trả lời:

- Ông nên hỏi nghị sĩ Parker điều đó. Chính ông ta bảo với tôi là đã mời nghị sĩ Devereaux đến.

- Là thật đây - Van dorf nói to đầy sùng sốt. - Tại sao trong số tất cả những nghị sĩ ở Washington ông ta lại chọn nghị sĩ Devereaux nhỉ?

- Chẳng sao cả - Betty lên tiếng. Chị đã đứng về phía Keely mặc dù không biết họ đang chơi trò gì - nghị sĩ Devereaux phục vụ trong tiểu bang như ông đã biết đấy, ông Van Dorf. Ông ấy đã ủng hộ mục đích của chúng tôi và chống lại dự luật kia. Ông ấy là 1 cựu chiến binh chiến tranh Việt Nam. Tại sao ông lại ngạc nhiên khi ông ấy cần phải có mặt ở đây, tôi không thể hiểu được. Thôi, bây giờ cả tôi và Keely đều không thấy muốn chuyện trò nữa.

Van Dorf không khoái lời bóng gió đó cho lắm, nhưng hắn bỏ đi sau khi nhìn Keely 1 lần nữa với ánh mắt chết người sau cặp mắt kính tưởng chừng rất hiền lành.

- Cám ơn chị- nàng nói với Betty khi hắn đi khỏi.

- Có chuyện gì giữa em và hắn vậy? tại sao hắn cứ hỏi em về Devereaux?

- Em không biết nữa.

- Đúng vậy không?

Nàng nhìn nhanh Betty, nhưng sau đó quay đi với vẻ có lỗi. Nàng chưa biết trả lời thế nào thì 1 người của binh chủng lính thủy đánh bộ đóng tại Đại sứ quán tiến đến gần Betty.

- Thừa bà Always?

- Vâng.

- Tướng Vanderslice mời bà tới, xin bà vui lòng đi theo tôi.

Betty nhìn Keely vẻ bối rối, nàng nhún vai. Betty đứng lên theo người đàn ông mặc quân phục bước qua cánh cửa được chạm khắc cầu kỳ.

1h nữa trôi qua, trong thời gian đó Keely ngồi 1 mình. Bất cứ lúc nào nàng cũng biết Dax đang làm gì mặc dù nàng chưa bao giờ đưa mắt nhìn ông. Ông quàng 1 cánh tay mệt mỏi qua cổ, cởi chiếc áo bành tô rất hợp với mình ra và vắt nó lên thành ghế, rồi mở nút áo gile. Ông nhìn nàng. Ông đã ho 3 lần, đi ngang qua đến chiếc bàn bày các loại nước uống có ga đóng hộp ướp lạnh. Ông rót Coke vào 1 chiếc cốc nhựa, uống 1 ngụm, sau đó đặt lên bàn. Ông nhìn nàng. Ông đan các ngón tay trên đầu, duỗi ra 1 cách thoải mái. Ông nói chuyện với nghị sĩ Parker. Cả 2 cũng nhìn về phía cánh cửa mà Betty vừa đi qua cùng người lính thủy đánh bộ, sau đó lại tiếp tục trò chuyện. Ông nhìn nàng.

Cánh cửa phía sau bức diễn thuyết lại bật mở, 2 người lính thủy đánh bộ bước ra. Họ chưa kịp tránh sang bên và lấy tư thế đứng nghiêm thì tướng Vanderslice đã vội vã bước ra. Ông ăn mặc vô cùng chỉnh tề, từng sợi tóc bạc đều chải mượt. Áo quân phục cài cúc lên tận cổ ôm lấy thân hình rắn chắc. Đôi mắt ông lướt khắp căn phòng vừa bước tới micro, vừa ước định tình hình. Dáng đi của ông thể hiện 1 tác phong quân sự đúng như trong sách.

Tất cả mọi người trong căn phòng lớn im bất như đột ngột bị cắt điện. Các cặp mắt đều đổ dồn vào sự hiện diện uy nghi của vị tướng, ông đặt thếp giấy lên bức diễn thuyết.

- Kính thưa các quý bà và quý ông, sự kiên nhẫn của quý vị thật đáng ca ngợi. Tôi biết là quý vị

đã lo lắng như thế nào. Tôi biết căn phòng này không được tiện nghi lắm. Tôi biết là các vị không được nghỉ ngơi sau 1 chuyến bay dài. Tôi thành thật xin lỗi vì sự chậm trễ, mà dường như sự chậm trễ là gắn liền với sự kiện đặc biệt quan trọng này - bài phát biểu của ông cần thận, rõ ràng và nhanh giống như ngôn ngữ, cử chỉ của ông.

Ông ta hắng giọng và liếc nhìn thép giấy dưới chiếc micro. Keely cúi nhìn đôi bàn tay nắm chặt của mình, tim đập dữ dội trong lồng ngực. miệng khô khốc không 1 chút nước bọt, nằng cổ nuốt khan nhưng chỉ có thể đẩy được lưỡi lên vòm miệng.

- Tôi muốn giới thiệu với quý vị 1 người. Trong cuộc đời binh nghiệp của mình, tôi luôn luôn tỏ lòng kính trọng những người đáng được xem là anh hùng. Cho dù vì động cơ nào đi nữa, họ đã thể hiện được sự can đảm và lòng dũng cảm phi thường của mình.

Ông dừng lại hít 1 hơi sâu:

- William Daniel Allways là 1 thiếu tá lục quân khi ông được cử sang Việt Nam cách đây 16 năm. Sáng nay ông đã được thăng đến cấp đại tá.

Keely giữ chặt những ngón tay trên miệng mình để giấu đi tiếng kêu lên vì vui sướng. Bill Allways. Chồng của Betty. Nước mắt chảy xuống má nàng mà không kiềm chế được, thậm chí nàng không ý thức được điều đó khi nhìn về phía cánh cửa phía sau dãy ghế vòng để nhìn được người đàn ông cao, xương xẩu trong bộ quân phục không vừa người đang tựa vào 2 cánh tay nâng đỡ của Betty.

Tướng Vanderslice quay về phía 2 vợ chồng và nói 1 cách thân mật:

- Đại tá Allways, mời ông và bà Allways bước lên phía trước.

Tiếng ồn ào nghe chói tai nổi lên ầm ầm khắp phòng chỉ là 1 yếu tố nhỏ của cảnh huyền ảo vừa bùng ra. Máy ảnh và máy quay film thành linh bật lên giống như 1 cuộc đốt pháo hoa. Tiếng vỗ tay khen ngợi và tiếng hoan hô inh tai. Rất nhiều người trong phút giây cuồng nhiệt đã quên cả đứng mực, họ nhảy lên ghế, hò reo và nắm tay nhau, chào đón Bill Allways như 1 anh hùng thực sự.

Keely nhảy lên, vỗ tay vui mừng trong nước mắt vì sự trở về an toàn của chồng bạn mình. Có 1 điều chắc chắn không thể nào chối cãi được: Mark Williams không có trong số ít những người ở kia. Nếu anh còn sống, nàng chắc hẳn đã được mời đi cho 1 cuộc sum họp riêng với anh như Betty vậy.

Khi tiếng reo mừng cuối cùng đã nhòa thành 1 thứ tiếng động không rõ nét nữa, Bill Allways đến gần micro. Anh gầy đến nỗi như không thể gầy hơn được nữa. Mái tóc anh mới trắng làm sao. 2 má hóp, mũi choắt lại, đôi mắt thâm quầng. nhưng anh rạng rỡ vô cùng khi ôm siết vợ bên mình.

Tướng Vanderslice cố gắng để mọi người có thể nghe được trong sự náo động ầm ĩ:

- Như quý vị đã biết, bà Allways đã đương đầu với sự vắng mặt quá lâu của chồng với 1 tinh thần bất khuất giống như chồng bà đã thể hiện. Tôi biết điều đó là vì đã có hơn 1 lần chạm trán với bà - tiếng cười ầm ầm vang lên khắp phòng - Tôi không thể nói cho quý vị biết được là mình đã vui mừng như thế nào khi biết rằng Bill Allways là 1 trong những người trở về và việc bà Allways cũng có mặt ở đây bởi bà chính là 1 trong những người đã tận tụy cho PROOF. Đại tá Allways, người có chức vụ cao nhất và là lãnh đạo của những quân nhân mất tích trở về sẽ có vinh dự được giới thiệu tất cả bọn họ với các vị. Mời Đại tá Allways.

Bill và Betty bám chặt lấy nhau không hề xấu hổ và bước đến thay thế vị trí của tướng Vanderslice sau bức diễn thuyết. Bill cúi xuống nhìn hôn nhẹ lên môi chị. 1 lần nữa đám đông lại trở nên cuồng nhiệt.

Betty trông thật xinh đẹp. Tình yêu toát ra qua ánh mắt chị dán chặt vào chồng. Cuối cùng Bill đưa đôi mắt thâm quầng nhìn về phía đám đông và nói với căn phòng vừa bất chợt im lặng:

- Thật là... thật là tốt đẹp khi lại được nhìn thấy những gương mặt người Mỹ - giọng anh vỡ ra. Chắc hẳn không phải anh bối rối về đôi mắt đang trào lệ của mình. Nhiều đôi mắt trong đám đông đang nhòe đi cùng với sự xúc động.

- Tôi hiểu tất cả các bạn đều tò mò muốn biết chúng tôi đã thoát ra bằng cách nào, chúng tôi đã ở đâu, và làm thế nào tới được đây. Các bạn sẽ được nghe kể lại toàn bộ 1 cách vắn tắt, tôi xin hứa như vậy - anh mỉm cười, nét mặt xương xẩu gầy giat - Phải mất nhiều ngày thậm chí nhiều tuần tôi mới có thể kể cho các bạn nghe thật chi tiết những chuyện đã xảy ra trong 16 năm qua, chẳng hạn chuyện của tôi. Như các bạn ắt đã hiểu, quân đội sẽ còn phải cùng chúng tôi phân tích những thông tin mà chúng tôi đem về trước khi đưa những tin đó ra công khai.

Tướng Vanderslice can thiệp giùm ngay tức khắc:

- Sẽ có 1 cuộc họp báo ngay sau khi Đại tá Allways giới thiệu với các vị về danh tính từng người - ông bước lùi và Bill Allways nói tiếp:

- Tôi sẽ đọc tên theo thứ tự ABC cùng với quê quán của quân nhân và ngày mất tích.

Các máy quay hình từ khắp nơi trên thế giới đều đổ dồn cả về phía Bill và lối cửa chính mà mọi quân nhân sẽ đi qua.

- Trung úy Christopher David Cass, Phoenix, 17- 6- 1969. Trung úy Geoger Robert Dickins, Gainesville, 23- 4- 1970...

Mỗi tên người đọc lên lại được vỗ tay hoan nghênh. Cũng như mọi người trong phòng, Keely bùng lên sung sướng khi nhìn thấy những người lính đã kiệt sức bước qua cánh cửa 1 cách e dè. Họ đã sống sót qua những năm mất mát, bệnh tật, đói khát, và giờ đây họ dường như sợ ánh sáng, sợ con người, sợ cả những chiếc máy quay hình và sợ bị mọi người chú ý. Tóc mới cắt bảnh bao. Quân phục mới tinh nhưng rộng thùng thình. Và khuôn mặt của họ mang nét tàn phá của những điều đã kinh qua.

Bill Allways đọc xong danh sách và 20 người đã đứng nghiêm nghị trước căn phòng, Bill nói:

- Còn 5 người nữa tôi không thể giới thiệu ở đây với các vị được. 2 người đang ốm nặng, vì vậy chúng tôi sẽ giữ kín danh tánh của họ trong vài giờ nữa cho đến khi họ được khám xét kỹ và xác định chính xác tình trạng sức khỏe.

Anh kéo Betty sát vào mình và tiếp:

- Tôi không phải là 1 giáo sĩ, nhưng nếu linh mục Weems đồng ý thì bây giờ tôi xin được cầu nguyện.

Ngay cả những người vô thần kiên định cũng không thể tranh cãi với 1 lời thỉnh cầu như vậy. Mọi người trong phòng đều cúi đầu, trừ những nhà nhiếp ảnh hiển nhiên là vẫn đang giữ máy. Yên lặng bao trùm gian phòng. Giọng Bill lạo xạo như giấy ráp, nhưng dấu Bill có là 1 nhà hùng biện nổi tiếng đi chăng nữa anh cũng không thể nào nói được những câu khiến mọi người chăm chú đến thế.

- Đức Chúa Trời, chúng con đến với người với tất cả trái tim hân hoan, chúng con tạ ơn người đã cho chúng con cuộc sống, sự cứu rỗi, sự tự do. Chúng con cầu nguyện cho vô số những con người vẫn đang đấu tranh để tồn tại. Họ vẫn vô danh nhưng mà người biết họ. Khiến cho họ biết là có người. Những người kia trong số chúng ta đã ở nơi tối tăm khổ cực biết rằng sự hiện diện của 1 trong số những người may mắn nhất đã sống được đến ngày hôm nay và chúng con xin cầu nguyện rằng cuộc đời của chúng con sẽ được sống dưới vinh quang của Người. Amen.

Nếu như lúc trước trong phòng vẫn còn những đôi mắt ráo hoảnh, thì bây giờ không còn nữa. Tướng Vanderslice khẽ tiến đến gần micro trong lúc Bill Allways giúp vợ bước xuống bục.

- Chúng tôi xin các vị 1 ân huệ. Chúng tôi đã xin phép để 2h nữa cuộc họp báo sẽ bắt đầu. Như vậy quý vị có thể nghỉ ngơi 1 lát và dành thời gian cho những quân nhân này tập trung suy nghĩ. Tôi chắc rằng tất cả quý vị có thể hiểu được sự hoang mang và nhầm lẫn đôi chút trong lời nói của họ - ông nhìn chiếc đồng hồ đeo tay bằng bạc và nói - Buổi họp báo sẽ bắt đầu lúc 3h. Cảm ơn tất cả quý vị.

Cánh cửa đóng lại sau khi những người lính trở về đã quay vào. Những ngọn đèn sáng chói đã tắt. Những chiếc camera đã nằm yên lại trong hộp. Thuốc lá được đốt lên. Áo khoác được lấy xuống. Tâm trạng chiến thắng, vui sướng và thư thái lan khắp các thành viên của các liên đoàn báo chí, các chức sắc, các cố vấn đổ về phía cánh cửa đôi mở rộng.

Keely không còn là điểm chú ý của mọi người nữa. Nàng ngả lưng lên chiếc divan và lơ đãng nhìn tấm thảm. Chỉ khi 1 đôi giày đen da mềm lọt vào mắt nhìn nàng mới nhận thức lại được mọi thứ xung quanh mình. Nàng chậm chạp ngẩng nhìn đôi chân dài, qua khóa thắt lưng bằng vàng có khắc hình con dấu của Quốc hội, tới chiếc cravat đã được nói lỏng cho thoải mái, rồi nhìn vào khuôn mặt mà nàng yêu dấu.

Đôi mắt đen như nhung cầu xin sự tha thứ của nàng, tha thứ cho cái cảm giác nhẹ nhõm là không có Mark Williams đi qua cánh cửa đó. Đôi mắt của nàng báo với ông rằng nàng đã hiểu. Môi nàng không thể mỉm cười nói.

- Tôi rất tiếc. Em có tin tôi không? - ông khẽ hỏi nàng.

- Vâng, em tin.

Ông đút 2 tay vào túi và nhìn chăm chăm vào bức tranh Washington qua cầu Delaware trên tường.

- Em định làm gì bây giờ?

Nàng cúi đầu và nhận thấy trên váy có 1 vết cà phê. Chắc hẳn trông nàng lờ lờ kinh khủng. Không hiểu mình đã tắm, ngủ, trang điểm, và ăn lần gần đây nhất là khi nào? Nàng không thể nhớ được.

- Em không biết - nàng nói và lắc đầu - ngay bây giờ em chỉ muốn tắm và ngủ vài giờ.

- Câu hỏi của tôi quả là không đúng.

Nàng ngược lên nhìn ông 1 lần nữa.

- Không, không phải vậy.

Hầu hết mọi người đã bỏ đi, nhưng họ không chú ý đến điều đó. Nhìn vào mắt nàng ông biết

nàng đang đau đớn và tự nguyện rửa mình thật bất lực không an ủi được nàng.

- Keely, anh chỉ muốn ôm em thật chặt. Bà sẽ về khách sạn trước buổi họp báo chứ?

- Dax, em cần anh. Vâng tôi cũng nghĩ vậy.

Ông bước sang 1 bên để nàng đứng dậy và thu nhặt đồ đạc.

- Trông em bất lực làm sao. Bà đã lấy hết mọi thứ chưa?

- Em cảm thấy bất lực vô cùng. Em cần sức mạnh của anh. Vâng, tôi được thông báo là hành lý của chúng ta sẽ được đưa đến khách sạn.

- Tốt rồi. Em có muốn anh ôm em thật chặt không?

- Vâng. Có

- Bà có biết họ đặt phòng khách sạn nào không? Theo như tôi biết thì người ta phải chia nhỏ chúng ta ở nhiều nơi. Mùa du lịch mà. Anh ước gì em ở trong phòng anh.

- Họ bảo là tôi sẽ ở Crillon. Em cũng ước gì được ở cùng anh. Em thấy sợ khi không có anh bên mình.

- Tạ ơn Chúa. Anh có thể dõi theo em. Tôi cũng vậy.

- Tạ ơn Chúa, anh không ở quá xa em. Hay lắm.

Họ đã đến phía trước toà nhà, lúc này các thành viên của phái đoàn đang lần lượt lên xe. Thực ra đi bộ chắc dễ hơn nhiều nhưng bởi sự lịch sự, không 1 ai khước từ cả.

- Chúng tôi còn phòng cho 1 người nữa ở Crillon. - 1 tùy viên sứ quán hỏi - bà Williams?

Nàng quay lại, nhìn về phía Dax cầu khẩn. Nàng không muốn rời ông.

- Bà nên đi trước và tận dụng thời gian 1 chút để nghỉ ngơi đi. - Ông nói thật ân cần. Ông đang nghĩ rằng ông sẽ chết mất nếu không được chạm vào nàng.

- Tôi sẽ đợi. Không đâu, ...nghị sĩ Devereaux. Cám ơn ông đã quan tâm. Tôi sẽ không từ bỏ hy vọng đâu.

Dax hiểu sự thay đổi đột ngột trong giọng nói và lời đối thoại của nàng, chắc hẳn Van Dorf đang đến gần. Ông liếc nhìn qua vai và khẳng định điều đó.

- Tôi đang cản trở những người khác rồi, tạm biệt.

Nàng vẫy tay chiếu lệ với Dax rồi sau đó bước xuống những bậc thềm để đi ra chiếc Limousine.

Dax đứng dậy, hệt hắng, nhìn theo chiếc Limousine màu đen.

- Bà ta có vẻ buồn lắm - Van Dorf nói.

Ông nhìn hẩn.

- Nếu là ông thì ông có buồn không, ông Van Dorf. Bà ấy vẫn mong manh hy vọng là chồng mình

còn sống. Không chỉ vì ông ấy không có mặt trong số những người đã trở về mà còn vì đến giờ bà ấy vẫn không biết rõ tình trạng của cả mình lẫn chồng mình ra sao.

- Lạ nhỉ! - Van Dorf nói lửng lơ.

Trái với lý trí, Dax cắn ngay lưỡi câu.

- Lạ cái gì?

- Dường như bà ấy rất quan tâm đến ông chồng thì phải.

Dax có thể cảm thấy là máu mình đang sôi lên.

- Tại sao lại lạ?

Van Dorf cười phá lên 1 cách nhạo báng, 1 tiếng cười nhầy nhụa.

- Ô, ông đừng có giả vờ như vậy chứ, thưa ngài nghị sĩ. Ông là 1 người đàn ông xuất sắc. Bà ấy lại là 1 người đàn bà khá quyến rũ. Ông nghĩ 1 phụ nữ gọi tình như bà ta có thể sống thiếu đàn ông được trong bao lâu? 1 tháng? Hay 2 tháng? - hấn lại cười phá lên - chắc là không thể là 12 năm.

Tâm tính hòa nhã của Dax Devereaux chưa bao giờ bị kích động đến như vậy. 2 bàn tay ông nắm chặt lại sát hông và đó là tất cả những gì ông có thể làm để giữ chúng không đưa tới cổ họng của Van Dorf.

- Trong trường hợp của ông, Van Dorf, sự vô tâm không phải là hay ho gì đâu mà thật đáng thương. Rõ ràng ông chẳng nhận thấy danh dự và sự đứng đắn ở bất cứ 1 ai bởi vì bản thân ông chưa bao giờ có những điều đó trong mình.

Dax bỏ đi, vẫn còn ngạc nhiên trước việc mình đã tự kiềm chế được mà không giết chết con người đó.

Van Dorf nhìn ông tức giận bỏ đi, rồi mỉm cười thích thú 1 cách độc địa.

Keely gội đầu và rửa mặt rồi nằm vật lên giường. 1h sau nàng tỉnh dậy vì tiếng chuông đồng hồ. Nàng ngồi dậy, lão đảo mụ mị. Hình như 1h chớp mắt ngắn ngủi này có hại hơn là có lợi.

Lê mình ra khỏi giường, nàng nghĩ đến việc bỏ không dự buổi họp báo, nhưng rồi nghĩ lại ngay. Nàng phải đi. Sự vắng mặt của nàng có lẽ là khiếm nhã và chắc chắn sẽ bị báo chí chú ý. Đặc biệt là Van Dorf. Nàng thậm chí chưa nói chuyện được với Betty và nàng muốn gặp Bill.

Nàng mặc chiếc áo dài đơn giản may thẳng tuột và chỉ thắt thêm chiếc thắt lưng bằng vàng. Sắc màu xanh lá như mùa xuân, nhưng tay áo dài được vén lên sẽ giữ ấm cho nàng. Nàng chải đầu và thậm chí không buồn uốn lại tóc bằng chiếc lược điện. Cứ để nó quăn tự nhiên thế này là đủ rồi, đặc biệt là với tiết trời ẩm ướt đầu xuân ở Paris .

Trở lại Đại sứ quán, nàng nhận thấy phòng lễ tân đã được quét sạch, không còn các mảnh vụn và thông thoáng. 1 chiếc bàn dài với 1 hàng các micro được đặt thay vì chỉ có mỗi 1 chiếc bục như sáng nay.

Nàng ngồi xuống 1 chiếc ghế ở dãy cuối cùng và nhận thay những lời chia buồn về biết ơn, đáp rằng mình cảm thấy được an ủi bởi sự trở về an toàn của những người lính. Nàng nói nghiêm trang:

- Tôi nghĩ rằng điều này càng khẳng định rằng chính phủ vẫn nỗ lực để đảm bảo duy trì các thông tin về các quân nhân mất tích trong chiến tranh. Vẫn có khả năng rất lớn là còn nhiều quân nhân mất tích đang tìm cách thoát thân. Tôi hy vọng là những gì hôm nay chúng ta nghe được từ những người sống sót sẽ đem lại 1 ánh sáng mới mẻ về vấn đề này.

Nàng nhìn thấy Dax bước vào và ngồi xuống chiếc ghế cạnh nghị sĩ Parker bên cửa sổ. Ông gạt đầu kín đáo và nàng chỉ cần nhìn thấy thế thôi nàng đã như hồi sức.

Như đã hứa, tướng Vanderslice bắt đầu cuộc họp báo rất đúng giờ. Các quân nhân trở về ngồi sau chiếc bàn, Bill Allways ngồi giữa, Betty ngồi trên chiếc ghế phụ kê phía sau chồng.

Các câu hỏi được bắt đầu tuôn ra và trong suốt 2h sau đó các quân nhân bị vây chặt bởi hàng chục thứ tiếng. Mọi người được biết rằng có 10 người đã cùng thoát khỏi 1 trại tù nhân chiến tranh và hơn 1,5 năm sau họ tình cờ gặp được 16 người nữa. Họ đã sống với nhau trong suốt nhiều tháng, 3 người trong số những người lúc đầu đã chết. Tên của họ được ghi lại đầy đủ. Thật không thể tin được những câu chuyện liên quan đến họ. Những gì họ đã trải qua là không thể hiểu nổi và càng nghe mọi người càng cảm thấy kinh sợ.

Trước khi giải tán buổi họp, tướng Vanderslice thông báo là các quân nhân trở về đã đồng ý trả lời phỏng vấn vào sáng hôm sau. Mọi người đứng lên và vỗ tay hoan nghênh khi những người lính rời khỏi phòng.

Keely đợi cho đám đông thưa bớt mới đứng lên ra về. Đúng lúc nàng đang kéo chiếc áo mưa mỏng lên, nghị sĩ Parker bắt kịp nàng. Dax đi cùng ông.

- Bà Williams, bà có vui lòng đi ăn tối với tôi và nghị sĩ Devereaux không? - ông hỏi rất lịch sự.

Nàng có nên đi không? Ông nghị lớn tuổi hơn không biết rằng mình sẽ đóng vai 1 tùy nữ, nhưng sự có mặt của ông sẽ chắn cho nàng và Dax khỏi sự chú ý và nghi ngờ của mọi người. Nàng định nhận lời thì 1 lính thủy đánh bộ tiến đến phía họ và chào lịch sự.

- Xin lỗi, thưa bà Williams, bà Allways nhờ tôi đến gặp bà. Bà ấy cần nói chuyện với bà về các quân nhân còn đang ở trong bệnh viện.

Tim Keely thót lại. Điều này có thể đang xảy ra lúc này sao? Chuyện gì đang chờ nàng đây? Hay Betty đã biết...?

- Tôi... tôi sẽ đến ngay bây giờ - nàng lắp bắp nói với người lính. Quay lại với Dax và nghị sĩ Parker, nàng nói - tôi xin lỗi, nhưng...

Nàng tránh đôi mắt của Dax và đi theo người lính thủy đánh bộ ra khỏi phòng rồi đi dọc hành lang tối tăm dẫn tới 1 căn phòng vắng vẻ. Thoạt tiên nàng ngạc nhiên vì yên ắng quá. Cả ngày nàng đã quá quen với tiếng ồn ào, lúc này cái yên lặng khiến tai nàng như nhẹ đi và nàng đón nhận nó. Người lính thủy đánh bộ đã quay đi để nàng lại 1 mình.

1 cánh cửa khác mở ra, Betty cùng chồng chị bước vào. Họ nhìn nhau hồi lâu rồi Keely vội vã đi tới và ôm chầm lấy Betty:

- Em mừng cho chị quá, Betty. Em mừng vô cùng.

- Keely, ôi Keely - Betty nói vào tai nàng - chị xin lỗi em. Chị không nên quá hạnh phúc như thế này.

- Chị phải hạnh phúc chứ - Keely lùi lại để nhìn vẻ mặt quan tâm của người phụ nữ lớn tuổi hơn - chị phải sướng điên lên được ấy chứ. Mà hôm nay nhìn chị em hiểu mà - nàng quay sang người đàn ông hốc hác đứng bên cạnh Betty - chào anh, Bill. Em đã được nghe rất nhiều về anh. Chúc mừng anh đã trở về.

Nàng đưa tay ra định bắt tay Bill nhưng cuối cùng lại nhào tới ôm ghì lấy anh. Cái ôm của nàng không làm cho anh khó chịu. Nàng cảm nhận được đôi tay gầy guộc của anh đang ôm mình.

- Betty đã cho tôi biết về cô cũng như việc cô đã vận động cho MIA như thế nào. Tôi chỉ ước sao là chồng cô cũng trở về cùng với chúng tôi.

Keely chợt nhớ ra là tại sao mình lại được mời đến đây. Nàng tìm kiếm trên gương mặt của họ nhưng không thấy được những tin tức tốt lành ẩn đằng sau vẻ thương xót.

- Những người còn nằm trong bệnh viện...? - nàng để ngỏ câu hỏi.

Betty lắc đầu buồn bã nắm 2 tay Keely.

- Chị rất tiếc, nhưng mà không, Mark không có trong số họ. Đó là lý do tại sao chị mời em đến đây, để Bill và chị có thể nói cho 1 mình em biết. Chị biết là em đang hy vọng nhiều như thế nào, và chị không muốn em lạc quan 1 cách thái quá.

- Keely! - nàng đưa đôi mắt nhòa lệ nhìn Bill Allways khi nghe anh gọi tên mình bằng giọng buồn rầu - sau khi Betty cho tôi biết về Mark,, chúng tôi đã hỏi ngay những người khác xem họ có biết gì về 1 phi công lái máy bay lên thẳng có tên như vậy không. Chúng tôi đã nói ngay chiếc máy bay của anh ấy bị rơi, bất kỳ thông tin chi tiết nào mà chúng ta biết có thể sẽ có ích. Nhưng không có ai thông tin cả. Dĩ nhiên chúng tôi chưa hỏi cận kề được những người lính vẫn đang nằm viện.

Keely quay lưng lại phía họ và rảo bước về phía cửa sổ, dăm dăm nhìn đường chân trời của Paris lúc này vẫn đang rạng sáng lên trong bóng chiều.

- Cảm ơn anh chị đã quan tâm tới em. Nhưng đã 15 năm rồi anh chị mới gặp nhau, em thấy áy náy vì trong vài giờ ở bên nhau anh chị đã phải dành nhiều thời gian để nghĩ về

em và Mark. Em rất cảm ơn... - nàng lặp lại.

- Keely...

Không thể chịu đựng nổi bất cứ thái độ thương cảm nào nữa, nàng quay ngoắt lại, ngắt lời Betty.

- Em ổn mà, thật đấy. Anh chị cần thời gian riêng với nhau. Em không sao. Thật mà - nàng cố gắng tỏ ra bình thản nhưng không được - nghị sĩ Parker đã mời em ăn tối - nàng bậm miệng lại với hy vọng sẽ trông như 1 nụ cười. Trong ánh sáng nhột nhạt của căn phòng vợ chồng Allways chắc hẳn đã bị đánh lừa.

- Nếu em chắc là... - Betty tránh không hỏi thẳng.

- Em chắc mà. Bây giờ anh chị cứ đi đi.

- Hẹn gặp lại cô vào ngày mai - Bill nói.

- Tất nhiên rồi. Tạm biệt.

Họ rời khỏi căn phòng theo lối đã vào và nàng còn lại 1 mình. Còn cô đơn hơn cả những lúc nàng đã cô đơn trong cuộc đời.

Nàng có cảm giác mình đang đi trên 1 đôi cà kheo chông chênh, được kéo lên tận thiên đường, nhưng chỉ để rồi lại rơi xuống vực thẳm. Nàng căm ghét những tình cảm trái ngược trong lòng lúc này. Nàng muốn cảm thấy hạnh phúc như vợ chồng Allways, và quả thực nàng có thấy hạnh phúc. Nhưng mà nàng không thể không cảm thấy ghen tị khi thấy Betty đã thoát khỏi bản án.

Cuộc hôn nhân của vợ chồng Allways sẽ như thế nào lúc này? Liệu họ có tìm lại được những gì đã qua sau 15 năm xa cách? Nhìn họ đoàn tụ, Keely nghĩ rồi mọi việc sẽ tốt đẹp với họ ?.

Còn chuyện của nàng và Mark thì sao? Nàng sẽ cảm thấy thế nào nếu hôm nay được mời ra đây để gặp 1 người, 1 người mà nàng không biết, 1 người mà nàng gắn kết bằng những lời tuyên thệ và cuộc hôn nhân hợp pháp, nhưng không còn cảm thấy thân thuộc nữa. Liệu lúc gặp lại anh những tình cảm yêu thương mà nàng không còn có thể gọi lại nữa có đột ngột trở lại? Nàng sẽ lao vào vòng tay của anh? Hay nàng sẽ sợ hãi nghĩ rằng người đàn ông xa lạ này là chồng mình ư? - người mà nàng không nhận ra bởi mọi dấu vết của tuổi trẻ đã bị chiến tranh gọt sạch? Betty có lợi thế hơn, đó là chị có nhiều năm để hiểu thật sự chồng mình trước khi anh ra đi, và đã hiểu tường tận tính cách của Bill. Nàng và Mark đã không có được ân huệ như vậy.

4 bức tường bỗng trở nên ngột ngạt đáng sợ. Nàng đi ra, tránh xa đám đông ở cuối hành lang và đi ra qua 1 cửa khác. Cố thu hết nghị lực, nàng rảo bước về phía Champs Elysees. Đại lộ đang tắc nghẽn với tiếng còi ô tô và các phương tiện tham gia giao thông, đó là đặc trưng của giờ cao điểm ở thành phố này. Người đi bộ chật ních vỉa hè, khi Keely đi men theo rìa đám đông đang chuyển động, nàng nhận ra 1 điều kỳ quặc đó là đối với rất nhiều người hôm nay cũng chỉ là thêm 1 ngày làm việc bình thường nữa mà thôi. Có những người chẳng còn nỗi lo lắng nào hơn ngoài việc nghĩ xem sẽ ăn cái gì vào buổi tối hoặc là nên đem đồ đến tiệm giặt khô tối nay hay là đợi đến ngày mai.

Quảng trường La Concorde rất đông những du khách đang cười đùa và người Paris hay cảm thấy sốt ruột trước những vị khách hay cười. Trong khi len lỏi trong đám đông, nàng tự hỏi vẫn vợ không biết người ta đã chụp hình những chú ngựa Coysevox ở lối vào Tuileries Garden bao nhiêu lần rồi? Cái quảng trường nhỏ bé nổi tiếng thế giới với những đài tưởng niệm này đã từng làm nàng say mê không phải chỉ 1 lần. Những suy nghĩ của nàng lãng đãng đâu đó.

Keely đi qua cầu Pont De la Concorde và đi sang qua tả ngạn sông Seine về phía trên khu của người Digan. 1 trong những chiếc du thuyền đầy bằng lướt dưới cầu lúc nàng đi qua. Thậm chí nàng cũng chẳng nhìn thấy chiếc du thuyền đẹp để sáng rực đó. Nàng cứ đi vậy mà thôi.

Trên đại lộ Saint Germain, nàng đứng lại ở 1 ngã tư chờ qua đường. Nàng rất khó chịu với gã đàn ông đứng chạnh thấy nàng xinh đẹp và cứ nói lải nhải vào tai nàng mà chẳng thèm biết là nàng không biết 1 chữ tiếng Pháp nào. Hắn nhích lại gần hơn, hầu như chạm vào nàng làm cho nàng không thể kìm chế hơn. Nàng thu chân lại và ném cái nhìn giận dữ về phía hắn, nhưng hắn coi đó là 1 cơ hội và mỉm cười.

Can đảm 1 cách đại dột nàng chạy ngang trước 1 chiếc xe bus để băng qua đường. Lúc đến phía bên kia đường, nàng mới tạ ơn Chúa vì vừa thoát chết và thoát cả cái nhìn si tình của gã người Pháp. Đi thêm được 1 đoạn nữa nàng chợt cảm thấy mệt rã rời. Nàng ngồi xuống 1 chiếc ghế ở vệ đường và cứ thế nhìn ra đường trước bằng đôi mắt vô hồn, chán nản. Nàng chỉ muốn được ở 1 mình, được vô hình, muốn được tan biến. Nàng đã quá mệt mỏi với việc phải đương đầu rồi.

Giọng nói lấy lòng ấy lại sỗ ra, lúc này khi tên theo đuổi nàng quyết liệt ngồi xuống chiếc ghế sát cạnh nàng. Nàng cảm thấy may mắn với cái vốn ngoại ngữ giới hạn của mình. Giọng lưỡi

của hắn đầy hàm ý dâm dăng. Nàng lắc đầu rất mạnh mẽ và cố gắng bỏ trốn thật xa nhưng vô ích.

Chợt phía sau vang lên 1 giọng Pháp, giọng nói này gầm gừ và đầy hăm dọa khiến tên quấy rối nhảy dựng lên, 2 tay làm 1 cử chỉ xoa dịu và chuồn xuống vệ đường cứ như là có cả 1 bầy chó săn của địa ngục đuổi phía sau vậy.

Nàng ngược lên và thấy Dax đang đứng phía sau. Ông không nói gì cả, đi vòng qua chiếc ghế rồi ngồi xuống cạnh nàng. Nụ cười thấu hiểu, đôi mắt đến dịu dàng nói lên rất nhiều. Ông là hiện diện của sự an toàn, là sự giải thoát của nàng.

Khi nàng ngả về phía ông, ông đã dang sẵn 2 tay đón nàng và để đầu nàng tựa lên ngực mình .

Chương 13

Ôm nàng yên lặng và chặt, ông để yên cho nàng thốn thức khóc. Bờ vai mảnh dẻ dưới đôi tay ông run lên cùng với tiếng nức nở bật ra. Ông cúi đầu xuống mái tóc nâu mềm và hít lấy mùi hương thơm ngát đó như ông sẽ hít vào hết nỗi buồn của nàng nếu ông có thể.

Ông không còn sức để lo rằng tình huống đang diễn ra sẽ thu hút những ánh mắt tò mò. Tất cả những suy nghĩ của ông, con người ông đã bị người phụ nữ này cuốn hút. Ông đã ngưỡng mộ tính cách mạnh mẽ của nàng, vẻ đẹp của nàng, những gì mà nàng đạt được, sự nghiệp mà nàng đã tạo cho mình. Bây giờ vẻ yếu đuối mới mẻ này lại khơi dậy trong ông những cảm xúc khác. Những tình cảm mãnh liệt như bùng lên, ông khát khao đến cháy bỏng được có nàng và bảo vệ nàng. Ông có thể giết chết bất kỳ kẻ nào định làm nàng tổn thương.

Lúc lâu sau khi nước mắt đã dịu đi và chỉ còn những tiếng nấc khàn thốn thức, ông vẫn ôm chặt lấy nàng. Bầu trời tím mỗi lúc 1 thâm rồi trở nên đen kịt, họ vẫn cứ ngồi, quấn lấy nhau.

Cuối cùng Keely ngẩng đầu lên, nàng quay đi lau đôi má nhem nhuốc màu chì kẻ mắt và vuốt lại tóc. Dax để mặc nàng chải chuốt lại và nói rằng trông nàng vẫn rất đẹp. Ông nghĩ rằng nàng thật đẹp ngay cả lúc nhếch nhác thế này, nhưng biết nàng không thích nghe như vậy. Lúc này nàng đang ngượng ngịu và mắc cỡ với ông vì đã không tự kiểm chế được mình. Cần phải để cho nàng thoải mái lại đã.

- Anh đưa em về nhé? - nàng hỏi.

Ông đứng lên và đưa tay cho nàng. Nàng nắm lấy tay ông nhưng mới đi được vài bước lại buông ra. Ông không tìm cách nắm tay nàng trở lại mặc dù ông chỉ muốn được bảo bọc bàn tay đó trong tay mình với ý nghĩ che chở cho nàng mà thôi. Họ đi thật chậm, không trò chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn vào 1 cửa hiệu nào đó nếu thấy cái gì hay hay. Họ chỉ trao đổi với nhau bằng những nụ cười thoáng qua, những tiếng thở dài nhẹ nhàng hay những cái liếc mắt ý nhị mà thôi.

Dax không hề có ý niệm họ đã đi như vậy bao nhiêu lâu và hơi ngạc nhiên khi thấy nàng dừng lại hỏi:

- Anh có đói không?

Ông mỉm cười:

- Chỉ hơi thôi. Em đói à?

- Vâng.

- Vậy anh sẽ rất vui lòng đãi em bữa tối.

- Ở đâu?

- Em chọn đi.

- Vâng, được thôi.

Họ bỏ qua tiệm ăn đầu tiên vì quá đông và ồn ào. Tiệm thứ 2 thì thực đơn đặc biệt chỉ có bánh sandwich nguội và nàng thú nhận là nếu chỉ ăn như vậy thì vẫn đói lắm.

Tiệm thứ 3 rất tuyệt. Tiệm ăn mang phong cách Pháp với những chiếc khăn trải bàn caro, những ngọn nến mờ. Trên mỗi bàn chỉ có đơn độc 1 bông cúc trắng cắm trong chiếc lọ nhỏ giản dị. Dãy bàn ăn bên ngoài không có khách vào buổi tối, nhưng gian phòng trần thấp phía trong được bày biện rất giản dị và ấm cúng gợi lên cảm giác riêng tư thân thiết.

Cậu bé phục vụ dẫn họ tới 1 chiếc bàn, Keely nói:

- Em xin lỗi 1 lát được không?

- Dĩ nhiên rồi.

Dax cứ đứng thế chờ cho nàng khuất hẳn vào lối đi tối hẹp ra đến phía sau nhà hàng. Lúc nàng quay lại, ông thấy mặt nàng đã được rửa sạch, mái tóc đã được chải, và môi đã tô lại son. Ông kéo ghế cho nàng nhưng không chạm vào nàng.

Nàng nhai 1 mẩu bánh mì cứng giòn.

- Em không biết là anh nói được tiếng Pháp.

Ông cười khiêm tốn.

- Đó chỉ là 1 trong nhiều tài vật của anh thôi mà.

- Anh đã nói gì với tên đó vậy?

- Với người bồi bàn?

- Không, tên đi theo em ấy.

Trong giây lát Dax lảng đi vì mãi nhìn lưỡng lự nàng liếm vụn bánh mì dính quanh miệng và chẳng hiểu nàng vừa nói gì.

- À... ừ, chuyện đấy à. Ồ... những từ đó không có trong tự điển - ông toét miệng cười - em định dùng món gì chưa? - Ông hỏi, rồi mở quyển thực đơn đã sờn cũ.

- Em sẽ để anh chọn. Em thích gà hầm rượu chát.

- Vậy là em thật may vì ở đây có món đấy - ông nói, chăm chú nhìn vào thực đơn, - Coq au vin. Salad nhé? - nàng gật đầu - Soup nữa nhé?

- ĐỪNG.

Người hầu bàn bước đến. Dax nói với anh ta mấy món ông gọi. Họ cũng chẳng buồn chú ý là bộ smoking anh ta mặc hơi bóng quá và cổ tay áo đã sờn. Họ cũng chẳng thể nhớ nổi mặt anh ta ra sao bởi vì họ chỉ mãi nhìn nhau.

- Em muốn uống gì không? - Dax hỏi.

- Không, sau khi ăn chúng ta sẽ uống cà phê.

- Được rồi - ông tựa khuỷu tay lên bàn và chống cằm.

nàng nhìn dòng xe cộ đang hối hả trên đại lộ.

- Làm sao mà anh tìm được em ở đây?

Ông ướm sao nàng nhìn mình. Giọng nói của nàng nghe thật xa xôi và sự chán nản của nàng như đang giết chết ông.

- Anh gặp Betty và Bill Allways ở hội trường. Họ nói cho anh biết điều họ vừa nói với em. Anh nghĩ là có thể em đang cần... 1 ai đó. Lúc anh vào căn phòng đó thì em đã đi mất rồi. Anh chạy như điên để tìm em. Đôi chân dài của em chắc chắn có thể đi khắp mặt đất mà.

Sự cố gắng hài hước của ông đã có kết quả và nàng bật cười và cuối cùng quay đầu lại nhìn ông.

- Dù thế nào đi nữa - ông tiếp tục, đầy vẻ động viên - anh chỉ theo em để biết là em không sao. Lúc nhìn thấy gã đó vừa mới đến, anh kín đáo lại gần.

- Anh đến vừa đúng lúc.

- Chắc là em chỉ vừa kịp làm dáng với gã đó? - vậy có thể anh đã làm hỏng 1 câu chuyện đẹp rồi
- câu đùa thứ 1 đã có hiệu quả, vì thế ông thử tiến tới 1 lần nữa xem sao.

Ông đã thành công. Nàng lại bật cười và ông có thể nhận thấy nàng đã thư giãn được 1 chút.

Lúc người ta mang món salad tới thì họ đã chuyện trò khá thoải mái mặc dù hoàn toàn không dính đến vấn đề đã đưa họ đến Paris, và đến quán ăn này.

- Anh ta sẽ khó chịu nếu chúng ta không uống 1 chút gì cho buổi tối đấy. Đây là Paris, em biết vậy mà - Dax ngả người về phía trước qua bàn và thì thầm bí ẩn.

- Nhìn này, anh đang làm salad dính vào cravat đấy.

Ông nhìn nhanh xuống.

- Ồ, anh xin lỗi - ông lấy ngón tay chùi giọt dầu dấm ở cravat và liếm đi - thế còn rượu ?.

Keely liếc nhìn người bồi bàn đang do dự đứng gần đấy chờ và nàng ngờ rằng anh ta có thể hiểu hết được những câu nói tiếng Anh của họ.

- Ồ - nàng lưỡng lự - anh ta sẽ khó chịu nếu chúng ta không...

Dax làm dấu ra hiệu gọi người bồi bàn lại. Dax chưa đưa tay lên xong thì anh ta đã có mặt ở cạnh bàn. Dax gọi món bằng tiếng Pháp. Keely ngồi và chăm chú nhìn rất thích thú.

Người bồi bàn nhanh nhẹn đi về phía trong nhà hàng và trở lại trong 1 khoảng thời gian ngắn đến kinh ngạc, tay bưng 1 bình rượu vang trắng đã được ướp lạnh đặt trên 1 chiếc khay.

- Đây là rượu vang nhà làm, đảm bảo là hảo hạng. Đó là theo lời anh ta - Dax nói với nàng, ông bắt đầu nghi thức nếm rượu vang, chao đi chao lại ngậm rượu như súc miệng và đảo mắt 1 cách hài hước. Người bồi bàn cố tỏ vẻ khiếp hãi, nhưng rồi nhận ra màn biểu diễn thú vị đến nỗi anh nhìn xuống Keely và mỉm cười cứ như thể 2 người đang cố tình làm trò.

Dax nuốt ực.

- Tuyệt vời! Ngon lắm - ông nói và ra hiệu cho anh bồi rót đầy ly của họ. Anh làm theo và để bình rượu lại trên bàn.

- Ôi Dax, em chợt nhớ đến nghị sĩ Parker. Anh đã nói gì với ông ấy ?.

- Anh đã xin lỗi dùm em rồi.

- Cám ơn anh.

Thức ăn rất ngon. Món gà được nấu thật hoàn hảo, cũng như những củ khoai tây trắng nhỏ, đậu xanh và cà rốt cũng vậy. Những cái đĩa sạch bách được dọn đi và ngay sau đó bồi bàn bưng ra món kem chocolate phết đầy kem tươi. Họ chúi vào những cốc kem. Keely chỉ ăn nổi nửa phần mình, Dax ăn nốt giúp nàng. Lại còn phần nà nà đã ăn hết cả phần kem đánh.

Bình rượu vang đã cạn và họ ngồi đây, chệnh choáng, cảm thấy thoải mái, trước 2 tách cà phê. Người bồi bàn lễ phép dọn bàn. Khi chỉ còn ngọn nến sáng mờ và bông cúc đã hơi héo trên bàn, Keely hiểu là đã đến lúc họ nói chuyện.

- Dax - nàng chậm rãi bắt đầu - em biết anh không hỏi, nhưng chắc chắn là anh muốn biết em đang nghĩ gì.

- Em nói đúng. Anh chưa bao giờ hỏi. Mọi chuyện tùy vào em có muốn kể với anh hay không. Anh chỉ đến để nhớ em cần gì đến anh mà thôi.

Nàng ngược đôi mắt chao đảo lên nhìn ông, môi run run đầy nguy hiểm.

- Em thật sự rất cần anh.

- Anh ở bên em đây - ông muốn với qua bàn để nắm lấy tay nàng, nhưng không dám khi thấy nàng khoanh 2 tay để trên cạnh bàn.

- Em cũng chẳng biết những điều em sẽ nói có ý nghĩa gì không. Em vẫn chưa sắp xếp đầu óc lại được, vì vậy mà có thể em sẽ nói không mạch lạc.

- Không sao đâu mà.

Nàng hít vào 1 hơi dài.

- Em nghĩ chắc mình không phải người tốt. Hôm nay em đã thất vọng vô cùng. Nhưng em đau buồn khi thấy Mark không có trong những người lính kia là vì em chứ không phải vì anh ấy.

Nàng sụp xuống tựa vào chiếc ghế có lưng gồm 2 trụ nối bằng những thanh ngang, mân mê góc chiếc khăn trải bàn.

- Khi biết anh ấy không có mặt trong số 26 người đó, em chỉ nghĩ được mỗi 1 điều là nỗi khổ ải của em chưa kết thúc. Không chỉ vì anh ấy không nằm trong số những người còn sống mà là chỉ vì em cũng chẳng biết anh ấy đã chết hay chưa. Em chẳng tiến thêm được 1 bước nào và vẫn dậm chân tại chỗ - nàng ngược mắt lên 1 lúc như để nhìn xem ông có đang lắng nghe không. Lẽ ra nàng không cần phải lo lắng như vậy. Ông vẫn bám theo từng lời nói của nàng - và sau khi những hình mẫu đáng thương đó đứng trước cả 1 phòng người 1 cách can đảm như vậy, 1 cách thận trọng như vậy, em thấy mình thật ích kỷ. Hay đúng là như vậy? - suốt buổi chiều chúng ta nghe họ thuật lại chi tiết những gì họ đã trải qua. Họ nhắc đi nhắc lại rằng họ đã sống bởi vì họ phải sống, họ đã làm bất cứ gì cần thiết để sống sót. Em cho rằng điều đó chứa đựng mọi diện mạo của cuộc sống, phải vậy không?

Nàng không mong chờ 1 câu trả lời. Vì vậy ông không có phản ứng gì. Nàng đưa mắt lướt nhìn ông và liếm môi rồi tiếp tục nói.

- Em muốn nói là những quân nhân mất tích kia nói rằng họ biết là có những người Mỹ sống sót không nhất thiết muốn trở về nhà. Liệu có phải Mark có 1 cuộc sống ở đó mà anh ấy không muốn rời bỏ không. Có lẽ anh ấy đã có 1 người phụ nữ khác và có con cái ở đó. Biết đâu anh ấy đã sống ở đó với cô ta bao nhiêu năm nay. Chính cô ấy, chứ không phải là em, mới là cuộc sống thực sự của anh ấy.

"Hôm nay em đã phải đối diện với 1 sự thật không thể phủ nhận về bản thân mình, đặc biệt sau khi em nhìn Bill và Betty ở bên nhau. Đó là em thật sự không nhớ Mark. Anh ấy có lẽ đã chết rồi. Thực ra đối với em anh ấy đã chết nhiều năm nay rồi. Cái mà em nhớ là việc mình đã có chồng. Nếu không phải vì Mark, người mà em rất yêu lúc ấy thì có lẽ em đã chẳng chọn cuộc sống đơn lẻ trong suốt bấy nhiêu năm nay. Hoặc nếu người ta thông báo cho em là anh ấy đã chết thì có lẽ em đã đi bước nữa. Nhưng hoá ra em không có cả 1 lựa chọn.

"Em đã dần quen với thực tế mình có thể đã là 1 góa phụ. Cái mà em vẫn không cam chịu đó là em vẫn không biết gì. Số mệnh đã cướp đi của em quyền được lựa chọn cho mình đường đi - nàng lại nhìn ông, với đôi mắt cầu xin ông hiểu - nhưng mà em có 1 cuộc đời, Dax. Em không muốn lãng phí cuộc đời đó.

Hồi lâu họ không ai nói năng gì. Người bồi bàn, mặc dầu vẫn chú ý nhưng không đến gần bàn. Có cái gì đấy trong cách người đàn ông này nhìn người phụ nữ, trong cách nàng nhìn chăm chăm vào mắt ông. Trong cách mà họ dường như quên hết mọi thứ xung quanh, đã khiến anh ta phải dè dặt giữ 1 khoảng cách.

Cuối cùng bầu không khí yên lặng nặng nề cũng chấm dứt. Dax đã phá vỡ nó:

- Em sai rồi, Keely. Em đã nói lên những điều rất có ý nghĩa. Và nhất định em có quyền nghĩ cho mình. Em có 1 đức tính kỳ lạ là tin rằng mình không có quyền nghĩ cho chính bản thân mình.

Nàng ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt ông.

- Em hoàn toàn trung thực, với mình và bây giờ là với anh. Rất ít người dám thú nhận mình có những khiếm khuyết, hoặc thậm chí là nhìn nhận chúng. Vậy mà em đã nói ra những ý nghĩ chưa hẳn là ích kỷ trong 1 kẻ ích kỷ thực sự thậm chí chẳng bao giờ nhận ra họ ích kỷ cả.

- Có phải anh chỉ nói như vậy để làm em dễ chịu hơn, để bào chữa cho tội lỗi của em không?

- Không.

- Chắc vậy không?

- Đúng vậy mà. Anh cũng đang cố gắng trung thực đây.

Nàng thở dài và ông nghĩ ông nhận ra được sự khuây khoả trong tiếng thở dài đó. Nàng cố mỉm cười.

- thế nhưng em thực sự nói huyên thuyên rồi.

ông hiểu nàng đang cố gắng làm dịu không khí nặng nề

- Hơi hơi - ông nói, mỉm cười.

- Em vẫn có những cảm giác mơ hồ về... mọi thứ.

- Em hầu như luôn như vậy, Keely.

- Vâng.

Có chút gì u uất len vào trong giọng nói của nàng và nàng lại trần trần nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm ngâm suy nghĩ. 1 lúc sau nàng lại nhìn ông.

- Cảm ơn anh... vì... anh đã là anh.

- Anh có làm được gì đâu.

- Anh đã lắng nghe.

- Như vậy đã là gì đâu.

- Rất nhiều.

Để giấu sự ngượng ngùng của mình đối với lời khen mà ông nghĩ là mình không xứng đáng được nhận, Dax nói:

- Chúng ra sẽ đi nhé, hay em còn muốn gì thêm nữa không?

- Không, cảm ơn anh.

Họ đứng lên và Dax để lại giữa bàn 1 cuộn tiền Pháp. Ông chào người bồi bàn trước khi theo Keely đi ra cửa.

- Bây giờ chúng ta làm gì? - Ông hỏi, nắm tay nàng thản nhiên theo kiểu bạn bè - ngắm cảnh, câu lạc bộ buổi tối, hay về nhà?

Phải 1 lúc ông mới nhận ra rằng nàng cưỡng lại bàn tay ông và ông ngoái lại nhìn về nơi nàng đang đứng chôn chân ở vệ đường trong khi những người dân Paris vẫn hối hả đi ngang qua.

Ánh mắt họ gắn vào nhau. Ông bước lui 2 bước và đứng sát cạnh nàng, lục tìm trong mắt nàng cái ông muốn biết vô cùng.

- Keely?

Đôi mắt nàng không hề nao núng. Nếu 1 cái gì đấy thay đổi thì đó chỉ là chúng mở to hơn, sâu hơn, thăm hơn, cho đến khi ông trôi vào cái màu xanh thăm thẳm của đôi mắt đó.

- Em cần anh - nàng thì thầm - em cần tất cả những gì thuộc về anh.

Có thể Dax không nghe được nhưng ông đọc được những lời đó trên môi nàng.

Nàng nhìn ông nuốt khan, nhìn cục yết hầu chập chờn nơi cổ ông mãi mới dừng lại. Ông đã hiểu sai ý nàng. 2 tay ông đưa lên đặt trên vai nàng. Ông bước tới gần hơn cho đến khi nàng có thể cảm nhận được tiếng sột soạt của vải quần áo ông cọ vào quần áo của nàng.

- Em biết... - ông cố gắng những lời nói tắt nghẹn trong cổ họng khô cứng của ông. Ông cố gắng tiếp - em biết rằng anh khao khát điều đó hơn tất cả mọi thứ khác trên đời, và sau này anh sẽ căm ghét chính mình nếu như anh khiến em đổi ý. Nhưng Keely, lúc này em đang vô cùng yếu đuối. Em đang vô cùng xúc động. Chúng ta đã ở bên nhau trong bữa tối riêng tư với anh nên và rượu vang, và đây là Paris, thành phố lãng mạn nhất thế giới. Anh sẽ không bao giờ muốn em

nhớ lại buổi tối nay để rồi nghĩ rằng anh đã lợi dụng em và tâm trạng của em.

Sự kìm nén của ông càng trở nên căng thẳng hơn, giọng nói của ông gấp gáp hơn, gần như ngưng thở.

- Em có chắc không, Keely? Bởi vì nếu chúng ta cùng ở trong 1 căn phòng dù cho có rất bất tiện đi chăng nữa thì lần này không có gì có thể ngăn được anh lại nữa đâu. Anh muốn em hiểu như vậy. Em có chắc không?

Paris vẫn lãnh mạn lắm. Thậm chí có những người còn vỗ tay tán thưởng lúc nàng nhón chân, đặt tay lên 2 bên má ông và dịu dàng hôn lên môi ông.

Họ thuê phòng ở 1 khách sạn tư nhân nằm trên 1 trong những khu phố cách xa đại lộ Saint Germain. Khách sạn chỉ cao 4 tầng, tầng 2 dành cho nhiều phòng sinh hoạt và có 1 nhà bếp dành cho khách sử dụng, dĩ nhiên là các điều kiện được giải thích quá cặn kẽ tỉ mỉ đối với 2 kẻ đang hết cả kiên nhẫn là Keely và Dax.

Họ được dẫn lên tầng 3. Có 2 dãy phòng được ngăn chặn bởi hành lang ở giữa, và mỗi tầng cũng chỉ có 8 phòng. Ván ốp chân tường được làm bằng gỗ sồi. Giấy dán tường đã lỗi thời. Thảm trang trí ở dưới mọi hành lang ở cửa vào là những mô phỏng theo phương Đông và rất trang nhã. Mọi thứ thật là sạch sẽ tinh tươm.

Dax nói chuyện lưu loát với bà chủ nhà, 1 phụ nữ mập mạp má đỏ hồng có mái tóc trắng búi lỏng trên đỉnh đầu. Ông dịch lại cho Keely nghe và cho nàng biết họ rất may mắn bởi hôm ấy 1 người đã trả phòng sớm. Họ được giao căn phòng ở trong góc, có 2 cửa sổ. Nàng mỉm cười với ông lúc theo bước chân nhanh nhẹn, nhẹ nhàng đến mức đáng kinh ngạc của bà chủ khách sạn đi tới cuối hành lang.

Thực ra có 2 cửa sổ vuông góc với nhau ở góc phòng. Họ được chỉ dẫn cách mở cánh cửa chớp sau khi đã mở cửa sổ ra. Bà chủ hãnh diện giới thiệu bồn tắm và họ lại được chỉ cách sử dụng vòi nước, cách dội nước bồn tiểu tiện trong phòng ngủ, vòi hoa sen trong bồn tắm hẹp được điều khiển tay như thế nào, sử dụng chậu rửa người ra sao. Má nàng đỏ bừng, nàng lảng tránh ánh mắt cười cười của Dax.

Sau khi chắc chắn họ không cần thêm khăn tắm, chăn, rượu hay cà phê bà chủ mới chịu rời khỏi phòng. Bà thật nhã nhặn nhưng kiên quyết từ chối 1 ít tiền Boa mà Dax đề nghị được trả rồi khép cửa lại, không quên chúc họ 1 buổi tối vui vẻ.

Bây giờ chỉ còn riêng với nhau, họ bắt chợt lại lâm vào cảnh rụt rè, bối rối. Nhưng ánh mắt không biết nhìn vào đâu. Họ cũng không biết nói gì. Đôi tay dường như trở nên nhàn rỗi 1 cách vô ích.

Rốt cuộc Keely cởi vội áo khoác ngoài và treo lên chiếc mắc áo kiểu Boston đã lỗi thời ở trong 1 góc phòng. Giường ngủ có đệm được trải drap có viền màu mộc và những chiếc gối được bọc ngoài bằng vải hoa may theo lối chắp nối nhiều mảnh. Mép tấm trải giường được viền ren và dài chạm tới sàn gỗ bóng loáng.

Keely tránh sang 1 bên trong khi Dax cởi chiếc áo bành tô nhẹ và vắt lên thành chiếc ghế đu kế đối diện. Có 1 chiếc tủ commot bên trên có đặt tấm gương hình bầu dục. Keely đi tới và trân trân nhìn bóng mình trong gương rồi đưa tay làm như rũ tóc. Dax ở bên cửa sổ, tay mân mê chiếc then cài.

Rồi cùng lúc họ im lặng quay lại nhìn nhau. Cứ như là được lên chương trình sẵn với những động tác giống nhau, họ bước về phía nhau, gặp nhau ở giữa phòng. Ông đưa tay lên vuốt má

nàng. Họ giật mình tách nhau ra khi 1 tiếng gõ cửa ngập ngừng nghe to như có cả 1 súc gỗ nện vào cửa.

Dax nhảy bổ ra mở cửa. Xin lỗi họ hết lời xong bà chủ nhà đưa cho ông 1 bó hoa tươi cắm trong chiếc bình sứ. Bà đã cắm hoa sáng nay nhưng quên mang lên cho họ. Dax nhận lấy hoa, cảm ơn bà rồi đóng cửa lại.

Ông đứng rất lúng túng, tay cầm bình hoa cứ như chẳng biết làm gì với chúng.

- Đẹp quá - nàng nói - tại sao anh không đặt chúng trên tủ ấy?

- À phải rồi.

Ông nói giọng biết ơn và vội vàng đặt hoa lên tủ như phải bồng vậ. Ông xem xét kỹ bó hoa. Có lẽ chúng là 1 kiệt tác hiếm thấy.

- Đặt ở đây hợp lắm.

- Vâng, đúng vậy.

Ông quay lại nhìn nàng.

- Ơ... em có muốn dùng.. em có thể tắm trước đi.

Nàng nhìn về phía cửa buồng tắm.

- Em không chắc là mình cần... Ý em là sao anh không tắm trước.

Ông mỉm cười căng thẳng, ngẩn ngui, thực ra đó chỉ có thể là 1 cử động co giật ở miệng ông.

- Vậy, anh sẽ xong ngay.

Cánh cửa đóng lại sau lưng ông và ngay lập tức Keely nghe tiếng các vòi nước đều chảy và tự hỏi là không biết ông đang làm gì mà cần nhiều nước đến vậy.

Nàng nhìn quanh bối rối. Nàng nên làm gì đây? Thay quần áo? Đi ngủ? Nàng nên thay hết hay chỉ thay 1 phần thôi? Chúa ơi, nàng đã 30 tuổi rồi và nàng không biết làm gì trước khi lên giường với 1 người đàn ông.

Nàng quyết định làm động tác trung gian là chỉ cởi 1 ít quần áo bên ngoài. Điều đó sẽ ngụ ý là thích chứ không phải là hối hận. Suy nghĩ như vậy, nàng cởi giày, mở thắt lưng. Làm gì với chúng đây? Phồng để đồ, phải rồi.

Nàng đi đến cánh cửa hẹp và mở nó ra. Nàng đặt giày của mình gọn gàng trên sàn, và treo thắt lưng vào 1 cái mắc ở phía sau cánh cửa. Bây giờ là các thứ khác? Vớ liền quần là thứ ít gọi cảm nhất mà nàng có thể hình dung được. Nên vứt bỏ chúng bây giờ hơn là sau đó phải lo lắng về chúng.

Nước trong phòng tắm chọt tắt. Nàng hốt hoảng, lo lắng ông sẽ bước qua cửa và bắt gặp nàng đang tụt quần vớ ra 1 cách vô duyên. Nàng gần như xé rách chúng khỏi chân và cuộn lại vội vàng. Nắm cửa buồng tắm kêu lạch cạch. Nàng ném đôi vớ vào trong phòng để đồ và đóng sầm lại đúng lúc Dax mở cửa buồng tắm.

Ông nhìn nàng tò mò.

- Xong hết rồi à? - ông nói - đến lượt em.

- Cảm ơn anh.

Nàng chụp túi để đồ của mình và đi lướt qua ông về phía góc khuất của buồng tắm. Không thấy vết nước tung tóe nào. Có lẽ ông đã lau khô bồn bằng chiếc khăn ẩm mắc trên thanh treo rèm bao quanh buồng tắm hoa sen.

Nàng rửa tay 1 cách chẳng cần thiết. Không cần phải chải tóc nhưng nàng vẫn chải. Nàng chấm nhẹ nước hoa ở 1 lọ thủy tinh nhỏ xíu trong ví vào sau tai và cổ. Nàng ước gì lúc này mình không khóc. Mắt nàng vẫn còn rõ dấu nước mắt, nhưng tiếc cũng chẳng được ích gì. Hít vào 1 hơi thật sâu, nàng rời buồng tắm, tắt đèn.

Dax đã tắt ngọn đèn trên trần và chỉ để lại ngọn đèn sáng dịu bên giường ngủ. Giường ngủ! Đã được trải drap xuống. Tấm drap trải giường bằng len trắng như tuyết dưới ánh sáng dịu dàng của cây đèn ngủ.

Nàng ném chiếc ví vào túi phía trên của áo khoác ngoài. Khi nàng quay lại, ông đang đứng ngay phía sau.

Ông khiến nàng như ngộp thở. Đôi vai rộng xuôi xuống lòng ngực nở nang. Sườn ông chắc lắn, cái bụng phẳng và thắt lưng hẹp. 1 đám lông rậm rì trông thật quyến rũ.

Không hiểu có phải là nàng tưởng tượng ra không hay thực là ông đang đưa tay vuốt đỉnh đầu nàng, vuốt qua tai nàng và đặt lên vai nàng? Vẫn giữ 1 khoảng cách cho 2 cơ thể, ông cúi xuống hôn lên môi nàng. Cái hôn là cả 1 cái gì đó vô cùng dịu dàng khi ông áp môi vào môi nàng, đứng yên, rồi bắt đầu chuyển động. Những nét môi tách ra, lưỡi chạm lưỡi, miệng há ra và cơn say đắm như được châm ngòi (nổ pháo và đốt lửa được quá hả Betty? Hì hì)

- Keely - ông thì thầm bên tai nàng. Tay ông lần lần trên lưng nàng. - anh đã chờ đợi điều này quá lâu rồi và bây giờ anh không thể tin được nó lại đang xảy ra.

- Nó đang xảy ra đây - ông nhích đến gần hơn và nàng cảm thấy ông đang lùa để áp khít vào mình. Nàng lo âu nói - Dax, em sợ lắm.

Ông khẽ cười như thổi vào tai nàng:

- Anh cũng sợ.

- Anh sợ ư?

- Ừ - mấy ngón tay ông lùa trong tóc nàng và ngửa đầu nàng ra - nhưng anh thèm muốn em, Keely. Anh thèm muốn em.

Môi ông lại gấn vào môi nàng. Hơi thở ông lại phả vào tai nàng khiến xương sống nàng ớn ớn. Theo trực giác nàng nhích lại gần ông cho ấm hơn, và rồi tất cả nỗi cô đơn mà nàng phải chịu đựng hôm nay cũng như trong suốt những năm dài đằng đẳng đó như tan biến dưới hơi nóng của ông. 2 cánh tay ông ôm lấy nàng. Môi ông nhấm nháp môi nàng. Lo âu sợ hãi bỗng tan biến. Đây là Dax. Nàng thèm khát ông chẳng kém gì ông thèm khát nàng. Đây không phải là 1 màn trình diễn. Họ đang cùng nhau trải qua. Đến lúc đó nàng sẽ biết phải làm gì.

Ông bước lui khỏi nàng và nhìn thẳng vào mặt nàng. Đưa tay đặt lên cái khóa kéo trên lưng áo nàng. Những ngón tay nôn nóng cuối cùng cũng mở được cái chốt nhỏ, ông chậm rãi kéo cái

khoá xuống. Mắt ông không rời mắt nàng đó là động tác duy nhất cho thấy ngọn lửa khao khát đang bùng lên.

Cuối cùng khi chiếc khoá đã mở ra hết, ông kéo 2 tay áo sang bên, tuột nó xuống khỏi vai, rồi tuột nó xuống 2 cánh tay nàng cho đến khi nó rơi hẳn ra. Lẽ ra chỉ cần buông cho chiếc áo rơi xuống sàn ông lại cúi hẳn xuống để đặt nó xuống. Nàng phải đặt tay lên bờ vai trần của ông để tựa mới bước ra được khỏi áo. Ông rũ chiếc áo và gần như gấp nó lại cẩn thận và đặt lên thanh chiếc ghế đu.

Mắt ông thể hiện 1 kỷ luật tuyệt đối, ông đứng thẳng lên nhìn nàng nhưng không phải nhìn vào thân hình nàng mà là nhìn sâu vào mắt nàng. 2 tay ông đỡ cổ nàng, ngón tay cái mơn trớn đôi môi ẩm ướt của nàng. Đôi môi khẽ tách ra, ngón tay ông chạm vào hàm răng trắng muốt. Ông cảm thấy cái cổ mảnh dẻ khẽ run run khi ông đưa ngón tay cái mân mê dọc xuống xương quai xanh. Lăn lăn trên đó bằng ngón tay tinh tế, Dax kinh ngạc thấy cổ nàng mịn màng làm sao.

Rồi cả 10 ngón tay đặt lên ngực nàng. Chậm rãi đến nỗi nàng phải nhắm nghiền mắt thăm cầu xin ông nhanh lên chút nữa.

Đầu ngón tay ông lướt trên 2 bầu ngực. Da chạm vào da là 1 cảm giác thật tuyệt diệu. Nhưng như thế chưa đủ, cả 2 đều khát khao nhiều hơn thế, khát khao đến đau đớn. 2 bàn tay ông lướt trên người nàng, và nàng tựa vào lòng bàn tay ông. Chỉ khi 2 tay ông xuống thấp hơn ông mới rời khỏi mắt nàng để nhìn xem tay mình đang lang thang ở đâu.

Ông mở khoá áo ngực nàng và rẽ chúng sang bên, mắt chăm chăm nhìn vào bầu ngực đang phồng lên khao khát.

Ông kéo nàng sát vào mình và lưng trong hơi thở:

- Keely, da em mịn quá.

Nàng vùi mặt vào vai ông. Đám lông cứng cọ vào da nàng buồn buồn khiến từng đầu nút thần kinh nàng cười rúc rích trong 1 niềm vui trong trẻo trước sự khác nhau giữa 2 cơ thể.

Ông lại hôn nàng và sức nóng trên môi ông khiến nàng biết cũng như nàng toàn bộ cơ thể ông đang khao khát đến đau đớn và trở nên vô cùng nhạy cảm.

- Keely, cho anh nếm em đi.

- Vâng, Dax, vâng.

Ông cúi xuống và nàng ngã vào tay ông. Đầu nàng ngửa ra sau và lưng nàng cong lên khi môi ông ngậm lấy núm vú nàng, khẽ mút.

Nàng chưa bao giờ biết đến cảm giác mê mẩn ấy. Duy nhất trong tất cả mọi đàn ông trên đời này chỉ mình Dax biết cách sử dụng đôi môi và cái lưỡi như ông để đem lại khoái lạc không bút nào tả xiết. Dường như có 1 sợi dây luồn khắp người nàng, dẫn từ ngực nàng đến những phần thầm kín nhất trong cơ thể nàng. Khi Dax chạm lưỡi vào đầu vú nàng, Keely cảm thấy như ông đang chạm vào tận đáy vòm bụng nàng. Toàn bộ cơ thể đàn bà của nàng đang tràn đầy sức nóng và khắc khoải đòi được thỏa mãn.

Dax quỳ xuống, tay vuốt ve chiếc quần lót bằng satin màu hồng đào. Ông đặt môi lên bụng nàng. Hơi thở của ông ẩm ướt và nóng hổi phả qua làn vải.

Rồi chiếc quần lót dần ra và tụt xuống quanh mắt cá. 2 tay ông đặt quanh eo lưng trần, ngón

tay cái ấn vào khe giữa 2 đùi nàng, rồi ông áp miệng vào đó, dịu dàng hơn như đã từng hôn lên đôi môi nàng.

Ông đưa tay lên vuốt ve đường cong nơi hông nàng. Rồi chiếc quần lót cũng tụt xuống sàn, chỉ còn những mắt, những môi, những tia nhìn sùng kính, những cái hôn say đắm. Ông vuốt ve da nàng, đùi nàng, bụng nàng bằng tay, bằng lưỡi cho đến khi nàng không thể nào chịu nổi nữa.

Ông đã sẵn sàng. Ông đứng nhanh lên, kéo nàng sát vào mình và bế nàng đem tới giường, nhẹ nhàng đặt xuống đó như 1 vật vô cùng mong manh dễ vỡ.

Ông chỉ rời xa nàng đủ để cởi quần áo cho chính mình. Tiếng khoá quần kéo sột soạt vang lên trong căn phòng. Tiếng khoá thắt lưng bật lách cách. Chỉ hất 1 cái, ông đã hoàn toàn trần trụi và đói khát nhìn nàng. Nếu đó không phải là Dax thì cái nhìn đói khát lóe sáng đó đã khiến Keely khiếp sợ. Nhưng thay vì nỗi sợ nàng chỉ đáp lại cái nhìn đó bằng 1 cơn đói cồn cào sâu thẳm trong bụng dưới.

- Keely, Keely xinh đẹp - ông vừa nói vừa nằm xuống lên người nàng và ôm nàng vào tay. Nàng thấm lấy sức nặng của ông, khẽ cựa mình để 1 lần nữa 2 cơ thể vừa khít lấy nhau.

Ông ấn vào nàng, 1 tiếng kêu gần như trinh trắng khiến ông giật mình.

- Ôi, Lạy Chúa tôi, Keely! - ông sợ hãi kêu lên và bưng lấy đầu nàng áp vào vai như che chở - em yêu, anh làm em đau ư?

- Không, không - nàng thốt thức - Nào, Dax. Tuyệt vời quá... nào, Dax... - nàng van xin.

Phép lạ như chao đảo. Nàng đưa tay quấn chặt lấy lưng ông. Những ngón tay bấu chặt lấy đầu nàng rồi lại bấu lấy gối. Đùi cọ vào đùi. Bụng chạm vào nhau theo nhịp điệu. Lòng ngực lông lá áp vào bầu vú mịn màng. Miệng như tan ra. Tâm hồn ca hát. Ê mê.

Run bắn và rã rời, họ nằm im phắc. Đầu nàng ngả bên đầu ông. Không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua họ cứ nằm thế tận hưởng hương vị của 2 tấm thân ướt đầm đan quện vào nhau. Giọng ông dường như vang lên từ nơi nào xa lắm, mặc dầu nàng cảm thấy rõ môi ông mấp máy bên tai mình.

- Keely, đời anh sống chỉ để thế này thôi. Lúc này đây. Anh sinh ra để chờ đợi phút giây này. Để được ở bên em như thế này. Em có hiểu không?

Nàng chỉ có thể gật đầu. Nàng hiểu, bởi vì nàng cũng cảm thấy giống ông, chỉ có điều nàng cũng bị quệt đi bởi phép màu này mà thôi .

Chương 14

- Anh đã ngủ bao lâu rồi?

Ông hỏi nàng lúc tỉnh dậy. Nàng đang ngắm ông. Thức dậy chưa bao giờ là 1 điều dễ chịu như lúc này.

- Chắc là nửa tiếng hoặ hơn. Em không biết nữa. Không sao mà.

Những ngón tay của nàng lặn lặn trên xuống gò má của ông, xuống chiếc mũi quý phái đẹp như tạc, dọc theo gò má săn chắc, đến những sợi tóc bạc ở thái dương.

Ông nhồm dậy, xoay mình đối diện với nàng và vòng tay kéo nàng lại gần hơn.

- Sao anh lại có thể ngủ đi được như thế nhỉ ?

- Em nghĩ là anh đã kiệt sức - nàng nói đầy láu lỉnh, vòng tay qua vai ông.

Ông đùa vui vỗ vào mông nàng.

- Và em thì không vậy hả?

- Ôi, có chứ - nàng cười to - và em thì không ngủ được.

1 ngón tay như dò hỏi lướt dọc theo môi ông và nàng lấy làm ngạc nhiên là trông chúng mới mạnh mẽ làm sao vậy mà rất êm dịu lúc chạm vào thân thể nàng.

Ông cầm lấy tay nàng và áp má vào đó, thì thầm.

- Tại sao vậy?

- Bởi vì điều đó chưa bao giờ xảy đến với em trước đây - nàng nói nhẹ nhàng, chờ xem phản ứng của ông - chưa bao giờ như vậy.

Đôi mắt ông sáng ngời lên vì tự hào cổ giầu.

- Chưa bao giờ ư?

nàng lắc đầu.

- Chưa.

So sánh với Mark thì thật không phải. Nàng đã nói hết cho Dax những gì ông cần phải biết.

- Em rất vui. Em sẽ không thành thật chút nào nếu nói rằng không phải như vậy.

Keely quá xúc động nên không thể nói nhiều hơn nữa. Nàng cố tìm 1 chuyện chung chung hơn.

- Chỗ này là anh bị thương hồi chiến tranh à?

Nàng hỏi, ngón tay nàng phát hiện ra vết sẹo tái nhợt nhăn nheo dưới xương bả vai của ông.

- Ừ. Cũng may đó chỉ là 1 mảnh BoM nhỏ găm khá nhẹ.

Nàng hôn lên vết sẹo.

- Trông nó thật xấu xí bởi vì nhiều ngày sau mới có bác sĩ. Trước lúc đấy anh bị nhiễm trùng rất nặng. Họ đã phải khoét đi cả nửa kg thịt. Nó để lại 1 vết khá lõm.

- Anh đừng kể nữa - nàng hôn lên cằm ông. - Đuôi mắt cũng có 1 cái sẹo phải không?

- Anh họ anh và anh đã đánh nhau lúc anh 13 tuổi. - ông nhìn thấy sự thất vọng của nàng và bật cười - anh xin lỗi, không gì kịch tính hơn chuyện ấy đâu.

- Làm thế nào mà anh ta dám đánh anh như vậy chứ?

Giọng nói thật quyến rũ của nàng làm ông chú ý và ông ngạc nhiên nhìn nàng quỳ bên người mình. Mái tóc nàng loà xoà quanh mặt. Những đường nét của cơ thể nàng nổi rõ dưới ánh sáng dịu dàng của cây đèn ngủ. Ánh sáng và bóng tối làm nổi bật đôi gò bồng đảo thoai thoải và những đường cong thon thon. Hết sức e thẹn nàng cúi xuống hôn lên môi ông.

Dax đưa tay đỡ lấy đầu nàng và đặt lên mình. Nhưng ông để cho nàng đóng vai khiêu chiến. Lưỡi nàng dè dặt tìm cách lọt qua được hàm răng rồi bắt đầu thông thả thăm dò.

Rồi nàng khẽ nhóm dậy, hôn lên vết sẹo dưới mắt, rồi đến 2 lúm đồng tiền nơi khoé miệng. Ngón tay ông vướng phải tóc nàng khi ông nắm chặt 2 tay rung động. Tay kia đặt lên đường cong nơi hông nàng và chỉ với 1 cử chỉ gợi ý khẽ nhất nàng đã gác 1 đùi lên đùi ông.

- Keely, tuyệt diệu quá - ông nói trong lúc môi Keely rúc vào da thịt ông. Tiếng ông gần như không nghe thấy.

Thật sung sướng khi biết rằng mình có thể đem đến cho ông 1 khoái lạc như vậy. Nàng hôn ông dần xuống dưới, vui sướng cảm nhận thấy hơi thở ông ngắt quãng.

- Ôi... lạ Chúa... em yêu - ông nâng nàng lên, xoay lại cho đến khi nàng lại nằm dưới ông.

Ông ấn nàng xuống giường bằng 1 cái hôn. Đó là 1 cái hôn dài, mê đắm không chỉ giữa 2 đôi môi mà còn giữa cả 2 cơ thể. Khi ông đưa lưỡi sâu vào miệng nàng, đó là 1 biểu tượng nữa của sự chiếm hữu, 1 khoảng trống nữa cần được điền đầy.

Ông ngẩng đầu lên và nhìn nàng.

- Hình ảnh đẹp nhất anh từng nhìn thấy trên đời này là gương mặt em lúc em biết mình là người đàn bà đã làm trọn vai trò của mình. Keely, em lại cho anh thấy nét mặt ấy đi.

Họ rời đi lúc mới sáng tinh mơ. Bà chủ, rõ ràng 1 mình quản lý khách sạn này, đã rất thất vọng khi thấy họ đi nhanh như vậy. Dax quả quyết với bà nhiều lần rằng căn phòng là còn hơn cả vừa ý nữa, nhưng có nhiều chuyện khác buộc họ không thể ở lại thêm được. Bà ta có vẻ buồn và đứng bên cạnh bàn nhìn họ ra đi.

Paris chỉ vừa mới thức dậy. Những con đường trông như được rửa sạch bởi cơn mưa đêm. Những người bán dạo đang kéo những tấm vải bạt xuống và chuẩn bị cho 1 ngày làm ăn. Mùi thơm của cà phê mới pha và bánh sừng bò toả đầy trong không khí.

Họ dừng lại ở 1 quán cà phê ở vệ đường vẫn chưa mở cửa và yêu cầu người chủ quán 1 suất mang về. Ông chủ tiệm cầu nhàu 1 chút, nhưng là 1 người Paris chính cống và vốn có thiện cảm với những đôi tình nhân, ông dịu đi và nhét bánh sừng bò vào túi rồi đưa cho họ mấy cốc nhựa

đựng cà phê đang còn bốc khói. Họ vừa đi chậm rãi vừa nhai bánh.

Không ai nói ra tại sao lại phải quay về Crillon, chỉ đơn giản họ biết đó là điều phải làm. Thay vì nói đến điều đó họ thăm thỉ và trao đổi những tiếng cười gần gũi khiến đôi má Keely ửng hồng và nụ cười của Dax đầy trêu mếu.

- Em yêu anh thật nhiều - nàng nói.

- Có thật không?

- Em rất yêu anh. Yêu hết sức.

Nàng nhìn xuống chiếc bánh đã ăn hết 1 nửa.

- Em không thể chịu được nếu anh nghĩ rằng em thật trơ tráo và thô lỗ.

- Chúa ơi, không đâu.

Ông gom những thứ còn thừa sau bữa ăn sáng và nhét vào 1 thùng rác rồi quay trở lại, đưa tay vuốt má nàng.

- Em vô cùng đàn bà, anh yêu tất cả những gì thuộc về thân thể của em, những gì đã tạo nên nét đàn bà ở em. Anh yêu vẻ xinh xắn và thanh tú của em, cũng như phong cách lịch lãm và cử chỉ đoan trang của em.

Anh còn yêu cái cách em trút bỏ chúng giống như em bỏ quần áo trước khi đi ngủ cùng anh. Nhưng 1000 năm nữa em cũng không thể là người thô thiển, đừng bao giờ nghĩ đến những điều như thế nữa nhé.

- Dax - Nàng gọi nhỏ, mắt long lanh ngấn nước.

- Anh không thể chịu đựng thế này nữa đâu - Dax sốt ruột thì thầm và vẫy 1 chiếc taxi.

- Gì vậy anh?

- Anh muốn hôn em ngay bây giờ.

- Cũng chẳng ai nhìn đâu mà - nàng thách thức.

- Họ sẽ nhìn nếu anh hôn em theo cách anh muốn.

Ông kéo nàng vào băng ghế sau của chiếc taxi và nói nơi họ sẽ đến.

- Anh đã bảo anh ta đi đường thật dài - ông nói với Keely rồi lao vào nàng với sự tuyệt vọng của 1 người đang chết đói tìm được thức ăn.

Ông hôn nàng cuồng nhiệt và ngón ngấu như thể đóng dấu quyền sở hữu của mình lên nàng. Nàng hiểu rằng đó là cách rất dễ thương để ông khẳng định với chính ông rằng ngay cả khi họ không an toàn trong căn phòng nhỏ của mình, thì nàng vẫn thuộc về ông.

Khi nàng cố gắng để thoát ra, nàng đẩy ngực ông.

- Dax, tài xế kia.

- Để anh ta tự kiểm cô gái khác - ông lâu bầu.

Nàng bật cười, cô vùng ra và chỉ làm cho ông thêm phần khích. Trước khi nhận ra ông đang định làm gì, đôi tay ông đã luồn vào trong áo khoác của nàng.

- Dax! Anh có biết anh đang làm gì không?

- Uh... uh - ông vuốt ve bộ ngực nàng bên dưới chiếc váy mỏng. Sáng nay, ông đã bảo nàng đừng mặc áo ngực. Sự động chạm của ông làm dấy lên 1 loạt các phản ứng nhạy cảm khắp cơ thể nàng và nàng gắng hết sức chống lại chúng.

Nụ hôn nóng chảy và đôi tay ông làm tê liệt cả ý thức của nàng. Họ đã đi hàng giờ hay chỉ vài phút khi nàng nhận ra người tài xế đang gọi gì đó bằng tiếng Pháp.

- Dax - nàng thì thầm và kiên quyết đẩy ông ra - ông ta nói gì với anh kìa.

Ông thở dài, ngồi dậy và sửa lại quần áo.

- Hết đoạn phố này là đến Crillon.

Dax trả tiền cho người tài xế và kéo nàng ra khỏi băng ghế. Nàng ngã vào người ông, bật cười, ông choàng tay ôm lấy nàng và họ quay về phía khách sạn.

Keely bỗng sững người. Vợ chồng Allways đang đi về phía họ, tay trong tay. Họ đang mỉm cười thật hạnh phúc, những nụ cười của họ chợt chuyển thành vẻ sững sốt khi nhìn thấy Keely và Dax cũng đang ôm nhau âu yếm như thế.

4 người kinh ngạc nhìn nhau. Vợ chồng Allways đã định ăn 1 bữa sáng yên tĩnh tránh xa đám phóng viên và những cái nhìn đầy soi mói. Buổi phỏng vấn sẽ bắt đầu lúc 10h. Họ đang hy vọng dành 1 ít thời gian riêng tư trước 1 ngày làm việc cật lực.

Gặp họ thật sự là 1 cú sốc đối với Keely. Nó như là 1 cuộc đột kích. 1 cơn ớn lạnh bóp nghẹt trái tim Keely, rồi hàng triệu mạch máu chạy rần rật khắp người nàng, cảm giác tội lỗi vây lấy nàng, thấm vào người nàng, cho đến khi toàn thân người chìm ngập trong đó.

Nàng đã phản bội những người bạn này. Họ vẫn chung thủy với nhau, với lời thề ngày cưới, và với niềm tin là người bạn đời của mình vẫn sống, dẫu chỉ sống với 1 lý do là để trở về và gặp lại nhau.

Nàng đã phản bội chồng mình bằng việc ngủ với 1 người đàn ông khác. Sự không chung thủy về giới tính chỉ là 1 phần của tội ngoại tình. Nàng đã trao tất cả cho Dax, hoàn toàn tự nguyện và cuồng dại. Nàng chẳng giữ lại gì, không có gì cho Mark nếu 1 ngày nào đó anh trở về. Mọi thứ đã được trao cho Dax và không còn gì cho ai khác.

Nàng đã phản bội chính mình bằng việc nghĩ rằng nàng có thể vứt bỏ mọi nguyên tắc giáo dục mà mình vẫn trân trọng giữ gìn với danh nghĩa tình yêu. Tình yêu của nàng dành cho Dax không thể biện minh cho sự phản bội của nàng đối với Mark. Tình yêu trên nền của sự phản bội và lừa dối không bao giờ được ủng hộ. Nàng biết thế, và cho đến tối hôm qua, nàng vẫn còn đấu tranh với nó. Nhưng lúc này, giữa thanh thiên bạch nhật và trước 2 người bạn từng đồng cam cộng khổ, nàng nhận ra rằng nàng đã lừa dối chính mình. Tình yêu không có nghĩa là nàng được miễn tất cả. Nàng buộc phải trả giá cho nó.

- Chúng tôi định đi ăn sáng - Bill Allways nói thật điềm tĩnh, phá tan bầu không khí im lặng nặng nề đến nỗi Keely không thể nhận thức được.

- 2 người có vui lòng đi cùng chúng tôi...? - Betty ân cần hỏi, nhưng câu nói của chị ngưng nửa chừng. Không hề có sự phê phán hiện lên trong đôi mắt chị, nhưng Keely cảm thấy như 1 chữ Anh màu đỏ đã được đóng lên ngực nàng. Bằng chứng đã quá rõ ràng. Nàng và Dax vừa ra khỏi taxi lúc sáng tinh mơ, quần áo nhàu nhĩ và mặt mày hân hoan. Có thể kết luận gì khác ngoài sự thực? Nàng nghĩ nếu mình không chết vì tội lỗi thì cũng chết vì xấu hổ.

- Không cảm ơn anh chị - Keely trả lời Betty.

Dax lặng lẽ đứng bên cạnh nàng và nhìn nàng chăm chăm.

- Cũng được, vậy chúng tôi đi đây - Bill nói - Betty? - anh nắm tay vợ và kéo đi, chị vẫn còn nhìn Keely và Dax như không thể tin được những gì mình vừa nhìn thấy.

- Hãy nhìn vào anh đây - Dax rít lên khi vợ chồng Allways vừa đi khỏi.

- Không - nàng nói và quay đi.

Tay nàng gần như bị quặt lại khi ông xoay nàng về phía mình.

- Hãy nhìn anh - ông ra lệnh.

Nàng quay ngoắt lại và nhìn ông. Tim ông như thắt lại khi nhìn thấy vẻ mặt cứng rắn, lạnh lùng và kiên quyết của nàng.

- Anh biết em đang nghĩ gì, Keely - giọng ông ghen đi vì kìm nén căng thẳng.

- Anh không thể tưởng tượng ra em đang nghĩ gì được.

- Có, anh có thể. Em đang chìm trong cảm giác tội lỗi vì những gì đã xảy ra tối qua - đôi tay ông ghì chặt vai nàng - việc gặp Betty và Bill đã đánh thức lương tâm của em. Họ là 1 cặp đáng yêu và hạnh phúc, Keely. Anh rất mừng cho họ. Nhưng chuyện của họ chẳng liên quan gì đến em và Mark.

- Nó liên quan đến mọi thứ - nàng ngoan cố cãi lại - Betty chung thủy, còn em thì không.

- Chung thủy với ai? Với 1 người đàn ông mà em không còn có thể nhớ được nữa ư? với 1 người đàn ông mà có thể em chẳng bao giờ có được tin tức gì nữa ư? - ông coi khinh những lời nói độc ác của mình nhưng không thể ép mình nói những điều tốt đẹp.

- Cho đến ngày hôm qua Betty vẫn không biết chồng mình còn sống. Và bây giờ anh ấy đã trở về. Điều gì đó có thể xảy ra cũng nhanh chóng như vậy và Mark có thể trở về nghĩ rằng vợ mình đang chờ đợi mình.

Dax sốt ruột nhìn quanh như thể ông không thể chịu được những điều nàng nói. Cảm giác thất vọng đang gào thét trong từng tế bào trên cơ thể ông. Cuối cùng ông thần thờ nhìn nàng.

- Đó là 1 khả năng hết sức mong manh và xa vời. Những gì xảy ra với chúng ta mới là điều chắc chắn - ông dịu giọng khi bắt gặp vẻ ấm áp từ đáy mắt nàng - anh yêu em, Keely, anh yêu em.

Ông đưa tay lên bịt miệng nàng. Nàng nhắm nghiền mắt lại và lắc đầu.

- Không. - nàng rên khe khẽ. - Đừng nói thế lúc này. Không phải lúc này.

- Anh sẽ nói cho đến khi anh biết em đang nghe anh. Anh yêu em.

Nàng cưỡng lại đôi tay ông bằng 1 sức mạnh mới thoát ra được.

- Không! Điều đó là sai trái, Dax. Luôn luôn sai trái. Anh không thấy vậy sao ?. Em chưa thể tự do yêu anh. Sẽ không bao giờ hết sai trái nếu em chưa biết chắc là Mark đã chết.

Nàng trượt chân ra đằng sau nhưng sợ ông sẽ đỡ nàng trên đôi tay của mình và nàng lại phạm tội.

- Không thể được. Tránh xa em ra. Mặc kệ em... xin anh.

Nàng quay lại và lao đi, suýt đâm sầm vào 1 người đàn ông đang đứng ở cửa khách sạn. Chỉ sau khi nàng vào phòng, đổ gục lên giường và nước mắt như mưa, nàng ngồi thẳng dậy và thở thật nặng nề sợ hãi khi chợt nhận ra 1 điều: người đàn ông đó là Van Dorf.

Dax phóng như điên ra ngã 3, tim ông đập thình thịch theo từng bước chân. Ông hoàn toàn không nhận thấy mình đang cố sức. Chỉ cần 1 sự kích lệ rất nhỏ thôi ông đã thấy mình có thể bay được rồi.

Chỉ mới sáng nay thôi, ông cảm thấy thất vọng sâu sắc khi nhìn thấy trái tim trống rỗng của Keely đã vượt khỏi tay mình. Ông không thể chịu nổi Van Dorf khi hắn ta buông lời nhận xét đầy ác ý về chuyện họ sẽ đi đến đâu hay làm gì.

Ông đã xô hẳn ra và lao vào phòng, sẵn sàng chiến đấu với bất kỳ ai có đủ dũng cảm trêu người con giận dữ của ông. Ông chưa từng có cái cảm giác bất lực và giận dữ như thế trong đời.

Ông đi đi lại lại hàng giờ trong phòng và càng lúc thì nỗi thất vọng của ông càng dâng lên. Nhớ lại hoàn cảnh ấy dưới 1 cái nhìn khách quan, ông có thể thấy rằng chẳng có gì sai hay đúng. Không có 1 câu trả lời hay 1 cách giải quyết đơn giản nào hiện ra cho họ. Vấn đề của họ không thể được giải quyết bằng việc suy diễn lý trí. Nó chỉ có thể được giải quyết bởi toà án, bằng cách cân nhắc giữa 1 xúc cảm mạnh mẽ và 1 xúc cảm khác cũng mạnh mẽ như thế. Đó là 1 quyết định có liên quan đến lương tâm của Keely. Chúa ơi! Ông sợ cái quyết định của Keely.

Nghị sĩ Parker gọi lên phòng ông và ông vội vã giật chiếc điện thoại trên tường để trả lời, nghĩ rằng có thể Keely đã đổi ý.

- Tôi nghe đây - ông gào lên.

- Tôi đầu hàng - nghị sĩ Parker bật cười.

bối rối giằng giạt với thất vọng, và nỗi thất vọng đã thắng.

- Tôi xin lỗi. Tôi có thể giúp gì cho ngài, thưa nghị sĩ.

- Rất mừng vì đề nghị giúp đỡ của anh, vì tôi đang rất muốn hỏi đây. Tôi được mời tham dự buổi phỏng vấn hôm nay, chuẩn bị trả lời những câu hỏi có thể sẽ được đặt ra về pháp luật hay các sự kiện liên quan đến hội nghị. Tôi còn định đi đến bệnh viện và thăm các quân nhân còn nằm đó với tư cách là đại diện của chính phủ. Tôi nghĩ Tổng thống sẽ không phản đối nếu tôi xin 1 trong mấy nghị sĩ thân cận đến thế chỗ của tôi. Anh nghĩ sao?

Dax luồn bàn tay qua mái tóc. Ông không đủ sức trải qua 1 ngày trong 1 căn phòng đông đúc đầy các tay thợ chụp ảnh và các phóng viên. Nếu còn ở đây, ông chỉ nghĩ đến Keely và điều đó cũng không đưa ông đến đâu cả.

- Dĩ nhiên. Cho tôi thời gian sắp xếp. Tôi cần thông tin gì trước khi đi đây?
- Chúng ta đã mất 1 trong những chàng trai đó, Dax ạ. Anh ta không thể qua khỏi.
- Khốn kiếp!
- Đúng thế. Tôi sẽ gửi xuống phòng anh 1 ít tài liệu về mọi người trong số họ. Khi nào anh đã sẵn sàng đi. Hãy bảo họ chuẩn bị xe. Từ từ thôi. Chẳng có gì phải vội đâu. Ôi, ngoại trừ chuyến bay tối nay.
- Chuyến bay nào?
- 1 vài người đã đề nghị là họ phải được đưa về nhà ngay và Tổng thống đã đồng ý. Cho nên những ai cảm thấy có đủ sức cũng như những ai đi chuyến đầu tiên mà muốn trở về nhà sẽ bay tối nay.
- Chuyến bay cất cánh lúc mấy giờ?
- 9h đúng. Từ sân bay De Gaulle. Tôi sẽ nói chi tiết trong tài liệu.
- Cảm ơn ngài.
- Cảm ơn Dax. Cho tôi gửi lời chào đến các quân nhân.

Vậy là ông đã đến bệnh viện với tư cách là 1 phái viên thay thế. Chúa ơi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông không đi? Nếu viên hạ sĩ tên là Gene Cox đang ngủ? Nếu anh ta không là kẻ may mắn đã chết đêm qua?

Ông rung mình mặc dầu mồ hôi vẫn ròng ròng chảy. Vạt áo khoác đập lật phật vào ống chân. Bàn chân ông giậm thình thịch lên tấm thảm phòng đợi. Đã nhìn thấy cánh cổng. Ở đó vẫn rất đông. May quá, máy bay chưa cất cánh. Tạ ơn Chúa là chính phủ đã không thay đổi và mọi việc được thực hiện đúng giờ giấc.

Ông phớt lờ những cái nhìn tò mò. Ông phớt lờ khi nghị sĩ Parker ra hiệu cho ông. Ông hăm hở nhìn lướt căn phòng cho đến khi nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi ở góc xa căn phòng, đang nhìn ra màn đêm đến nỗi chỉ có những tia sáng xanh từ đường băng loé lên trong bóng tối ảm đạm. Ông có thể nhìn thấy bóng nàng trong gương, vẻ u sầu của nàng.

Ông thả rơi chiếc túi xuống chỗ đứng và chen đến sau nàng. Nàng nhìn thấy bóng ông khi ông xuất hiện từ đằng sau. Trái tim ông như vỡ tan trước vẻ buồn bã không giấu được của nàng.

- Anh cần nói chuyện với em - ông khẩn cầu.
- Không - nàng nói, không quay đầu lại - mọi thứ đã được nói hết rồi.

Ông quỳ xuống bên chiếc ghế của nàng và dịu dàng nói:

- Nếu em muốn cả thế giới nghe thấy và chứng kiến, thì cũng được. Nhưng anh tin là anh có 1 số điều cần nói với em mà em muốn nghe riêng hơn. Vậy, em tính sao đây?

Nàng quay lại nhìn ông. Ông cương quyết đáp trả cái nhìn chống đối của nàng. Nàng nao núng rồi chịu thua.

- Tốt thôi - nàng nói và đứng dậy cho ông dẫn đi.

Ông gật đầu ra hiệu cho nàng đi theo ông. Nàng ngoan ngoãn nghe theo. Hầu hết những hành khách đang ngồi chờ đã quá mệt hay thờ ơ nên chẳng chú ý đến họ. Đến lối đi lớn chính giữa sân bay, Dax nhìn quanh tìm 1 góc khuất. Ông nắm khuỷu tay nàng và kéo nàng đến đó.

Nàng quay mặt lại phía ông ngay khi họ đến góc khuất, nơi họ có thể có 1 chút riêng tư.

- Anh muốn gì?

Ông có thể bỏ qua thái độ ngạo mạn của nàng đối với ông. Ông có thể bỏ qua nó vì ông biết chỉ 1 lát nữa thôi tình cảm của nàng sẽ hoàn toàn khác.

- Keely - ông dịu dàng bắt đầu - Mark đã chết. Anh ấy đã chết từ ngày máy bay của anh ấy bị bắn rơi cách đây 12 năm.

Không hề thấy 1 biểu lộ nào của sự xao động lễ ra nàng phải trải qua. Không nước mắt, không 1 hơi thở gấp gáp, không khủng hoảng, không vui mừng, không thương tiếc, không có gì cả trừ 1 cái mặt nàng khắc khổ và 1 đôi mắt xanh vô hồn.

- Em có nghe anh nói không, Keely - cuối cùng, ông hỏi nàng.

Nàng gật đầu và nói:

- V...âng - nàng nuốt khan rồi hắng giọng.

- Làm sao anh... làm sao anh biết?

Ông kể cho nàng nghe việc mình được nghị sĩ Parker nhờ đến thăm bệnh viện.

- Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, 4 quân nhân Mỹ và anh bắt đầu nói chuyện với nhau như những cựu chiến binh. Chỉ vì tò mò thôi, anh hỏi từng người họ bị mất tích trong hoàn cảnh nào. 1 người trong bọn họ, 1 hạ sĩ tên là Gene Cox, có nhắc đến ngày máy bay của anh ta bị rơi. Keely, đó cũng chính là ngày chiếc trực thăng của Mark rơi.

Anh hỏi Cox chuyện gì đã xảy ra, anh ta kể rằng chiếc trực thăng đã bị bắn và bốc cháy khi rơi xuống. Anh ta và viên phi công nhảy ra ngoài trước khi chiếc máy bay nổ. Họ đã bò vào rừng. Cả 2 chân của viên phi công đã bị gãy và có lẽ còn bị nội thương nữa. 1 tiếng sau viên phi công chết. Cox đã lấy lá cây phủ kín xác anh ta, hy vọng rằng Việt Cộng không tìm thấy cái xác và... phải và không tìm thấy xác.

Rồi ngày hôm sau Cox bị bắt - ông nắm đôi tay nàng trong tay mình và bóp nhẹ - Keely, tên của viên phi công trên chiếc máy bay đó là Mark Williams. Đó là 1 thanh niên tóc vàng nói giọng miền Nam .

Ông nghĩ có thể nàng sẽ dựa vào tường hay tựa vào ông khi nàng phải cố hiểu những gì ông nói. Ông đã định sẽ ôm chặt lấy nàng, không phải như là 1 người yêu mà là 1 người bạn, trước khi nàng có thể bình tĩnh để hiểu được chuyện này có ý nghĩa như thế nào đối với họ. Ông đã chờ đợi những giọt nước mắt thương tiếc cho người đàn ông trẻ, thậm chí có thể là 1 chút cay đắng đối với cuộc chiến tranh mà ông cũng đã từng hy sinh cho nó.

Với tất cả trí tưởng tượng của mình, ông cũng không hề đoán trước được phản ứng của nàng.

Nàng giật tay ra khỏi tay ông như thể khỏi 1 thứ gì thật ghê tởm. Nàng chỉ phá ra cười, khàn

khàn đầu đón, và đầy khinh miệt.

- Làm sao anh có thể, Dax? - nàng hỏi, gần từng tiếng, - anh đang cố xoa dịu lương tâm của ai vậy, anh hay là tôi?

Ông nhìn sững, lặng đi vì kinh ngạc.

- Cái gì...?

Nàng lập lại điệu cười khùng khiếp của mình:

- Tôi không nghi ngờ chuyện anh lính Cox đã kể cho anh nghe câu chuyện của anh ta. Nhưng tôi thấy tên người phi công là Williams và anh ta nói giọng miền Nam có vẻ hơi trùng hợp quá đấy. Anh nghĩ là tôi khờ dại tới mức tin vào những điều anh nói sao?

Quai hàm đở ra vì sửng sốt, Dax cố nén giận. Với 1 nỗ lực phi thường, ông đã kiềm chế được.

- Anh đang nói sự thật, mẹ kiếp - ông nói qua kẽ răng - tại sao anh phải nói dối em về những thứ quan trọng như vậy?

- Bởi vì sáng nay tôi đã nói với anh rằng tôi không thể thuộc về anh, rằng chúng ta không thể sống với nhau được nếu tôi chưa biết chắc Mark đã chết. Tôi nghĩ đưa tên Mark vào trong câu chuyện mà người lính đó kể quả là quá tiện lợi. Quả là 1 sắp xếp gọn ghẽ khéo léo - nàng hất mái tóc ra sau - Nghị sĩ Devereaux, anh vốn có tiếng là rất giỏi đạt được những gì anh muốn bằng mọi thủ đoạn, dù tốt hay xấu. Và tôi nghĩ anh quả xứng với danh tiếng đó.

Ông có thể tha thứ cho mọi chuyện trừ việc bôi nhọ tên tuổi của gia đình mình. Và ông cũng không thể tha thứ được việc nàng nghi ngờ sự chính trực của ông.

Ông đứng thẳng người lên và nhìn nàng với ánh mắt mờ đi vì tức giận.

- Được thôi, Keely. Hãy tin vào những gì em muốn tin. Hy sinh luôn cuộc đời của em đi. Giữ lấy tình yêu của em như 1 kẻ hà tiện. Tôi nghĩ em đã thật sự là 1 kẻ tử vì đạo và tự hành xác mình. Điều đó đã tách em khỏi những ham muốn tầm thường, phải không? Nhưng hãy nhớ, cuộc chạy đua của con người để tìm đến các vị thánh sẽ hết sức mệt mỏi đấy.

Nàng lao xa khỏi ông và băng qua phòng đợi để vào khu vực chờ lên máy bay. Trái tim ông như vỡ vụn nhưng niềm kiêu hãnh không cho phép ông gọi nàng trở lại. Làm sao nàng có thể tin rằng sau đêm qua ông lại có thể làm 1 điều hèn hạ như vậy? Đêm qua, ... Ông đưa tay ôm lấy mặt, cố xoa sạch ký ức về sự ngất ngây, niềm vui mà họ đã cùng chia sẻ. Nàng không thể nghĩ như thế...

- Cô ta đã bỏ ông à?

Giọng nói lè nhè của Van Dorf đột ngột đưa ông trở về thực tại. Ông buông thõng đôi tay và quay ngoắt lại để nhìn nụ cười tự mãn mà ông ghét cay ghét đắng. Van Dorf đang lơ đãng dựa lưng vào tường ngay trong góc khuất. Vẻ tự mãn nhạo báng là giọt nước tràn ly. Ông nhào đến gã phóng viên với bản năng của 1 lính thủy đánh bộ. Gã đàn ông chưa kịp nhận ra được chuyện gì đang xảy ra thì hắn đã bị nhắc bổng lên, kéo vào trong góc tối, và bị ghim vào tường. 2 tay hắn bị bẻ quặt ra sau lưng bởi 1 bàn tay thép. Cặp kính lệch sang 1 bên. Đầu gối của Dax thúc vào đũng quần của hắn, khiến hắn thét lên 1 tiếng thảm hại. 1 cánh tay cứng như gọng kìm ghì lấy cổ họng hắn.

- Van Dorf ông đã há họng quá nhiều lần rồi đấy.

- Tôi thấy...

- Ông không nhìn thấy gì hết, không nghe thấy gì hết. Dù sao thì ông chẳng chứng minh được gì cả. Nếu còn dám buông lời ám chỉ đến cái 1 lần nữa thì tôi sẽ kiện ông ra toà, đâu có mất hàng đồng tiền tôi cũng sẽ kiện ông, danh tiếng phóng viên của ông sẽ bị quăng xuống địa ngục đến mức chẳng 1 hãng thông tin thậm chí 1 tờ báo lá cải nào thèm thuê ông viết dù chỉ là mười đồng nữa. Tôi nói đã rõ chưa, Van Dorf?

Để nhấn mạnh, ông nhắc đầu gối cao hơn, gã đàn ông rên rỉ, khẳng định điều xưa nay Dax vẫn nghi ngờ rằng hẳn chỉ là 1 tên hèn nhát.

- Tôi đang hỏi ông đấy, Van Dorf. Tôi nói ông đã rõ chưa?

Gã đàn ông cố gục gặc đầu trong bàn tay Dax cho phép. Đôi mắt giận dữ đang quắc lên đầy đe dọa, viên nghị sĩ có thể đối ý và xông lên giết chết hẳn. Hẳn thấy nhẹ cả người khi đôi tay Dax từ từ lỏng ra.

- Cả với bà Williams cũng vậy, những hậu quả sẽ gấp đôi. Nếu tôi đọc được 1 từ nào ám chỉ đến bà ấy trong bài báo của ông, tôi sẽ giết ông.

Rồi, với vẻ khinh miệt, ông quay lưng lại trong khi Van Dorf vẫn đang há miệng đớp không khí. Ông quay trở lại cổng, nhắc chiếc túi và bước đến đứng cạnh tường trong nỗi cô độc khủng khiếp. Chờ chuyến bay trở về Hoa Kỳ trễ đã quá lâu .

Chương 15

Trăng đang ở phía phải máy bay. Keely ngồi cạnh cửa sổ bên trái nên chỉ nhìn thấy quầng ánh sáng khuếch tán bằng bạc mờ ảo trên bầu trời đêm. Những ngôi sao dường như ở rất xa. Bên dưới máy bay là 1 màn mây dày đặc tưởng chừng không thể nào xuyên qua nổi.

- Em ngủ à? - 1 giọng nói vang lên từ phía sau, Keely quay lại và thấy Betty đang đứng tựa vào thành ghế. Từ lúc này tay phóng viên ngồi ghế bên cạnh đã chuyển sang ngồi ở dãy khác vì nhận thấy vẻ khó đăm đăm của nàng giống như 1 thông điệp rằng nàng không muốn chuyện trò với ai cả, vậy nên lúc này nàng chỉ ngồi 1 mình.

- Không, em không ngủ đâu - nàng trả lời người phụ nữ lớn tuổi.

- Vậy chị ngồi cạnh em 1 lát có phiền em không?

Keely lắc đầu và nhấc chiếc áo khoác để ở ghế bên cạnh ngụ ý đừng ai ngồi vào chỗ này.

- Bill đang làm gì? ngủ à ?

- Ừ - Betty đáp - anh ấy mau mệt lắm. Bao giờ về đến nhà chị sẽ phải để mắt để không cho anh ấy làm việc gì nhiều quá. Chị tin rằng xu hướng của anh ấy, cũng như của phía quân đội là sẽ cố gắng làm bù lại 14 năm qua. Nhưng chị sẽ chiến đấu với cả 2 để anh ấy không được gắng sức quá.

Keely mỉm cười thân thiết:

- Em nghĩ chị có quyền được đòi hỏi 1 chút chứ?

Họ lúng túng ngồi yên lặng hồi lâu. Keely vẫn chưa thể nào quên được về mặt kinh ngạc của Betty khi nhìn thấy nàng và Dax bước ra khỏi taxi sáng tinh mơ hôm đó. Quả là đáng ngạc nhiên khi chị lại đến nói chuyện với nàng. Sau những đau đớn họ đã cùng chịu đựng bên nhau Keely không muốn đánh mất tình bạn của người phụ nữ lớn tuổi mà từ lâu nàng đã vô cùng khâm phục.

- Keely! - Betty lưỡng lự nói- chị không muốn chen vào những việc mà chị không nên hoặc không cần phải biết, nhưng trông em có vẻ như rất cần có ai để nói chuyện, có phải thế không?

Keely ngửa đầu tựa vào lưng ghế, nàng phải nhắm mắt 1 lúc lâu mới đáp:

- Có lẽ em có cảm giác đang bị vỡ mộng. 3 ngày vừa rồi dài như cả 1 cuộc đời và em cảm thấy kiệt sức rồi. Em vốn không chịu đựng một mình - nàng cố mỉm cười nhưng không nổi.

- Không, không phải chỉ có thế thôi đâu. Và chị nghĩ chuyện này liên quan nhiều đến Dax Devereaux - chị nhào người qua chiếc ghế trống giữa 2 người và cầm tay Keely - em yêu ông ta phải không?

Keely toan nói dối và đáp là không. Nhưng như vậy có để làm gì? Betty đã nhìn thấy họ ở bên nhau nhiều lần và nhất định chị phải chấp được các mẫu hình với nhau thành 1 bức tranh. Chị đã nghe thấy những lời bóng gió của Van Dorf. Nhất định chị sẽ đoán ra nhiều điều hơn cả sự thật. Nàng quay đầu về phía Betty nhưng vẫn không nhấc đầu khỏi tựa ghế. Nàng nhìn đôi mắt mở rộng của Betty nói:

- Vâng, em yêu anh ấy.

- A... - Betty nói - chị cũng nghĩ vậy. Chị có quá tò mò không nếu hỏi em rằng điều đó xảy ra từ khi nào?

- Từ cái đêm em về Washington để báo cáo trước tiểu ban. Đêm hôm đó chúng em gặp nhau trên máy bay. Lúc đó em không biết anh ấy cũng ở trong tiểu ban đó còn anh ấy thì không hề biết Keely Preston và bà Mark Williams chỉ là 1.

- Chị hiểu.

- Em nghĩ là chị chưa hiểu đâu. Em... chúng em... không hề muốn điều đó xảy ra. Cả 2 chúng em đã cố gắng để cưỡng lại. Đặc biệt là em, nhưng...

- Keely, em không cần phải biện hộ cho tình yêu đâu - Betty vẫn cầm tay Keely, thần thờ vuốt ve chúng và nói tiếp - ông ta có biết những tình cảm của em không?

- Em không biết. Em tin rằng anh ấy phải biết, nhưng em... chúng em đã tranh luận rất nhiều về chuyện đó. Anh ấy đã làm 1 việc... - nàng đưa tay xoa trán - nhưng không sao. 1 quan hệ như thế giữa chúng em là không thể được, vì rất nhiều lý do.

- Lý do chính là gì? - Betty hỏi.

Keely ngạc nhiên nhìn chị:

- Chủ yếu là vì hiện em vẫn có chồng và em không biết chồng còn sống hay đã chết. Betty, hoàn cảnh của chị đã thay đổi, nhưng em thì không, chị quên à? - ngay lập tức nàng thấy ghét mình vì đã có cái giọng cay chua đó - Betty, em xin lỗi, em chẳng biết mình đang nói gì nữa.

- Keely, em đừng xin lỗi thế. Chị nghĩ chị hiểu được những tình cảm trái ngược mà em đang phải chịu đựng. Có lẽ em chịu đựng như thế là đủ rồi. Có lẽ em nên nghĩ đến chuyện tuyên bố là Mark đã chết và hãy cưới ông nghị sĩ của mình đi thôi.

Nếu Betty có bảo nàng đứng lên và nhảy ra khỏi cửa sổ máy bay Keely cũng không thể sống sót hơn thế. Sau bao nhiêu năm họ đã sát cánh bên nhau, sau bao lần họ đã thề với nhau là sẽ không từ bỏ hy vọng rằng chồng mình còn sống và cuối cùng sẽ trở về, nàng không thể tin nổi những lời tai mình vừa nghe.

- Chị không thể nói thế được.

- Có, chị nói như vậy đấy - Betty quả quyết.

- Nhưng...

- Keely, chị muốn tâm sự với em đôi điều. Trong những năm qua chị vẫn có ưu thế hơn em. Khoan, để chị nói nốt đã - Betty nói khi thấy Keely toàn phản đối - em đã làm những việc đó thật tuyệt vời. Em là người đại diện tuyệt vời của chúng ta. Em thông minh, xinh đẹp và thành đạt. Em khiến mọi người tin tưởng vào chúng ta hơn. Với 1 khía cạnh nhất định, việc em là người phát ngôn cho chúng ta khiến mọi người không coi chúng ta là 1 lũ đàn bà thần kinh.

"ngay từ chuyến đi cuối cùng đó đến Washington chị đã thấy xấu hổ với mình vì đã động viên em, đã ương bướng và làm uống phí tuổi trẻ của em cùng những kỷ niệm lung linh về Mark, mặc dầu chị không hề có ác ý nào. Thậm chí chị còn nhớ rằng đã cảnh báo em về mối nguy hiểm cho danh dự của em nếu dính dáng vào 1 người như Dax.

- Betty, em chưa bao giờ làm 1 điều gì mình không muốn làm cả.

- Nhưng bây giờ em đã có 1 lý do khác, 1 điều cũng quan trọng chẳng kém. Nếu em yêu người đàn ông đó, mà chỉ nghĩ là em đã yêu, và em đừng có đắm mình trong những ý nghĩ có lỗi như thế, thì em cần phải đến với người ấy, Keely. Nếu cách cư xử của ông ta nói lên 1 điều gì đó thì chỉ nghĩ rằng tình cảm của em đã được đáp lại. Ông ấy yêu em. Ông ấy còn sống và ông ấy đang ở đây, trong hiện tại và bằng xương bằng thịt. Mark thì không phải là hiện tại và có thể sẽ không bao giờ trở lại bằng xương bằng thịt nữa.

Keely giận dữ nhìn Betty:

- Làm sao chị có thể nói như vậy được? chỉ mới chưa đầy 1 tuần trước đây thôi chị không hề biết là Bill sẽ trở về. Giờ đây anh ấy đã trở về. Chị đã chờ đợi suốt chừng ấy năm chung thủy - nước mắt lăn chã tuôn trên má nàng.

- Phải. Và chị còn 3 đứa con nữa. Chị cũng có 10 năm tươi đẹp với Bill, điều đó chẳng dễ dàng gì quên đi, khác với vài tuần ngắn ngủi. Bọn chị đã có cả 1 cuộc sống chung. Còn em và Mark thì khác. Keely, chị không thể khuyên em nên làm gì. Chị chỉ có thể nói rằng nếu em muốn ở bên Dax, thì hãy ở. Đừng mãi mãi hy sinh hạnh phúc của em và ông ấy.

Keely lắc đầu, không biết nước mắt vẫn tuôn rơi:

- Betty, muộn quá rồi. Em không thể đồng ý với chị và từ bỏ mục đích mà vì nó em đấu tranh bao nhiêu năm nay. Em không thể bỏ rơi PROOF. Những người khác vẫn còn trông cậy ở em. Nhất là giờ đây đã có những quân nhân mất tích trở về, chúng ta lại có 1 hy vọng mới, có lẽ những kênh điều tra mà chúng ta chưa biết giờ đây đã mở ra. Nhưng ngoài tất cả những chuyện đó ra, Dax và em đã bị định đoạt trước khi chúng em bắt đầu. Nếu trước kia có lóe lên 1 tia lửa tình yêu giữa chúng em thì giờ đây tia lửa đó đã tắt.

Nàng nhìn Betty, người đàn bà lớn tuổi nghĩ có lẽ chưa bao giờ chị nhìn thấy 1 nỗi buồn tro trụi và tan vỡ đến thế trên 1 gương mặt trẻ trung xinh đẹp nhường kia.

- Em nghĩ về đến nhà và quay lại với công việc em sẽ vượt qua được nỗi thất vọng này thôi.

Nàng không hề biết dự đoán của mình hóa ra sai lầm đến thế nào. Nàng đã kiệt sức bởi tất cả những chuyện đã xảy ra ở Paris và những cuộc phỏng vấn ở Washington, đến nỗi khi về đến nhà nàng bỏ điện thoại ra ngoài và nhốt mình trong phòng, ngủ liền 1 mạch gần 24 tiếng đồng hồ.

Cuối cùng khi tỉnh dậy Keely nhận ra lúc này đang là tuần lễ thứ 3 Béó. Không thể nào tìm nổi 1 nơi đậu xe. Vào tiệm ăn phải chờ hàng giờ mới có bàn. Muốn đi bộ trên vỉa hè phải vòng tránh những khán đài tạm thời mới được dựng lên, người xem thì hò reo ầm ĩ. Với tâm trạng nàng lúc này thì không khí hội hè náo nhiệt thật đáng ghê tởm.

Nàng gọi điện cho ban biên tập, khẩn khoản xin nghỉ phép. Sau khi nhận được mấy câu lầu bầu chấp nhận nàng lái xe về Mississippi thăm cha mẹ.

Cha mẹ nàng rất nhạy cảm trước tâm trạng u tối của nàng nên đi lại rất nhẹ nhàng. Nàng ăn khỏe, ngủ được nếu không có mộng mị. Đi dạo khá lâu trên bờ biển. Cuộc viếng thăm ngắn ngủi đến nhà dưỡng lão nơi bà Williams đang sống hầu như đã hủy hoại toàn bộ sức khỏe nàng vừa hồi phục, nàng ra khỏi nhà dưỡng lão với cảm giác rằng trên thế giới này sẽ chẳng bao giờ có những điều tốt đẹp.

Khi trở lại làm việc, mọi người đối xử với nàng rất tình cảm và tôn trọng. Nàng cảm thấy mình

giống như 1 bệnh nhân tâm thần vừa được ra viện. Nàng rất ghét cái giọng kẻ cả của tất cả mọi người khi nói chuyện với nàng và những cái nhìn thương hại và vẻ ghen tị giả dối.

Nicole vốn không thể nào chịu nổi tâm trạng tuyệt vọng bất cứ kiểu nào, cô lảng xa Keely và chỉ gọi điện lại nàng vài lần. Cô không hề nhắc nhở đến chuyện Dax Devereaux. Có lần Nicole nói cô đọc báo và biết rằng Dax đang trở nên rất nổi tiếng vì những hoạt động của ông liên quan đến các quân nhân mất tích mới trở về. Keely không nói gì, Nicole hiểu ý và không đưa động đến đề tài đó nữa. Chỉ cần nhìn Keely thì ai cũng hiểu nàng đang ở trong trạng thái mong manh dễ vỡ như vỏ trứng. Cũng như mọi người khác Nicole không hề muốn mình là người phải chịu trách nhiệm nếu cái vỏ trứng đó vỡ tan.

Sau 3 tuần lảng tránh. Nicole ngỏ ý muốn đến ăn tối với bạn:

- Cậu có thể tưởng tượng được không? thứ 7 này mình không hẹn hò với ai cả. Mình đến ăn tối với cậu nhé. Cậu hãy làm món Spaghetti nổi tiếng đó cho mình, nhớ cho thật nhiều phó mát vào .

Keely cười:

- Nếu có gì mình ghét nhất thì chính là làm khách đấy. Cậu thích món gì nữa nào?

- Kem Chocolate rắc hạt hồ đào.

- Gì nữa? - Keely hỏi.

- Vài ổ bánh mì Pháp.

- Gì nữa?

- Thôi - Nicole cợt nhả - mình sẽ đem rượu vang đến.

Cô đem rượu vang đến thật. 7h tối, Keely mặc quần jean và áo len chui đầu ra mở cửa cho Nicole. Nicole cũng ăn mặc thoải mái như vậy, 2 tay cầm 2 chai rượu vang đỏ.

- Chúng mình sẽ đập phá. Mình sẽ tự ăn thịt mình vì bị lãng quên mất. Khi 1 kẻ chẳng có ai hẹn hò đi đâu vào ngày thứ 7 thì chỉ còn cách giải khuây duy nhất mà thôi - đó là quên hết chuyện ăn kiêng đi. Với lại hôm qua mình không ăn uống được chút gì cả, vào là nôn ra. Mình xứng đáng được bù lại.

- Mình hy vọng đó không phải là bệnh truyền nhiễm gì - Keely nói và kéo bạn vào bếp.

- Mình cũng nghĩ thế, chỉ là chuyện vặt thôi mà.

- Ồ, chỉ để phòng xa thôi, chớ có thở vào đĩa của mình đấy.

- Cậu cứ chuẩn bị đi và... - cô im bật khi nghe có tiếng chuông ngoài cửa - mẹ kiếp! Có thể là ai vậy? Trông mình như ma và không muốn bị bất cứ ai nhìn thấy lúc này.

- Mình không hiểu đó có thể là ai - Keely nói - mình đâu có mời thêm ai đâu.

- Được, để mình xua đi cho, bất cứ ai cũng vậy. Mình không hề có ý định chia sẻ những món ăn thơm ngon này cho ai đâu.

Nicole đi ra cửa còn Keely thì mãi lo cho món mì spaghetti đang sôi. Mãi đến khi nghe Nicole

gọi bằng 1 giọng chịu khuất phục chẳng giống cô chút nào nàng mới quay lại:

- Keely, có người đến tìm cậu đây này, 1 quân nhân - đôi mắt xanh của Nicole đầy vẻ hoang mang.

- 1 quân nhân ư? - nàng hỏi giọng the thé và buông rơi thìa gỗ xuống bàn.

Nicole gật đầu.

Keely đi ngang qua mặt Nicole để vào phòng khách, vừa đi vừa lau tay vào chiếc khăn lau bát. Người khách đứng có vẻ lo lắng, 2 tay vắn vẹo chiếc mũ. Anh ta xanh nhợt và gầy, đang liêu xiêu như vừa ốm nặng trở dậy. Bàn tay bàn chân anh ta trông như to quá khổ so với thân hình gầy guộc. Đôi tai vểnh ra lạ thường dưới mái tóc cắt kiểu lính. Anh ta trạc 30 tuổi mặc dầu hàng ria mép trông giống 1 người già hơn nhiều.

Keely nói nửa như tự giới thiệu.

- Tôi là Keely Preston Williams. Ông muốn gặp tôi?

- Vâng, thưa bà Williams. Tôi là trung úy Gene Cox.

Cái tên như giáng thẳng vào giữa trán nàng khiến nàng loạng choạng bước lùi lại 1 bước và vờ vội lấy chiếc ghế để tựa vào đó. 2 tai nàng lùng bùng đến nỗi không nghe thấy tiếng kêu thảng thốt của Nicole. Tuy nhiên nàng vùng ra cổ gượng lại, nói khản đặc:

- Mời ông ngồi chơi.

Rõ ràng người lính cảm thấy đau khổ vì đã gây ra 1 phản ứng dữ dội như vậy. Mặt Keely trắng bệch như không còn chút máu, môi xanh ngắt. Anh ta ngồi xuống, sợ rằng nếu không làm theo lời nàng thì có thể nàng sẽ tan biến mất. Keely ngồi thụp xuống ghế và cúi tó:

- Ông gặp tôi để làm gì?

Người lính liếc nhìn Nicole như tìm 1 lời khuyên làm thế nào có thể nói chuyện với người phụ nữ đang bối rối tột độ này, nhưng thấy Nicole gật đầu anh ta bèn bình tĩnh trở lại và nhìn thẳng vào gương mặt nhợt nhạt của Keely:

- Vâng, từ lúc ở Paris tôi đã được nghe nói về bà. Lúc đó tôi còn ở trong bệnh viện, nhưng chúng tôi vẫn được thông báo những sự việc đang diễn ra. Hình như cha tuyên úy đã nói cho chúng tôi biết về tổ chức PROOF và mọi chuyện khác - anh ta nhìn xuống tay, tay anh ta lúc đó vẫn đang vắn vò chiếc mũ - mọi chuyện diễn ra quá nhanh, tôi cũng không còn nhớ ai đã kể lại cho chúng tôi chuyện gì nữa.

Keely nhẹ nhàng nói:

- Tôi xin lỗi. Tôi không định giục già ông đâu. Ông cứ từ từ và nói cho tôi biết mục đích việc ông đến tìm tôi.

- Vâng, như tôi đã nói lúc nãy, tôi có biết bà và những việc bà đã làm ở PROOF và tôi biết bà đang ở Paris. Xin bà tha lỗi cho tôi, nhưng không hiểu nghị sĩ Devereaux có nói cho bà biết những điều tôi đã nói với ông ấy lúc ở trong bệnh viện không? Tôi muốn nói là sau khi chúng tôi nói chuyện với nhau và xác định được chồng bà chính là người đã cùng tôi nhảy dù, tôi tin chắc ông ta đến gặp bà ngay và nói cho bà biết.

Keely không để ý Nicole vừa thốt lên đầy thất vọng. Nàng gật đầu:

- Có, ông ấy có nói với tôi, nhưng...

- Vâng, tuần trước tôi có gặp ông ấy ở Washington. Cuối cùng tôi trở về nhà muộn hơn những người khác 5 ngày, bởi vì tôi bị ốm rất nặng - anh ta rụt rè nói - xin lỗi, tôi lại lạc đề rồi. Tôi gặp ông nghị sĩ ở Washington và hỏi thăm ông ấy xem bà tiếp nhận tin ấy như thế nào. Ông ấy nói bà không tin rằng chồng bà bay trên chiếc máy bay lên thẳng đó. Dĩ nhiên tôi cũng không dám chắc chắn hoàn toàn, nhưng hôm nay tôi đem đến đây 1 thứ có thể khiến bà nhận rõ hơn.

Anh ta lục trong túi áo ngực, tìm Keely bắt đầu đập thành thịch. Không thể như thế được. Nhưng đúng là như thế. Gene Cox lấy ra 1 chiếc mề đay treo trên chiếc dây chuyền bạc. Nàng nhận ra nó ngay lập tức.

- Đại úy Mark Williams mà tôi biết đã đeo chiếc dây chuyền này cùng với thẻ lính. Trước khi... trước khi chết ông ấy có nhờ tôi đem cái này về cho bà, nếu tôi còn sống sót. Khi bị bắt, bọn chúng đã lấy thẻ lính của cả tôi và ông ấy nhưng chúng không quan tâm đến cái này vì vậy đã trả lại tôi. Tôi đã giữ nó suốt từ đó đến giờ. Tôi không biết liệu có lúc nào tôi có thể trả lại nó cho bà hay không, nhưng tôi vẫn giữ. Tôi chưa bao giờ đem nó đổi lấy thức ăn hay cái gì khác. Tôi đã hứa với ông ấy - anh ta lại có vẻ rụt rè khi đưa chiếc mề đay đã hoen rỉ cho Keely.

Keely không thể cầm nổi chiếc mề đay, những ngón tay nàng run lên bần bật. Nàng nhìn chiếc mề đay in hình thánh St. Christopher mà nàng đã tặng Mark vào ngày cưới. Nàng lật nó trên tay và đọc những dòng chữ nàng đã trả thêm tiền để người ta khắc lên đó "Chúa che chở cho anh, chồng của em". Có ghi cả ngày tháng. Nước mắt đầm đìa, nàng mân mê ngón tay cái lên cái nắp bạc.

- Keely, có phải anh ấy không? - Nicole đứng sau khẽ hỏi.

Nàng chỉ gật đầu. Họng nàng thắt lại không cất nổi tiếng nói.

Gene Cox nhấp nhóm không yên trên ghế sofa và nói:

- Tôi ước gì có thể nói cho bà là ông ấy không bị đau đớn. Nhưng ông ấy rất đau đớn. 2 chân gãy nát, và ông nôn mửa suốt. Nhưng ông ấy đã chết như 1 anh hùng. Ngay cả khi chân đã gãy nát và chiếc máy bay trực thăng bị nổ tung trong khi bay, ông ấy vẫn cố lo cho người khác. Tôi nhớ ngoài ông ấy ra trên máy bay còn có tôi và 2 người khác nữa. Thật sự tôi không thể nhớ nữa. Tôi chỉ nhớ đã phải vật lộn với ông ấy để lôi ông ấy ra. Nhưng bà biết không, khi cuối cùng kết cục cũng đến, ông ấy đã nhắm mắt yên nghỉ. Ông ấy nói gì đó giống như là như vậy tốt hơn là trở về nhà với bà trên đôi nạng.

Keely nói khàn đặc:

- Anh ấy nói như vậy là sai.

- Vâng, thưa bà. Nhưng có lẽ tôi hiểu ông ấy cảm thấy thế nào - anh ta lại hắng giọng - vợ tôi... vợ tôi đã lấy người khác cách đây 3 năm. Tuần trước cô ấy cũng lên Washington gặp tôi. Tôi không thể nào nhận ra cô ấy nữa. Và chắc chắn cô ấy cũng chẳng còn nhận ra tôi.

Keely ngược mắt nhìn anh ta:

- Tôi rất tiếc.

Anh ta nhún vai, mím môi ho vu vu. Rồi anh ta đứng lên:

- Vâng, tôi hy vọng điều đó khiến bà đã yên tâm.

Keely đi tới rồi không hề e dè nàng dịu dàng ôm lấy anh ta và thì thầm:

- Cám ơn ông nhiều lắm.

- Tôi rất mừng là đã có thể làm như vậy. Ước gì tôi có thể trả lời cho tất cả những người khác nữa. Bà thấy đấy, nhiều khi tôi nghĩ rằng chúng tôi là 26 người duy nhất thoát khỏi nơi ấy. Tôi cũng không biết nữa - anh ta đi ra cửa.

- Trung úy Cox, tôi còn 1 câu hỏi nữa.

- Vâng?

- Ông có cho nghị sĩ Devereaux xem chiếc mề đay này không?

- Có.

- Ông ấy nói gì?

Người lính đưa mắt nhìn Nicole rồi lại nhìn Keely:

- Ông ấy nói... ơ... ông ấy nói là nếu tôi tự tay đưa nó cho bà thì sẽ có ý nghĩa hơn nhiều.

Trước khi về anh ta ghi lại địa chỉ của Keely và hứa sẽ giữ liên lạc với nàng. Anh ta xung phong phục vụ PROOF bằng bất cứ cách nào có thể.

Sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng người lính, Keely đứng úp trán vào cánh cửa gỗ. Miếng kim loại vẫn nằm trong lòng bàn tay nàng, nàng nắm nó thật chắc.

- Vào kia ngồi xuống đi - Nicole đứng bên nắm vai nàng quay lại. Nàng để mặc bạn dẫn mình tới ghế sofa rồi ngồi sụp xuống. Nicole ngồi cạnh vuốt ve tóc bạn và vỗ vỗ lên lưng an ủi:

- Keely, bây giờ cậu đã biết rồi. Mình rất tiếc cho Mark nhưng bây giờ cậu đã biết.

- Phải.

- Mình biết bây giờ thì chưa thể nhưng vài ngày nữa cậu sẽ cảm thấy như hồi sinh. Cậu có thể tiếp tục sống cuộc sống của mình - Nicole tiếp tục vuốt ve tóc bạn - Keely, lúc ở Paris Dax có nói với cậu về Mark không? - Keely gật đầu - và cậu đã không tin phải không?

- Không! - Nicole giật bản mình vì Keely vùng đứng dậy. Nàng kêu lên đau đớn - mình đã không tin anh ấy.

- Tại sao cậu lại không tin anh ấy? Lạy Chúa, Keely cậu làm sao vậy?

- Mình không biết nữa - nàng rên lên và vùi mặt vào 2 bàn tay - mình nghĩ anh ấy lừa mình 1 cách hèn hạ.

- Lừa! - Dax Devereaux đâu cần phải lừa cậu!

- Mình biết, mình biết. Nhưng lúc đó mình bối rối quá. Điều đó quá khó tin, quá ngẫu nhiên và mình đang cảm thấy vô cùng có lỗi - Keely im bặt khi nhận ra mình lỡ lời.

- Có lỗi? Tại sao kia? - khi thấy Keely cố gắng lảng tránh không nhìn mình, Nicole đi tới và đón lấy mặt Keely trong tay - Tại sao?

- Bởi vì chúng mình đã ngủ với nhau - nàng hét lên và đẩy Nicole ra.

- Vậy thì sao? - Nicole cũng hét lại.

- Vậy thì sao ư? - nàng quay ngoắt lại và kinh hãi vì thấy bạn vẫn không hiểu ra - vậy mà mình vẫn đang là vợ của Mark. Mãi đến sau khi đã ngủ qua đêm với Dax mình vẫn chưa biết rõ.

- Ôi không! - Nicole ngả đầu ra sau thất vọng - cậu đừng có đứng đó mà nói với mình là cậu cảm thấy tội lỗi vì đã phản bội người đàn ông đã chết cách đây 12 năm.

- Nhưng mình vẫn chưa biết...

- Cậu đã nói như vậy bao nhiêu lần rồi và mình thì đã chán ngấy không muốn nghe thêm nữa - Nicole hét lên - cậu chớ có nói với mình là sau 12 năm sống trong trắng như trinh nữ bây giờ cậu lại định hành xác để sám hối. Cậu ngủ với người đàn ông cậu yêu. Còn chồng cậu thì đã chết cách đây 12 năm. Cậu nói cho mình nghe tội lỗi ở chỗ nào xem nào?

Keely sốt ruột nói:

- Cậu chẳng hiểu gì cả.

- Cậu nói đúng, mình chẳng hiểu gì cả, mẹ kiếp. Mình có hiểu được 1 người ít tình cảm không bằng khi họ cứ bám mãi lấy 1 nỗi đau khổ và tội lỗi trong bao nhiêu năm và coi đó là 1 tấm áo an toàn. Nhưng cậu là 1 phụ nữ hiểu biết, thông minh, mạnh mẽ và xinh đẹp, vậy mà lại cái lương đến mức bệnh hoạn khi cứ để uổng phí cuộc đời mình như thế này. Người ta có thể dùng đến bao nhiêu vương miện khi lên thiên đường hả? phải, mình chán ngấy cậu với cái lối tử vì đạo thế rồi. Cậu cứ gặm nhấm mãi nỗi khổ, cứ cày xới mãi nó lên đi cho đến lúc nó huỷ hoại cậu nhiều hơn thực tế, nhưng chớ có nói với mình. Mình ngấy rồi.

Cô quay ngoắt đi, rồi, sau khi vớ lấy 2 chai vang đỏ trong bếp lao ra cửa.

Trần trở trên giường, Keely cố xua đuổi mọi hình ảnh, âm thanh và xoá mọi ký ức, nhưng không tài nào làm được. Nicole bỏ đi là 1 sự xúc phạm. Đêm qua Keely đã khóc đến tận khi ngủ thiếp đi sau khi đem vất tất cả những thức ăn đã chuẩn bị vào sọt rác. Cả buổi sáng chủ nhật nàng chỉ làm mỗi 1 việc là tưới ẩm mấy chậu hoa ngoài hiên, những công việc hết vèo khiến nàng chỉ còn biết ngồi ủ ê suy nghĩ. Chưa bao giờ nàng cảm thấy vui mừng đến thế khi kim đồng hồ chỉ giờ đã khuya và đến lúc đi ngủ.

Những giấc ngủ không đến. Nàng cứ nghe vang vang lại cuộc đấu khẩu với Nicole, rồi lại nhớ đến cái buổi sáng mà nàng và Dax thức giấc trong vòng tay nhau.

Họ đã quyết định trước khi rời khách sạn phải sử dụng cái buồng tắm mà bà chủ rất đồi tự hào về nó.

Họ đứng sát vào nhau dưới cái vòi nước nhỏ tí. Ông hỏi:

- Em thích nước nóng hơn hay lạnh hơn thế này?

- Nóng hơn 1 tý.

- Tắm nóng thì phải thế này này - ông nói và rồi cả 2 hét lên khi dòng nước lạnh buốt như băng xối xả vào người họ.

- Anh cố tình làm như vậy hả? - nàng bước tới ông sau khi nước đã được điều chỉnh ấm hơn và nàng có thể thở trở lại.

- Không, anh không cố ý,... anh thề đấy - ông cười trong khi bị nàng cào vào ngực.

Họ xoa xà phòng cho nhau cho đến khi cả 2 giống hệt 2 người tuyết.

- Anh làm bong da em mất thôi - nàng nói trong khi ông chăm chú xoa mãi vú nàng bằng những ngón tay đầy bọt xà phòng.

- Vậy thì anh phải cạo các chỗ khác vậy - ông đưa vòi nước gội theo chỗ những ngón tay đầy bọt xà phòng kỳ cọ tới.

- Anh cần 1 cái dao cạo râu - ông lầm bầm thành tiếng và đưa tay lên sờ cằm, mắt nhìn bóng mình trong gương. Rồi họ tạt nước, vui thích lau khô người nhau bằng mấy cái khăn tắm sạch bóng thơm nức và mềm mại.

- Anh nên cạo râu đi thì hơn. Trông anh cứ như cướp biển ấy.

- Em nghĩ mọi người sẽ phản ứng thế nào nếu nhìn thấy 1 nghị sĩ để râu quai nón?

- Anh cứ thử để râu xem, biết ngay ấy mà.

- Cũng có thể lắm. Nhưng có chắc là em thích anh để râu không? cạo vào da thì thích lắm đấy.

- Ồ, nó phải biết là chúng ta sẽ không hôn hay làm bất cứ gì trong khi chờ râu mọc chứ. Bao nhiêu lâu thì có thể có 1 bộ râu quai nón mềm mại nhỉ? Chắc phải mất mấy tháng.

- Liệu em có thấy ấn tượng trước khả năng đàn ông khác thường của anh không nếu anh chỉ cần vài tuần là được - ông cười, vừa giống Tom Sawyer vừa giống Becky Thatcher.

- Không, em chẳng ngạc nhiên đâu - Keely vừa vênh mặt nói vừa bước ra khỏi phòng tắm.

Ông tóm được nàng, xoay lại và đẩy nàng lùi đến tận giường cho đến khi khuỷu chân nàng chạm phải mép giường và ngã xuống.

- Vậy thì anh phải nghĩ ra 1 cách gì khác làm cho em phải ấn tượng mới được.

Đôi môi ông như 1 sợi dây đàn điện, nó lướt khắp người nàng và như truyền vào cơ thể nàng rồi phóng thành những tia lửa điện.

Ông quỳ lên và nằm đè lên nàng. Cái cảm lổm chổm râu cạo vào nàng khiến nàng phải run lên. Ông nằm, mặt đối mặt với nàng, giữa 2 đùi nàng nóng bỏng 1 đàn ông cường tráng đang thêm khát, ông hỏi:

- Em có ấn tượng không?

Giờ đây Keely vùi mặt vào gối và gào lên đau đớn. Liệu có bao giờ nàng có thể quên đi được không? Không, không thể. Cái đêm đó và buổi sớm mai đó là những ngày quý báu nhất trong đời nàng. Cái đêm nàng ở với Dax ấy hoàn toàn khác hẳn với những đêm nàng đã sống với Mark trong vai 1 cô dâu mới. Hồi đó niềm say đắm hoan lạc phải lén lút dưới áo quần và chầm

khuất trong bóng tối.

Nàng và Dax ở bên nhau trần truồng không hề bối rối hay e thẹn. Nàng nhận biết những bắp thịt rắn chắc của ông qua đung chạm, qua mùi vị. Ông biết rõ từng phân vuông cơ thể nàng. Chỉ đến đêm đó sống với Dax nàng mới biết thế nào là yêu và được 1 người đàn ông yêu.

Giờ đây đã bén mùi những hoan lạc mà ông có thể đem đến cho nàng và nàng có thể đáp lại với ông, cơ thể nàng rộn lên khao khát đòi có ông. Nàng ao ước những cái hôn nóng bỏng đắm say của ông. Nàng thêm khát được nghe 1 lần nữa hơi thở phả vào tai nàng và những lời yêu đương thì thầm mà ông từng ngân nga.

- Keely, anh yêu em.

Nàng như nhìn thấy mắt ông khi ông ngân nga những lời đó. Tại sao khi nghe ông nói những lời mà nàng mong ước được nghe đó nàng lại không lao vào tay ông và cầu xin ông đừng bao giờ bỏ nàng?

Nhưng giờ đây đã muộn quá rồi. Đôi quai hàm nghiêng chặt kỳ cục, đôi mắt đến loé sáng quắc khi bị nàng buộc tội đó có nghĩa là tình yêu của ông đã bị nổi nghi ngờ của nàng tàn phá hết sạch rồi. Thậm chí giờ đây nếu nàng gọi ông và cầu xin ông tha thứ thì ông cũng không bao giờ có thể yêu nàng được nữa. Ông sẽ luôn luôn nhớ lại những lời mỉa mai của nàng khi ông cố nói cho nàng biết những điều có thể thay đổi cả tương lai của họ. Nicole nói đúng, nàng là 1 con cóc.

Liệu nàng có nên gọi cho ông không? Liệu nàng có nên gạt bỏ nỗi sợ hãi e dè để gọi điện cho ông và xin ông tha thứ không? Có !

Keely toan đưa tay với điện thoại thì chợt nghĩ ra 1 điều. Ông biết Gene Cox sẽ đem tấm mẽ đây đến cho nàng! Người lính đó nói gì nhỉ? Ông ấy nói rằng nếu tôi tự tay đưa cho bà thì sẽ có ý nghĩa hơn. Dax biết, nhưng không hề tìm cách gặp nàng. Ông biết nàng đã tự do, nhưng không hề đến gặp nàng để làm lành.

Nàng đã tự do, nhưng ông thì không.

Ông vẫn còn phải vận động tranh cử chức thượng nghị sĩ. Nàng đã nhìn thấy ảnh ông chụp với Madeline Robins trên tờ chủ nhật. Đêm qua Madeline đã mở 1 bữa tiệc tung bừng mừng ông từ Washington trở về.

Vậy là khi Keely đang nghe câu chuyện của Cox thì ông đang tiệc tùng với Madeline. Trong khi bạn gái thân nhất của nàng mắng mỏ và bỏ rơi nàng thì ông đang khiêu vũ với Madeline. Và cười đùa.

Ông nói ông yêu nàng. Cũng có thể ông đã yêu nàng. Nhưng liệu ngay lúc này có nàng trong đời ông có phải là điều tốt nhất hay không? Chuyện đó có ảnh hưởng gì đến sự nghiệp của ông không? Cái tên Keely Preston vẫn còn quá tươi mới trong tâm trí công chúng. Nàng sẽ phải nhanh chóng tuyên bố Mark đã chết, nhưng mọi người đã nhìn thấy ảnh của nàng và Dax xuất hiện trước khi các quân nhân mất tích kia trở về. Họ sẽ là đề tài cho những câu chuyện rối rời và xoi mói và vẫn còn nguy cơ lâm vào 1 vụ scandal.

Ông cần 1 người đàn bà kiểu Madeline, người có thể giúp ông ngồi vào ghế thượng nghị sĩ. Ông chẳng cần gì đến 1 Keely Preston Williams.

Nàng cảm thấy như mình chết mất nếu sống mà không có ông, nhưng nàng biết chắc 1 điều là nếu có nàng thì ông không thể sống cuộc đời của ông được.

Nghĩa vụ và trách nhiệm buộc nàng phải lê khỏi giường khi nghe thấy tiếng chuông đồng hồ báo thức reng lúc 5h. Nàng mặc quần áo và trang điểm như 1 cái máy. Nàng cũng cố nuốt được 1 tách cà phê trước khi ra khỏi nhà và lái xe đến Superdome.

Buổi sớm mùa xuân ấm và ẩm ướt. Có những đụn mây đùn lên ở chân trời nơi mặt trời sắp sửa mọc, nhưng bầu trời vẫn trong xanh. Keely còn kịp ngắm bầu trời xám nhạt mấy phút trước khi nghe thấy tiếng máy bay trực thăng và nhìn thấy nó đang bay bên trên những toà nhà ở trung tâm thành phố giống như 1 con muỗi khổng lồ.

Joe hạ cánh xuống 1 cách dễ dàng. Keely khoá xe chạy tới. Cánh quạt quay vù vù thổi bay tung cả quần áo và tóc nàng, nhưng Keely đã quen với cảnh đó và biết rằng chẳng có gì là hại cả.

- Chào anh - nàng hét lên chào vừa trèo lên máy bay.

- Chào em bé xinh đẹp - Joe chào lại - sáng nay tôi có mua 1 ít bánh rán đây.

- Cảm ơn anh - nàng vừa nói vừa cài dây an toàn và chiếc máy bay rời khỏi mặt đất.

Sáng nào cũng thế. Bản tường thuật đầu tiên của nàng là vào 6h45, nàng thông báo xe cô lúc này còn khá vắng vẻ và nối đuôi nhau chạy trên những con đường chưa có chỗ nào tắc nghẽn. Sáng nay trời có vẻ đẹp, vì thế không phải lo lắng đến chuyện thời tiết.

Đúng lúc nàng đang nói 1 câu đùa trong bản tường thuật thứ 2 thì nghe thấy 1 tiếng ầm rất to như 1 tiếng nổ, rồi động cơ máy bay tắt lịm. Joe chửi thề:

- Mẹ kiếp.

Keely quay ngoắt đầu lại và thấy Joe đứng rồi rít điều khiển cần lái. Nàng ngừng bật câu đùa, nỗi sợ hãi bỗng dâng lên ngang cổ như 1 cục nghẹn.

- Joe! - nàng hét lên, chỉ muốn anh mỉm cười ngồi xuống và để yên 2 bàn tay kia, nói với nàng mọi việc lại đã đâu vào đấy.

- Joe! - nàng gào lên khi thấy máy bay bắt đầu quay tít.

- Keely, ngồi cho vững - Joe nói bằng giọng bình tĩnh đến kinh ngạc - em bé, chúng ta bắt đầu rơi đây .

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>